MADELINE HARPER

După ploaie

ALCRIS

Capitolul 1

– Unde te duci, că ai nu știu ce treabă? se bâlbâi în telefon glasul neîncrezător al lui Sam Arnold.

– În Yucatan. Ca s-o iau pe maică-mea. A plecat într-un fel de expediție de filmare, sponsorizată de una dintre catedrele ei universitare, și și-a rupt piciorul. Cel puțin, așa cred că scrie în telegramă.

Emma Dixon lăsă jos foaia de hârtie galbenă pe care încercase s-o descifreze și-și trecu o mână prin părul vârstat de soare, îngândurată. Tunsoarea scurtă i se deranjă un moment. Și-o scutură la loc, așteptând reacția lui Sam.

Aceasta fu promptă și acuzatoare:

– Tu ești aceea care insistă să scoatem „Și mâine e o zi”.

– Știu, Sam, răspunse Emma.

– Tu ești cea care vrea probe filmate.

– Știu, repetă ea.

– Tu vrei să dai probă pentru teatrul profesionist.

– Șt...

De astă dată, îi reteză răspunsul:

– Atunci, de ce Dumnezeu o ștergi tocmai în ziua când am aranjat totul? Am mutat munții din loc ca să stabilesc proba asta la Compania

Cehov. Și să nu-mi vii iar cu „Știu, Sam”, fiindcă pe-asta n-o știai.

Sam se așezase mai bine la birou, dar continua să fie arțăgos.

– Știu, dar nu am de ales – decât să-mi las mama în mijlocul cine știe cărei jungle mexicane, cu un picior fracturat. Trebuie să mă duc după ea, Sam.

– Și fratele ăla al tău? Sună-l pe Clay și spune-i s-o salveze el.

– Crezi că n-am încercat? A plecat la schi în Colorado și, ca de obicei, n-a lăsat vorbă unde poate fi găsit.

– Hmmm, mârâi Sam. Dar hoardele alea de oameni pe care-i cultivi întotdeauna? De ce nu-l suni pe unul dintre ei?

Sam știa că Emma s-ar fi dus până la capătul pământului pentru rudele și prietenii ei. Asta era una dintre problemele sale.

– Sam, îmi ceri prea mult. Ia spune-mi, tu ai zbura în Yucatan s-o cauți pe Maggie?

– Sigur.

Urmă o pauză, iar Sam își mută din nou trabucul.

– Dacă nu mă topesc de căldură.

Așteptă chicotitul Emmei, apoi o întrebă:

– Când ai să te întorci?

– Se va face o pauză cu înregistrările pentru „Mâine...”, dar nu am decât două zile. După asta, poți reprograma proba oricând.

– Ei, stai puțin. N-am spus...

– Sam, te rog, nu pot rata șansa cu Compania Cehov.

– Nu-i așa de ușor. S-ar putea ca pentru montarea asta să nu se mai facă reprogramări.

– Ascultă, trebuie să-mi obții încă o probă, îl rugă ea. E vorba de viața mea aici.

– Păi...

Emma distinse îmblânzirea, înduplecarea. I se simțea în ton și în ezitarea rostirii.

– Voi vedea ce pot face.

Emma oftă ușurată.

– Bine, dar acuma nu te ambala; nu-ți promit nimic. Însă ai face bine să mă asculți, domnișoară, o preveni el, cu un glas din nou arțăgos. Dacă nu-ncepi să acorzi mai multă atenție carierei tale, vei ajunge cea mai bătrână ingenuă din personalul Spitalului Orășenesc.

– OK, Sam, te ascult. Și am să te sun la întoarcere.

Când închise, îl zări pe motanul ei gras și răsfățat, Maximilian. Stătea așezat pe bufetul din bucătărie, privind-o acuzator.

– Nu-ncepe și tu, Max. N-am să lipsesc mult, îi promise ea, și-i voi aminti doamnei Kelly să-ți dea de mâncare.

Motanul clipi din ochi. Emma ridică din nou receptorul, pentru a-i telefona agentului ei de voiaj. Găsise în atlas localitatea Nak-mal, de unde provenea chemarea în ajutor a mamei sale. Nu era în apropierea nici unui oraș. Din păcate, nici una dintre grandioasele trăncăneli ale lui Maggie despre acel loc nu conținuse detalii despre mijloacele de a ajunge acolo. Ei bine, dacă mama ei putuse găsi drumul spre Nak-mal, avea să reușească și Emma.

– Te pot expedia cu avionul de la Los Angeles la Cancun, decise agentul de voiaj. Pare să fie cel mai apropiat aeroport.

– N-avem încotro, fu Emma de acord. Un bilet dus, două întors.

– Pentru a doua zi?

– Exact. Nu e o călătorie de plăcere. Treburile mele n-au să dureze mult, adăugă ea și, de vreme ce avea obiceiul de a privi întotdeauna partea pozitivă a lucrurilor, nu stătu să se întrebe dacă nu cumva acele cuvinte aveau să se întoarcă împotriva ei.

A doua zi dimineața era gata de plecare, după ce-și găsise pașaportul în talmeș-balmeșul de pe fundul unui sertar al biroului, aruncase niște haine într-o geantă de voiaj din piele și-l lăsase pe Maximilian în grija agreabilei doamne Kelly. Emma ieși din apartament cu noaptea-n cap, abătându-se din drum pe la un magazin dărăpănat de pe o stradă din zona central-sudică a orașului Los Angeles. Ușa era descuiată, iar în magazinul dezafectat, pe o scenă improvizată, se aflau doi tineri.

– Ce-i cu voi aici, nu era vorba să fiți la școală?

– Asta-i școala, Em, declară cel mai înalt dintre cei doi băieți.

– Ăsta-i cursul de actorie de la seral. Mai învățați și la liceul public, dacă nu mă-nșel.

Se uită la ceas.

– Cred că tocmai începe prima oră.

– Juan mă ajută la scena de diseară, sosi răspunsul.

Cel mai scund și mai tânăr dintre băieți făcu o mutră spășită, dar nu comentă.

– Ei bine, v-ați ales cu-o mustrare, fiindcă diseară nu aveți cursuri.

Emma luă o carioca, scrise câteva cuvinte pe o bucată de carton și o lipi pe ușa din față.

– Trebuie să plec din oraș pentru două zile.

– O, mii de mulțumiri, replică sarcastic băiatul de pe scenă. Eram complet gata, intrasem în stare și toate celelalte. Săptămâna viitoare, s-ar putea să nu mai fiu pregătit.

– Dacă-mi dai voie să-ți amintesc, Angel, ăsta-i un curs de actorie elementar, nu metoda avansată a lui Stanislavski. Vei fi gata. Nu uitați să încuiați când veți pleca la școală, adăugă Emma, știind prea bine că, în aceeași seară, avea să le simtă celor doi băieți lipsa la fel de mult cum aveau să i-o simtă și ei.

Emma conducea de aproape trei ani acel mic studio, lucru cu care agentul ei nu era de acord. Deși Sam considera că-i consuma timpul, ea îl găsea plin de compensații. Aici, Emma își regăsea o mare parte din energie, lucrând ca regizoare, profesoară și producătoare – precum și, după cum îi amintea Sam, ca directoare de scenă, dublură și sufleor. În pofida protestelor lui, nu avea de gând să renunțe nici la copii, nici la sală. Pe lângă satisfacții, avea și probleme, o droaie. Într-o seară, târziu, i se furase poșeta, iar altă dată îi fuseseră tăiate cauciucurile, pe locul viran din vecini unde își parca mașina. Era un cartier plin de pericole; nu avea cum să le evite întotdeauna. Unul dintre elevii ei, însă, câștigase o bursă de actorie la U.C.L.A. Asta făcea să merite totul.

– Deci, tu pleci în vacanță, iar noi nu ne-alegem decât cu școala! strigă Angel după ea.

Emma își vârî capul înapoi pe ușă.

– Crede-mă, Angel, dacă te-aș putea trimite în „vacanța” asta-n locul meu, aș face-o.

*

* *

O dată ajunsă în avion, Emma se rezemă de spătarul fotoliului, privind cum pluteau norii pe dedesubt, în timp ce încerca să se relaxeze și să-și stăpânească imaginația în legătură cu catastrofele care i se întâmplaseră mamei sale. Nu avea nici un motiv să se îngrijoreze înainte de a ajunge la destinație. Se gândi să comande o Bloody Mary, apoi respinse ideea. Nu avea nevoie să se relaxeze chiar atât de mult. Undeva, în junglele Mexicului, Maggie o aștepta, iar ea urma să aibă nevoie de o minte limpede pentru tot ceea ce îi rezerva viitorul.

Cumva, știuse că succesul acelei expediții în Yucatan nu era scris în stele. Încercase să-i spună de la început mamei sale acest lucru, dar Maggie nu voise s-o asculte.

„Nu-ți face griji, iubito, va fi o experiență absolut minunată", replicase ea, în extaz. „E o mare ocazie, pentru orice student, să-l urmărească pe Jack Winston la lucru. E celebru în toată lumea, Emma; nu poți nega asta."

Nu, Emma n-o putea nega. Jack Winston scrisese și filmase documentare de televiziune în locuri exotice, de la un capăt al lumii la celălalt. Emma își amintea un film în care Winston urmărise drumul lui Ulise printre insulele elene, și un altul în care străbătuse cu piciorul Marele Zid Chinezesc. Accepta fascinația mamei sale de a studia cu un asemenea om.

Tropicele o loviră ca o pătură umedă și fierbinte. Era o zi extrem de umedă și, încă înainte de a fi ajuns de la avion în terminalul aeroportului, Emma își scoase jacheta. Pe la jumătatea controlului vamal, își dorea să se fi putut dezbrăca de tot. Cerul era de un gri-plumburiu când Emma ieși din clădire, îndreptându-se spre un taxi.

Cu un oftat de ușurare, constată că alesese un șofer care vorbea limba engleză. Până acum, sorții păreau de partea ei, își spuse, în timp ce se urca în mașină, spunându-i șoferului destinația.

Omul întoarse capul, răsucindu-se s-o privească.

– Nak-mal? Nu, senorita, nu merg acolo.

– Dar trebuie. Mama mea e suferindă, trebuie să ajung la ea.

Șoferul o privi speculativ. Ochii ei atât de albaștri erau aproape violeți, în sinceritatea lor. Sprâncenele drepte i se îmbinaseră a

îndârjire. Își mușca buza plină de jos, cu dinți albi și egali, și azvârli cu hotărâre din cap, astfel încât părul blond i se înfoie, după care căzu la loc. Omului îi plăcea, i se citea în privire, dar tot n-avea de gând s-o ducă în Nak-mal.

– Vă rog, îi ispiti Emma. *Por favor, senor*.

Înțelegea engleza, dar ea își încercă oricum spaniola rudimentară, în eventualitatea că îi putea ajuta cauza.

– *Mi madre*...

Taximetristul clătină din cap, începând să se întoarcă la loc.

Deschizându-și poșeta, Emma scoase un teanc de dolari americani.

– Vă rog...

Omul ridică din umeri, cu un zâmbet.

– Aș dori să vă ajut, senorita, și nu datorită banilor. Datorită ochilor dumneavoastră albaștri, dar nu vă pot duce la Nak-mal.

Emma încercă să nu-și arate dezamăgirea. N-avea de gând să se lase cu una cu două.

– E prea departe în junglă, continuă șoferul. Drumuri prea rele.

Bătu cu mâna în bordul mașinii.

– Nu e bine pentru mașină.

Apoi, zâmbi din nou.

– Sigur vreți să mergeți la Nak-mal?

Emma dădu din cap.

– Nimic decât junglă, continuă el, nedumerit. Câteva ruine, dar avem mai mult de atâta la Chichen Itza și Tulum. De ce nu mergeți acolo?

– Mama mea... reluă ea, cu voce slabă.

Omul ridică iarăși din umeri, de astă dată cu resemnare.

– Să vă spun ceva. Vă duc la San Cristobal. Acesta nu e departe de ruine. De acolo, mergeți singură, OK?

O depuse pe Emma într-un loc ce părea a fi buricul târgului San Cristobal, drept în fața unei benzinării-băcănii. În timp ce cobora, Emma fu cât pe ce să calce pe un câine adormit și trebui să ocolească doi copii semi-îmbrăcați, cu ochii negri precum

cărbunele. În apropiere era parcat un camion vechi. Emma își luă geanta și porni spre el.

Antonio o strigă. Știa ce intenții avea și dorea să negocieze în numele ei.

Șoferul camionului ieși de după clădirea din cărămizi negre, zâmbind cu gura până la urechi, pentru a dezvălui un total de trei dinți înnegriți. Nu știa engleza dar, prin mijlocirea lui Antonio, Emma reuși să încheie un târg: omulețul cel scofâlcit avea s-o ducă la Nak-mal, contra unui preț exorbitant. Emmei nu-i păsa. Ajunsese prea aproape ca să se întoarcă din drum și era prea obosită pentru a mai căuta alte mijloace de transport. Își scoase cecurile de călătorie, dar omul clătină din cap.

– Dolari U.S., insistă el, făcând-o pe Emma să-i ofere ultimii bani gheață pe care-i avea asupra ei, cu un efort de a nu se înfuria pe mama sa. În cele din urmă, reuși acest lucru vizualizând-o pe Maggie refugiată într-o colibă, pe un prici îngust, cu piciorul rănit, așteptând să fie salvată.

Încercă să înțeleagă ceva din ceea ce vedea... sau nu vedea. În telegramă scria despre un picior fracturat, la Nak-mal, dar Emma începea să se întrebe dacă nu cumva reacționase exagerat în graba ei de a ajunge la Maggie. Privi în jur. Acolo ar fi trebuit să fie oameni – studenți și muncitori. În schimb, situl era pustiu, ca și cum ar fi fugit cu toții asemenea foștilor locuitori, fără a lăsa nimic în urma lor, de data asta, decât un jeep.

Emma se înfioră din nou. Poate din cauza felului cum se mișcau norii, cenușii și posomorâți, prin fața soarelui, sau dintr-a felului cum fremătau frunzele uscate ale palmierilor într-o rafală de vânt neașteptată, ori din pricina prezenței unui templu mayaș mătăhălos, vizibil printre copaci, o încerca un sentiment rău-prevestitor. Orice-ar fi fost, nu voia să aibă parte de așa ceva.

– *Finito, senorita. Finito*.

Drumul se sfârșise.

– *Vamoose*, făcu din nou șoferul un gest larg cu mâinile, explicând ce anume dorea, în caz că nu reușise să se facă înțeles prin cuvinte, presupunea Emma.

O tenta foarte tare să rămână în camion, întorcându-se cu

omulețul cel bătrân la San Cristobal. Dar făcuse atâta drum; trebuia să se asigure că mama ei nu era aici, înainte de a pleca.

Încet, Emma deschise portiera și coborî din mașină. Apoi, se întoarse spre șofer.

– *Senor, por favor*. Așteptați-mă.

Arătă spre camion, apoi către pământ.

– *Aqui*, spuse ea, pe un ton categoric.

Mexicanul dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles.

Cu hotărâre, Emma își luă geanta din spate, își îndreptă umerii și porni spre coliba cea mai mare, unde bănuia că se afla biroul. În primul moment, zgomotul motorului o surprinse, izbucnind ca un lătrat în tăcerea sitului pustiu. După care, întorcându-se, privi înapoi. Camionul tușise, se înecase și se trezise la viață.

– Nu! strigă Emma, făcându-i semne înnebunite să se oprească, dar șoferul se retrăsese deja în marșarier, pentru ca acum să întoarcă mașina, pornind în lungul drumului. O luă la fugă după camion, împiedicându-se pe drumul plin de șanțuri, cu strigăte disperate. Cuvintele i se pierdură într-un nor de praf, pe când camionul și șoferul dispăreau în depărtare, lăsând-o pe Emma singură în mijlocul unui oraș-fantomă.

Simțindu-se ca ultima supraviețuitoare dintr-un holocaust, Emma reveni spre locul unde își scăpase geanta și, cu pași prudenți, se apropie de colibă. La atingerea ei, ușa se deschise.

– Maggie, ești aici?

Nu-i răspunse decât tăcerea. Intră în cămăruță. Era mobilată sumar, cu o masă și câteva scaune. Într-un colț văzu o grămadă de bagaje. Mai era cineva acolo! Reveni în fugă la ușă, o deschise și ieși. Celelalte colibe din jurul celei principale erau în mod vizibil goale.

– E cineva aici? strigă Emma. Vă rog... Vă rog, răspundeți-mi, careva.

Omul din fața ei era Jack Winston; Emma știu acest lucru fără nici un moment de ezitare.

Se oprise în mijlocul camerei, pentru a o privi, cu ochii săi verzi strălucind de furie sub sprâncenele îmbinate ostil.

– Da' tu cine naiba mai ești?

– Emma Dixon. Am venit după Maggie, mama mea.

Dădu să se ridice, apoi se gândi mai bine. Un surplus de înălțime n-ar fi pus-o în nici un avantaj, față de virilitatea lui Jack Winston. În schimb, își îndreptă spatele și umerii.

– A, mda, Maggie, dădu el din cap, pornind spre maldărul de bagaje; dezgropă de la fundul movilei un răcitor și vârî mâna înăuntru după o bere. Vrei una? o întrebă el, peste umăr.

Dacă voia o bere!

– Te rog, întinse Emma o mână, cu nerăbdare. Prima sorbitură din băutura de la gheață fu miraculos de rece, atât de rece încât o durea.

Jack Winston trase un scaun de la masă și se așeză călare pe el. Ochii săi înguști o măsurau pe Emma direct și curios, ca și cum ar fi fost o specie rară, tocmai atunci descoperită în excavațiile de la Nak-mal. În sfârșit, după ce-i făcu inventarul de la părul drept, cu șuvițe cenușii, până la picioarele încălțate în sandale, își frecă obrazul cu podul palmei, reușind un zâmbet admirativ.

– Eu sunt Jack Winston, se prezentă el. Și care-i problema cu Maggie?

– Ieri am primit telegrama asta, o scoase Emma din geantă, întinzându-i-o peste masă. Și-a rupt piciorul și m-a chemat să vin după ea.

Jack aruncă o privire la foaia de hârtie, apoi i-o restitui.

– Mă tem că te-ai păcălit, domnișoară Dixon. Adevărul este că mama dumitale și-a scrântit o gleznă, pe care i-a bandajat-o asistentul nostru medical, înainte ca ea și studenții să plece azi-dimineață cu autobuzul, spre aeroportul Merida. Teamă mi-e că ai făcut tot drumul degeaba.

– Și-a scrântit glezna? Dar aici scrie...

Winston ridică din umerii săi lați.

– Traducătorii pot fi cam neatenți, mă tem.

Își termină berea și se ridică, întinzându-se.

– Ți-aș propune s-o iei la picior înapoi de unde-ai venit. Se pune de-o ploaie păcătoasă. N-ar fi bine să te prindă aici.

Gândurile Emmei rămăseseră cu doi pași în urmă.

– S-a dus? Maggie a plecat?

Jack dădu din cap.

– Aici am terminat exact conform programului.

Dacă se lăuda, nu părea cu intenție.

– Am băgat filmul în cutie chiar înaintea ploii. Echipa arheologică a plecat ieri.

– Toți au plecat, spuse încet Emma.

– Exact.

– Iar ea și-a scrântit doar glezna.

– Întocmai, domnișoară Dixon, confirmă nerăbdător Jack. Ascultă, vezi cu ochii dumitale că încarc lucrurile și plec. Îți recomand să faci la fel.

Se lăsă o lungă tăcere. Jack ridică iar din umeri și se întoarse spre cutiile și sacii de molton de pe jos. Luând câte o cutie sub fiecare braț, dispăru pe ușă afară. Când reveni, peste câteva minute, Emma era încă așezată la masă. Asimilase sensul cuvintelor lui, acordase puțin timp și propriei sale furii față de Maggie, iar apoi își terminase restul de bere. Faptele erau simple: Maggie se afla în drum spre Los Angeles, Emma rămăsese de izbeliște în Nak-mal, cu furtuna la doi pași, iar Jack Winston era singura ei cale de scăpare.

Își ridică spre el ochii albaștri, iar chipul lui se lumină de înțelegere.

– N-ai mașină pentru întoarcere.

Emma dădu din cap, tăcută.

– Și m-ai ales pe mine.

– Știu că abuzez de bunăvoința dumitale, dar din capul locului mi-a fost al dracului de greu să ajung aici. Pe urmă, șoferul de camion n-a vrut să mă aștepte. Iar acum, aflu că Maggie a plecat...

Expresia lui, încruntată de enervare, o făcu să explice mai departe.

– Când am primit telegrama, am crezut ce scria. Habar n-am avut că porneam după cai verzi pe pereți. Sigur, ar fi trebuit să m-aștept, din moment ce era Maggie la mijloc.

– E o poveste interesantă, domnișoară Dixon, și mi-ar face plăcere să conversăm despre ea altă dată, dar vin ploile. Trebuie să duc filmul ăsta la Merida așa că, dacă nu te superi, acum încarc jeepul și atât.

– Te ajut și eu, se oferi Emma, dacă mă duci până la Cancun.

– La Cancun? În nici un caz, își luă el sacii impermeabili cu cutiile de peliculă, pornind spre ușă. Eu mă duc la Merida.

– Dar nu la Cancun e cel mai apropiat aeroport? Agentul de voiaj așa a spus, iar pe hartă...

– Poți să uiți de agenții de voiaj și de hărți când te afli în junglă. Merg la Merida; am treburi acolo și, dacă vrei să vii, urcă-n mașină, mai spuse el, peste umăr.

La întoarcerea lui, Emma se chinuia cu un sac de molton. Privind-o încruntat, Jack luă două cutii mari.

– Noaptea, pe drumurile astea, nu-i de glumă, nici în cele mai bune condiții, iar ploaia e la doar câteva mile în urma noastră. Mișcă-te mai repede. Trebuie să ne grăbim.

Capitolul 2

Jack conducea jeepul la fel cum intra în câte-o încăpere – energic și stăpân pe situație. Se repezea drept înainte, prin sate, încetinind numai ca să evite copiii și animalele care se abăteau pe drum. Emma se ținea de bara laterală a mașinii, atât de strâns încât i se albiseră degetele, și tăcea. Se hotărâse să profite la maximum de situație. Cel puțin, își spuse ea, dintotdeauna fusese adaptabilă. Avea să recurgă la această trăsătură, întrucât cealaltă – capacitatea de a lua inițiativa – nu avea cum să-i fie pusă la încercare aici, cu Jack Winston la volan.

– Este un local unde să mâncăm, la câteva mile de aici. Vom face un popas scurt.

Emma îi adresă un zâmbet recunoscător. În mod normal, avea multă energie, dar acum i se risipea rapid și, când în sfârșit se opriră, fu nevoită să-și târască picioarele cu mare efort din jeep.

Dacă micuța cafenea arăta la fel de veche ca ruinele de la Nak-mal, proprietarul părea și mai bătrân. Reieși că-l cunoștea pe Jack, care-l salută cu căldură și făcu comanda vorbind repede în spaniolă. Înainte ca bătrânelul să plece târșindu-și tălpile, Emma reuși să ceară câteva îndrumări spre *cuarto de bano*.

Era la fel de antic ca toate celelalte, dar în oglinda lăptoasă se reflecta exact ceea ce prevăzuse Emma – imaginea răvășită a unei fețe brăzdate de praf, cu rujul șters de pe buze, părul suflat de vânt și încâlcit. Remedie pagubele pe cât putea de bine și reveni în local. Privind în jur, nu-și putu imagina că treceau pe-acolo prea mulți călători. Alții nu se mai vedeau, dar mirosul de mâncare condimentată umplea sala. Jack se așezase la o masă de lângă fereastră. Nu ridică ochii când se apropie Emma. Tânăra scoase un mic sunet din gâtlej. Nici acum nu-i dădu atenție.

– Cred că mă duc până la jeep să-mi schimb hainele, se aventură ea.

Jack o privi.

– Nu e timp. Tomas se grăbește cu masa, ca să putem pleca de-aici cât mai repede.

Emma ezită, pe punctul să se răzvrătească, dar tocmai atunci sosi Tomas, cu două farfurii în care aburea un amestec de neidentificat.

– Stai jos și mănâncă, îi ordonă Jack.

Ascultătoare, Emma se așeză, studiind cina oferită. Nu avea idee în ce consta.

– Pui, spuse el. Copt la abur, în frunze de banane.

Luă o furculiță și o înfipse în mâncare. Emma se codi, continuând să examineze „puiul”.

– Te-aș sfătui să-l mănânci. În partea asta a lumii nu se acordă prea multă atenție modului de prezentare a specialităților culinare, dar mâncarea în sine e ireproșabilă. Nu-i ca la „Ma Maison”, adăugă el, referindu-se la exclusivistul restaurant din Los Angeles.

Cu asta o convinse. Emma luă furculița și, cu cel mai dulce zâmbet, spuse:

– N-am fost niciodată la „Ma Maison”.

– Mare păcat, replică el prompt. E un restaurant excelent.

N-avea cum să câștige disputa, așa că se hotărî să mănânce. Era pui, și era delicios. Dar a dracului să fie dacă avea să i-o spună lui Jack Winston. O fi fost el puternic, chipeș, viril,

colțuros și sexy – însă ce-i păsa ei? se întrebă Emma. Nu era genul ei. Din păcate. Gemu în sinea ei, știind prea bine care era genul ei favorit: tinerii sensibili și aparent inteligenți, cărora la o săptămână după ce o cunoșteau li se iveau pe neașteptate probleme cu mamele lor bătrâne, patronii exigenți sau proprietarii dezinteresați.

Jack mânca în tăcere, așa că îi urmă exemplul, nedorind să-i ofere încă o ocazie de a o pune la punct.

Când Jack își termină mâncarea – iar ea ajunsese abia la jumătate – îi făcu semn lui Tomas să vină cu cafelele. Apoi o privi zâmbind. Emma simți iar că se topea.

– Și din ce trăiești, Emma Dixon?

– Sunt actriță, răspunse ea, cu atâta mândrie câtă putea să-și adune, dar fără a menționa serialul de televiziune. Nu voia să-i deschidă o nouă cale de atac.

– Grea meserie, consimți el.

– Mă descurc. Predau și actoria, unor elevi de liceu, într-un teatru de cartier.

De cum rosti aceste cuvinte, Emma se întrebă de ce le spusese. Cu siguranță, era mândră de munca ei cu tinerii, dar de ce se lăuda cu asta în fața lui Jack Winston? Nu avea nevoie de aprobarea lui.

– Deci, ai un spirit aventurier, comentă Jack. Admir asta.

Era și cazul, își spuse ea, observându-i pentru prima dată o cicatrice deasupra sprâncenei și întrebându-se de pe urma cărei aventuri se alesese cu ea.

– Și mama ta are același spirit, continuă el. Era o fată grozavă. A ținut pasul cu tinerii până la capăt, când s-a accidentat.

Emma scrâșni din dinți. „Fata grozavă” o costase o probă, lucru pe care nu intenționa să i-l dezvăluie lui Jack Winston. Dar se cerea un oarecare răspuns.

– Maggie te găsește un profesor nemaipomenit, recunoscu ea, fără tragere de inimă.

– E ușor să predai subiecte interesante.

În cuvintele lui nu se simțea nici un dram de falsă modestie,

la fel cum nici înainte, când vorbise despre terminarea filmărilor la timp, nu păruse să se mândrească. Enunța faptele fără nici o înfrumusețare.

Cale de treizeci de kilometri, se luară la întrecere cu ploaia, care în cele din urmă învinse. Îi lovi cu pânze compacte de apă ca și cum un uriaș pervers i-ar fi stropit de sus cu găleți pline. Jack se aplecă peste volan, scrutând întunericul din fața lor. Tremurând, Emma se ținea cu disperare.

Dacă nu se ținea bine, ar fi fost aruncată jos din jeep. Așa că se agăță cu ambele mâini de caroserie, lăsând ploaia s-o ude leoarcă, lucru care se și întâmplă – până la piele – în câteva momente. Apoi, îl auzi pe Jack strigând la ea prin torent, dar nu putu înțelege ce spunea. Se întoarse spre el tocmai când jeepul frână brusc, aruncând-o înainte.

– Am spus să te ții.

De astă dată îl auzi, dar puțin cam târziu. Ajunsese parțial pe jos. Ridicându-se, îi urmări privirea prin fereastră.

– Ce s-a...?

– Podul e inundat! strigă Jack, în timp ce băga jeepul în marșarier, întorcându-l apoi pe asfaltul ud de ploaie și pe acostamentul noroios.

În acel moment, Emma începu să se roage. Roțile derapau și patinau pe loc, dar Jack reuși cumva să întoarcă autovehiculul, pentru a porni în direcția de unde veniseră.

– Mergem înapoi la Tomas? strigă ea cu speranță, peste tot vacarmul, revăzând în minte vechea cafenea, care era caldă, uscată și plină cu aromă de pui învelit în foi de bananier.

Jack clătină din cap.

– E prea departe. Încă două mile, și-o să mi se înece carburatorul, spuse el scurt. Emma își reluă rugăciunile și, peste cinci minute, li se răspunse. Din întuneric licări o lumină. Jack o văzu, coti de pe drum și opri jeepul. Deschise torpedoul, de unde scoase o lanternă, și sări în noapte, ordonând scurt:

– Așteaptă aici!

Ghemuită pe scaun, cu brațele împrejurul genunchilor, Emma rămase privind prin ploaia torențială.

– Haide. Ia-ți lucrurile.

Emma își găsi geanta și, călcând în apă până la glezne, îl urmă pe Jack în colibă. Era luminată de un singur felinar, care arunca umbre prin camera circulară. Ploaia răpăia în frunzele de palmier de deasupra și un pârâiaș de apă îi urmă pe ușă, dispărând sub parii ce formau pereții colibei.

– Toți oamenii aceia au dormit aici...?

– Mhm, fu răspunsul lui Jack.

– Pe ce?

– Saltele și hamacuri.

Săltă bagajele pe o masă cu aspect butucănos și-și deschise sacul.

– Nu e tocmai Beverly Hills Hotel, dar singura variantă ar fi jeepul. Fă-te comodă.

Emma îi aruncă o privire iritată, pe care Jack fie n-o văzu, fie o ignoră, dar dacă se aștepta din partea ei să se plângă, îi era rezervată o surpriză.

Jack cotrobăi prin sac, scoțând haine, o pătură și echipamente de camping, înainte de a găsi două hamace împletite pe care le agăță de niște cârlige din perete.

– La stânga sau la dreapta? o întrebă.

– Îmi convine ăsta, răspunse Emma indicând cel mai apropiat hamac.

Își scoase hainele ude, le agăță pe un scaun la uscat, luă pe ea cămașa de noapte și dădu jos pătura. Jack continua să stea lângă masă, privind-o.

Emma își spuse că avea să-i respingă orice avansuri, dar acum începea să se simtă iritată că Jack nici măcar nu-i oferise șansa de a spune nu. Până la urmă, se hotărî să nu povestească nimănui întâmplarea; așa că închise ochii pentru a treia oară și în sfârșit adormi, dar fotografiile din reviste continuau să-i bântuie gândurile, imagini cu Jack în sacou de seară amestecându-se cu Jack în kaki, șifonat și neras.

*
* *

– Emma. Scoală-te!

Glasul răsuna din visurile ei și nu-i dădu atenție. Dar nu putu ignora scuturăturile. Încercă să-l alunge pe intrus și fu gata să cadă din hamac. El o apucă de umăr, oprind balansul.

– E ora șase, spuse Jack, cu un glas aproape agreabil. Trebuie să mergem.

Emma deschise un ochi, pentru a-l vedea pe Jack Winston aplecat deasupra ei, ținând hamacul de margini.

După ce-i privi lung fața somnoroasă și părul ciufulit, proprii zorilor zilei, Jack zâmbi, retrăgându-se.

– Ți-am adus cafea.

Atâta fu suficient pentru a o face pe Emma să deschidă și celălalt ochi, întinzând o mână nerăbdătoare.

– Ți-aș sugera ca mai întâi să te dai jos din hamac, spuse Jack.

Avea dreptate. *Dacă* se putea da jos. Cu atâta demnitate câtă putea să-și adune, Emma își coborî un picior, apoi și pe celălalt, și sări pe podea, cu genunchii nesiguri. Jack îi dădu cafeaua. Era tare și neagră, absolut delicioasă.

– Ai dormit bine?

Era ciudat, dar dorea și să-i audă vocea.

La aceste cuvinte, Emma se întoarse, punând ceașca goală pe masă.

– Am auzit fel de fel de zgomote și am petrecut toată noaptea încercând să le identific.

– Sper că ai reușit, replică el, ironic.

– A, da, îl tachină Emma, cu un licăr răutăcios în ochi. Șerpi, scorpioni, o iguană, chiar și un jaguar.

– Cred că e destul de dificil să identifici sunetul unui scorpion.

– Pe ăsta l-am recunoscut după atingere, când s-a târât peste picioarele mele.

Emma avea chef de glumă. Jack râse.

– Pesemne că eu am dormit în tot timpul asaltului.

– Într-adevăr, se grăbi ea să răspundă. Ai închis ochii aproape imediat și ai adormit ca un prunc.

– Îți mulțumesc pentru pătură. A fost extrem de frumos din partea ta, mai ales după felul cam repezit în care m-am purtat ieri.

Emma îl privi, așteptând scuzele care nu se îndoia că urmau.

– Eram – și încă mai sunt – foarte grăbit să ajung la Merida. Trebuie să mă întâlnesc cu echipa de arheologi, înainte de a zbura la L.A. ca să văd materialul brut. Crede-mă că nu mă așteptam să-mi apară un pasager din inima junglei.

– Unul care ar fi putut să te întârzie?

Jack dădu din cap.

– Atunci nu-mi dădusem seama că, pe lângă spiritul de aventură al mamei tale, ai și spirit de soldat.

De astă dată, Emma nici măcar nu tresări auzind referirea la Maggie.

– Halatul ăla cu care te-ai acoperit nu părea foarte călduros. Te-a apărat de frig?

Continua să facă eforturi pentru împăcare.

– Da, răspunse ea.

Stăteau foarte aproape unul de altul. Emma ar fi vrut să se miște din loc dar, în timp ce vorbea, părea să se încline mai mult spre el decât în direcția opusă.

– Mă bucur.

– Îți mulțumesc.

Nu reușea să-și ia ochii de la el și nu putea decât să spere că Jack avea să risipească vraja care, cum-necum, îi adusese de la prietenie la intimitate. O zăpăcea; nu-i putea face față, dar nici să se desprindă nu putea.

Emma se ridică de la masă, cu nesiguranța întipărită pe față. Glasul lui, autoritar și puțin cam nervos, îi readuse pe amândoi cu picioarele pe pământ.

– Merg să împachetez. Încearcă să te grăbești, Emma.

– Mă grăbesc, mă grăbesc, bombăni ea, în timp ce ieșea, pășind cu atenție pe scândura care traversa o băltoacă noroioasă din fața ușii. Mă întreb dacă există vreun lucru care

să-l facă pe Jack Winston să-și încetinească ritmul de viață.

În timp ce se apropiau de periferia orașului Merida, Jack încercă să încetinească, pe lângă jeep, și altceva. Căuta să oprească năvala de sentimente care se învolburaseră într-însul începând de dimineață.

Emma nu știa decât că el părea să nu mai aibă nimic să-i spună, motiv pentru care fu atât de surprinsă când Jack îi propuse s-o însoțească la aeroportul Merida.

– Maggie nu mi-ar ierta-o niciodată, o tachină el, dacă nu te-aș expedia în siguranță la L.A.

Era o scuză valabilă pentru amândoi. Subțire, dar necesară.

Dacă rămânea rece și arogant, în loc de a fi prietenos, Emmei i-ar fi fost mai ușor să se despartă de el. Astfel stând lucrurile, simți un real junghi de regret când își schimbă biletul pentru un avion care decola după-amiază, spre casă.

În ziua aceea, aeroportul era plin. Turiști încărcați de bagaje, părând cam jenați de sombrerourile recent cumpărate pe care le aveau pe cap, stăteau întinși la cozile lungi, așteptând îmbarcarea. Aveau fețele înroșite de soare și oboseală. Dimpotrivă, familiile mexicane adunate în aeroport nu păreau preocupate de atmosfera haotică din jur, zâmbind cu răbdare în timp ce copiii se jucau de-a v-ați ascunselea printre grămezile de bagaje.

Peste zarva mulțimii, Emma îi strigă lui Jack:

– Nu e nici un motiv să aștepți.

De fapt, spera s-o facă.

Jack ezită, dorința de a mai sta câtva timp cu Emma contrazicându-se cu faptul că știa unde putea duce așa ceva. Nu voia să se implice și ceva îi spunea că nu erau necesare decât încă o oră, două, ba chiar numai câteva minute. Atât de aproape ajunsese.

– Am într-adevăr câteva întâlniri.

Un surâs arcui buzele Emmei, care încercă să nu se arate dezamăgită.

– E-n regulă, Jack. Pot folosi timpul încercând să arăt din nou ca o ființă omenească.

El îi întinse o mână suplă și bronzată.

– Deci, asta e, mm? Se coboară cortina peste saga Emmei și a lui Jack, curajoșii exploratori ai Yucatanului.

Emma îi luă mâna într-a ei și rămase astfel, nefiind sigură care dintre ei prelungea contactul.

– A fost amuzant să mă lupt cu stihiile naturii, alături de tine.

Nu voise să spună tocmai asta, dar era hotărâtă să evite complicațiile.

– Oricând mai ai drum prin Nak-mal, să treci și pe la mine.

Acum erau stânjeniți amândoi. Formulele de despărțire duraseră prea mult.

Pradă unui impuls, Emma se înălță pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc, Jack, șopti ea. Vorbesc serios.

El o cuprinse cu brațul pe după mijloc, preț de-un scurt moment. Era pentru prima oară când o îmbrățișa, și-i dădea o senzație plăcută. A dracului de plăcută. Fu nevoit să facă un efort pentru a se retrage.

– *Hasta la vista, senorita.*

Se întoarse și plecă, sub privirile Emmei. Ea știa că n-avea să se uite înapoi și nici n-o făcu. Străbătu terminalul și dispăru prin ușa rotativă. Emma își înghiți lacrimile neașteptate, spunându-și că, până ajungea la jeep, ea avea să dispară din mintea lui pentru totdeauna.

Capitolul 3

Emma ajunse la casa din Westwood a mamei sale a doua zi dimineața, fortificată de zece ore de somn și două cești cu cafea tare, cantitatea minimă necesară pentru a face față perorațiilor lui Maggie.

– Nak-mal? Nici nu-mi vine să cred că ai bătut tot drumul până-n Nak-mal, își privi Maggie fiica prin ochelarii cu jumătate de rame din aur, aranjându-și pe micul taburet glezna bandajată.

Emma stătea neclintită, încălțată în adidași, cu mâinile în șolduri, proptite sub betelia pantalonilor scurți și subțiri, în dungi. Avusese de gând ca în acea dimineață să facă jogging, dar nu avusese timp și pentru alergări, și pentru Maggie. Totuși, se simțea odihnită și înviorată.

Ajunsese înapoi la Los Angeles în seara trecută și-i telefonase mamei sale de la aeroport, pentru a se convinge de lucrul pe care Jack Winston i-l garantase deja: Maggie era în siguranță, acasă. Mai liniștită, Emma se dusese în propriul ei apartament și stătuse în cadă timp de peste o oră, înainte de a se cuibări în așternutul curat, unde adormise pe loc.

Acum, era gata să-i facă față mamei sale.

– Ei bine, Maggie, crede-o, replică ea. M-am dus la Nak-mal să te iau, cum bine știi.

Își încrucișă brațele pe piept, dar rămase în picioare. Știa că nu era momentul să se așeze, relaxată.

– Și, când am ajuns acolo, ce-am găsit? întrebă ea retoric. Junglă cât cuprinde, un morman de ruine, ploi mai abundente decât am văzut în toată viața mea, și nici urmă de Maggie.

– Ei, eu am scris telegrama cu cea mai mare grijă, răspunse maică-sa, cerându-ți să vii să mă iei de la aeroport. Nu e vina mea că s-au încurcat borcanele la traducere. Te pot asigura că nici prin minte nu mi-a trecut să-ți cer să alergi până-n junglă, în timp ce eu mă chinuiam prin Los Angeles International Airport, cu glezna luxată. E absolut cel mai nepotrivit loc unde să te afli, într-o asemenea stare. Colegii mei s-au oferit să mă ajute la coborârea din avion și să mă aducă în oraș, dar le-am spus să plece fără mine. „Mă așteaptă Emma”, am spus. Și nimeni nu s-a mirat mai mult decât mine, când m-am pomenit abandonată.

Emma nu comentă, dar privirea ei o înștiința pe Maggie să fie scurtă, ceea ce aceasta și făcu, deși nu fără anumite înflorituri.

– Te sunam de fiecare dată când șontâcăiam pe lângă câte un telefon public, până când, în fine, am găsit singură un taxi. Îți dai seama cum a fost să umblu pe-acolo, după bagaje – ca să nu mai pomenesc și de hamal, ca să mi le care – și să mă instalez în taxi, în halul în care eram? Slavă Domnului că aveam bastonul la mine, agită ea un baston antic. L-am luat ca să răzbesc prin junglă și l-am folosit ca să supraviețuiesc în L.A.X.! Și-n tot timpul ăsta, tu erai în Nak-mal...

– Pierzând rolul din „Trei surori”, o întrerupse Emma. Am ratat proba pentru piesa lui Cehov, mamă.

– Vai de mine, nu se poate!

Starea lui Maggie se schimbă în compasiune, apoi, imediat, în încredere.

– Vor trebui să-ți programeze altă dată lectura, spuse ea cu convingere.

– Rolul a fost distribuit fără alte probe, răspunse Emma, renunțând la poziția bătăioasă. Bombardamentul lui Maggie se sfârșise, și avea chef de vorbă.

Emma se prăvăli în fotoliul mare și adânc unde se ghemuise de atâtea ori când era mică. O consola întotdeauna și nu făcu excepție nici astăzi.

– Îmi doream foarte mult rolul, recunoscu ea.

– Știu, draga mea. Numai de mi-ai fi telefonat înainte de a pleca în Mexic...

– În Nak-mal nu există telefoane, îi aminti Emma.

– Ei, puteai să-mi trimiți o telegramă...

Emma înălță sprâncenele și râseră amândouă.

– Nu, cred că n-ar fi fost o idee prea bună, admise Maggie. Îmi pare rău, iubito, că te-am făcut să pierzi rolul.

– Știu, mamă, și nu sunt supărată pe tine. Pe mine însămi sunt supărată, pentru că nu m-am interesat mai atent înainte de a porni pe armăsarul meu alb.

Oftară într-un glas, conștiente amândouă că Emma nu putea rezista unei chemări în ajutor, oricât de slabă și îndepărtată.

– Oricum, s-ar fi putut să nu primesc rolul, chibzui ea.

– Dar voiai să ai o șansă, nu? întrebă Maggie, cu o intuiție neașteptată.

– Da, o doream. S-ar putea să pierd atâtea ocazii tocmai fiindcă nu sunt cu adevărat sigură de mine însămi.

– Prostii. Le pierzi din cauza unor invalizi bătrâni ca mine. Dar ți se va ivi o nouă ocazie, curând, o încurajă Maggie.

– Sper și eu, se ridică Emma, luând tava cu micul dejun al mamei sale ca s-o ducă în bucătărie. Ești sigură că te descurci cu masa de prânz?

– Bineînțeles. Pot merge destul de bine cu bastonul, dar a fost foarte drăguț din partea ta să-mi pregătești micul dejun. Acum, fă bine și du-te la lucru.

Emma aduse cafetiera, împinse în lături un teanc de ziare și o puse pe masă, lângă fotoliul mamei sale.

– Azi nu intru decât spre sfârșit. Mai am câteva minute.

Luă o coală acoperită cu caligrafia înclinată a lui Maggie.

– Asta ce-i?

– O lucrare pe care o scriu pentru Jack, își ridică Maggie sprâncenele pensate subțire, privindu-și în așteptare fiica, dar aceasta nu spuse nimic. Ei? o îmboldi ea.

– Presupun că vrei o evaluare. În regulă, profesorul tău arată mai bine decât în poze și e mai fascinant decât comunicatele lui de presă. Mai e și autoritar, încăpățânat, total implicat în munca lui și câtuși de puțin interesat de mine.

– Hmmm, bătu Maggie cu vârful pixului în masă. Cred că ai dreptate. Probabil nu ești genul lui.

– Așa?

Cu toate că era de aceeași părere, pe Emma n-ar fi deranjat-o o ușoară contrazicere.

– Cred că îl atrag femeile mai sofisticate. Nu că n-ai fi absolut trăsnitoare, în felul tău, preciză Maggie, dar tu și Jack...

Închise ochii, ca și cum ar fi încercat să-și imagineze fiica și profesorul împreună, cu fața schimonosită și buzele strânse de efort.

– Nu, nu-mi pot imagina.

Deschise larg ochii.

– Jack Winston nu e genul care să se implice în lucruri ca teatrele de stradă și puștii din ghetouri.

Maggie dezaproba la fel de vehement ca Sam activitățile din timpul liber ale Emmei. Totuși, la fel ca toți ceilalți de pe lunga listă de rude și prieteni cultivați de Emma, Maggie nu se vedea pe sine însăși ca pe o povară.

Pentru a evita o discuție pe un subiect prea des discutat, Emma își luă geanta și porni spre ușă.

*

* *

O săptămână mai târziu, Emma încă se mai chinuia să-și onoreze hotărârea. Nu-i fusese ușor. Petrecuse o seară cu o prietenă care-și deschisese inima în legătură cu un amant muieratic; se dusese să-i facă lui Maggie cumpărăturile noaptea târziu, după o zi întreagă de înregistrări; și adăugase o a treia oră de curs pe lângă cele două de la teatru, pentru că aleseseră o piesă și tinerii cereau repetiții în plus. Însă până și aceste abateri de la calea ei îi lăsaseră ceva timp de gândire, dacă nu chiar de mers spre viitor.

Emma sorbi ultimele înghițituri din cafeaua nu tocmai delicioasă, în timp ce cutreiera sala cu ochi leneși. În bufet nu mai erau decât vreo câțiva oameni, fiind trecut de ora mesei, iar ceilalți lucrau cu toții la același film. Cu excepția unuia singur. Acesta stătea în ușă, având pe chip o expresie care spunea clar că nu dorea deloc să se afle acolo.

Omul din ușă era Jack Winston, și era foarte prost dispus. Îi plăcea să vină la timp, ca să nu-și dea peste cap viața programată atât de strict. Ar fi trebuit să se aștepte la traficul degajat de pe autostradă și să mai stea în cabina de montaj, dar iată-l aici, cu zece minute mai devreme, și nu avea de gând să-și dezmorțească picioarele în anticamera cine știe cărui vicepreședinte. Nu era în stilul lui Jack Winston să pară exagerat de dornic, în tranzacțiile de afaceri. Așa că se hotărâse să bea o ceașcă de cafea.

Străbătu cu pași mari încăperea, preocupat, fără a privi nici la stânga nici la dreapta. După ce-și luă cafeaua și plăti la casă, se îndreptă spre o masă liberă. La jumătatea drumului ezită, privi înapoi peste umăr și schimbă direcția. Se opri lângă masa Emmei.

– Ești o actriță care oftează ca o soră medicală, sau o soră încercând să se dea drept actriță?

Emma, care îl privise din momentul apariției lui în ușă, reuși se pară surprinsă.

– Ia te uită, Jack Winston, ce Dumnezeu cauți aici?

Jack dădu din cap, cu un salut nepăsător spre Gary, și se așeză pe un scaun.

– Am o întâlnire cu directorul de programe, în legătură cu

transmiterea „Secretelor civilizației Maya” la M.B.S. De mult umblă ei după Winstons Productions.

Cuvintele lui, ca de obicei, erau lipsite de orice lăudăroșenie. Era un produs valoros și o știa.

– Dar tu?

Îi privea uniforma de soră, pe care departamentul de costume o alesese intenționat cu un număr mai mică.

Emma nu-și putu stăpâni o mică ripostă glumeață. Își făcuse plinul cu așa ceva, în timpul acelei zile și nopți din Mexic. Coborî pleoapele, pentru a-și ascunde licărul jucăuș din ochi, și răspunse:

– Aici lucrez.

Privirea lui lunecă de la părul scurt și strălucitor până la pantofii cuviincioși, pentru ca apoi să revină la uniforma care-i stătea pe trup ca o mănușă din piele de ied.

– Ei, dacă lucrezi în uniforma asta, presupun că la ușa clinicii așteaptă o coadă imensă de bărbați. Sau la ieșirea actorilor, adăugă, fără să clipească.

Emma se dădu bătută. Jack prindea întotdeauna prea repede spiritul jocului.

– Lucrez aici la un serial de televiziune, în care joc o soră, recunoscu ea, fără să-i spună mai mult decât strictul necesar.

Jack se uită rapid de la Emma la Gary, care purta halatul său alb imaculat, cu stetoscopul încă la gât.

– Atunci, presupun că dumneata ești doctorul, spuse el, zâmbind cu jumătate de gură.

Puțin cam fâstâcită de scăpare, Emma le făcu prezentările. Își dădură mâna. Băiatul și bărbatul, reflectă ea. Gary zâmbea, cu un surâs perfect pe un chip perfect care parcă ar fi fost desenat de departamentul scenografic al serialului „Și mâine e o zi”. Jack nu zâmbi; dădu doar din cap, dar acest lucru nu-l descurajă pe Gary, al cărui surâs rămase la locul lui, netulburat și opac. Ochii albaștri limpezi îi scânteiau pe chipul ce afișa un bronz auriu; părul îi strălucea, blond ca grâul.

Dar, pe lângă Jack Winston, părea o momâie. În jurul lui Jack

emana o aură de emoție și virilitate – acum, când purta un costum din trei piese, gri-deschis, la fel ca atunci când fusese îmbrăcat în kaki. Bronzul pielii sale fusese câștigat în arșița junglei, nu pe plajele din Malibu, iar ochii, care în lumina artificială erau mai mult cenușii decât verzi, relfectau lumi pe care Gary nu putea spera să le vadă niciodată. În timp ce Jack se întindea alene peste masă ca să ia scenariul de la „Mâine...", sacoul costumului său abia părea să-i poată cuprinde lățimea umerilor.

– „Și mâine e o zi"? citi el întrebător titlul scenariului.

– E cel mai de succes serial de la M.B.S., răspunse Gary. Emma este una dintre vedete.

Jack ridică o sprânceană, întrebător.

– Actoria, de care vorbeai, e într-o telenovelă?

Emma se îndreptă puțin de spate și-și înclină defensiv bărbia, în timp ce Jack deschidea scenariul și citea câteva rânduri:

– „Sora Cyndi îl descoperă pe doctorul Taylor în magazie."

Aruncă o privire spre Gary, în așteptarea altor explicații, care nu întârziară:

– Emma e Sora Cyndi.

– Iar dumneata ești doctorul Taylor, pun pariu.

Reveni la scenariu.

– „Cyndi începe să-i descheie cămașa și..."

– Cred că atâta e de-ajuns, luă Emma scenariul înapoi, nedorind să se mai lase intimidată. Nu trebuie să întârzii la întâlnire.

Jack se uită la ceas.

– Mai am cinci minute.

Apoi, o privi din nou pe Emma, pătrunzător.

– Sora Cyndi pare să fie un personaj interesant. E clar că nu mi-ai dezvăluit totul, în timpul nopții noastre împreună în Yucatan.

Înălță o sprânceană, insinuant, cu un zâmbet glumeț jucându-i pe buze.

– Habar n-aveam că tovarășa mea de hamac era o celebritate. Dimpotrivă, o credeam o demoazelă la ananghie.

– Emma e cam cea mai mare stea a serialului, în momentul de

față, interveni Gary. Ultimul ei amant, șeful personalului, și-a pierdut slujba din cauza ei – iar înainte de asta, un pacient a încercat să se sinucidă.

Gary zâmbi, sigur pe sine.

– Eu, desigur, sunt pe deplin hotărât s-o păstrez, în ciuda răutăților ei...

– Nu cred că-l interesează, se amestecă grăbită Emma. De fapt, nici nu era sigură ce părere avea Jack.

– Dimpotrivă, sunt fascinat.

Ochii lui își schimbaseră din nou culoarea; acum erau verzi ca marea, scânteietori.

– Emma e o actriță talentată? îl întrebă el pe Gary, dar privind spre ea; o măsură încet, oprindu-se asupra ochilor ei nedumeriți. Am impresia că da.

– Așa e. N-ai văzut filmul? îl întrebă Gary.

– Nu, se pare că mi-a scăpat.

Continua să se uite la Emma, cu o expresie în care se citea mai mult decât curiozitate. Acest lucru nu-l descurajă pe Gary. Îi povesti pe scurt acțiunea filmului – cu rolul său și planurile pe care și le făcea pentru viitor.

Jack, însă, nu-l asculta. Emma o știa prea bine. Și, după câte se părea, știa și Gary. În sfârșit, se oprise din vorbă. Ceea ce se întâmpla la masă îi privea numai pe ea și Jack. Își termină cafeaua; Jack nu se atinsese de a lui.

– Cred că ar trebui să luăm cina împreună și să discutăm noile evoluții, spuse el încet.

Nu era sigură la ce evoluții se referea și Emma avea sentimentul că nici el nu știa. Nu avea nici o importanță.

– Cred că ar fi bine, se pomeni ea răspunzând.

– Când termini aici? o întrebă Jack, susținându-i în continuare privirea.

– Pe la șapte.

Întinse mâna, ca pentru a o atinge. Ceașca de cafea îi stătea în drum. O împinse în lături dar, când încheie gestul, se răzgândi și n-o mai luă de mână.

– Pot trece să te iau? o întrebă.

– Am mașina cu mine.

Temându-se că avea să întindă din nou mâna spre ea, sau poate temându-se de contrariu, își retrase grăbită mâinile în poală.

– Atunci, ne fixăm o întâlnire. La „Musso and Frank's"?

– Perfect.

Cu un salut din cap spre Gary, Jack se ridică să plece. Emma se pomeni din nou privindu-i mersul cu pași lungi, în timp ce se îndepărta de ea. De astă dată, nu mai ieșea din viața ei, își dădu seama Emma, ci intra.

După ce Jack dispăru pe ușă, Gary nu făcu decât un singur comentariu:

– De cât timp ține povestea asta?

– Nu e nici o poveste, replică Emma. Abia dacă-l cunosc.

Gary ridică o sprânceană, a îndoială, în timp ce Emma își lua scenariul și începea să citească.

*

* *

Jack apăsă pe butonul liftului și se rezemă de perete, așteptând – și întrebându-se ce naiba făcuse. Nu plănuise s-o invite pe Emma Dixon la cină. Toată povestea începuse ca o glumă, cu el tachinând-o și ea mușcând momeala. Dar nu se sfârșise la fel. Fusese cât pe ce s-o atingă.

Își dădea seama prea bine că nu era stilul lui. De obicei, femeile se apropiau de el, atrase de aura emoționantă a celebrității. Îi plăceau femeile și le savura compania. Și totuși, după ce se încurcau cu el, totul se schimba. Sistemul era întotdeauna același. Femeia începea să escaladeze relația prea curând, se insinua în viața lui, pornea să facă planuri, devenea complet dependentă de el. Dar, pentru Jack, munca fusese întotdeauna pe primul plan. Nu se gândea la nimic definitiv. Uneori, nici măcar nu putea gândi mai departe de ziua în curs. Când femeia din viața lui își dădea seama

că viața lui era munca, devenea rând pe rând geloasă, plângăreață și, în cele din urmă, revoltată că o neglija. Încurcăturile emoționale păreau să se sfârșească întotdeauna cu scene neplăcute, iar Jack detesta scenele. Niciodată nu le putuse suferi.

Știa foarte puține despre Emma Dixon, dar își dădea seama că o animau emoțiile și instinctele. Atâta lucru reieșise clar din aventura ei în Mexic pentru a o salva pe Maggie, și din referirea la activitatea cu elevii, într-un teatru de cartier. I-ar fi putut fi simplu să se încurce cu ea, dar să se descurce... Nu era tocmai ca femeile celelalte. Poate că tocmai de-asta o invitase la cină.

Sau, poate, din cauza surprizei de a o fi revăzut, după ce drumurile li se despărțiseră atât de decisiv. Ori din cauza felului cum arăta în uniforma aceea sexy de soră medicală, care-i cuprindea formele arcuite și-i scotea în evidență picioarele armonios conturate. Poate din pricina privirii întrebătoare din ochii ei albaștri. Nu fusese sigură ce se întâmpla. Cum nici el nu fusese sigur.

Ușile liftului se deschiseră alunecând lin, iar Jack intră în cabină, bântuit dintr-o dată de amintirea unei dimineți în Mexic, când o trezise din somn, cu părul răvășit în jurul feței și ochii senzuali și fermecători. În acel moment o dorise, dar nu făcuse nimic pentru asta. Și știa de ce. Jack Winston era prudent, nu din cauza trupului ei frumos, nici dintr-a ochilor strălucitori. Avusese destule relații cu femei arătoase, la viața lui. Alta era problema. Își lăsase voința, de obicei atât de neînduplecată, să șovăie. Șovăise în junglă, când încercase s-o evite; fusese cât pe ce să șovăie din nou când vrusese să se despartă definitiv de ea, la aeroport. Iar acum, studiul M.B.S. îi reunise iar. Întâlnirea lor fusese, într-un fel, inevitabilă.

Capitolul 4

Emma Dixon avea un trac îngrozitor, dar fluturii care se războiau în stomacul ei nu aveau nici o legătură cu uitatul replicilor sau scăparea semnalelor. Mergea cu mașina spre Hollywood pentru a lua cina cu Jack Winston, și se simțea ca o școlăriță la prima întâlnire. Se mai simțea și ca o netoată nemaipomenită. La urma urmei, Jack nu era decât un bărbat ca oricare altul. Mai arogant, desigur, mai chipeș, posibil, dar numai un bărbat, și până atunci nici un bărbat n-o mai făcuse s-o ia cu tremurături. Lupta vitejește să-și șteargă din minte imaginile tuturor femeilor frumoase cu care se mai întâlnise Jack. În fond, nu plănuia să concureze cu ele. Era o invitație la cină și nimic mai mult.

Emma o luă pe Hollywood Boulevard, spre restaurant. În fața localului „Musso and Frank's" era parcat un Mercedes gri-metalizat, în zona roșie. Fu ispitită să oprească în spatele lui, dar nu avu curaj. Cel mult, se putea alege cu o amendă. După ce conduse de jur-împrejurul cvartalului, căutând un loc de parcare, renunță în cele din urmă și se mulțumi să se oprească la trei străzi depărtare de restaurant. Iritată și, spre nemulțumirea ei, încă neliniștită, luă un bilet de la angajatul parcării, ocupă un loc, coborî, și-și dădu

seama că trântise portiera mașinii, blocând-o cu cheile înăuntru!

– Fir-ai a' dracu'! exclamă ea cu voce tare.

Omul de la parcare stătea lângă gheretă, privind-o.

– Mă tem că mi-am încuiat cheile în mașină, îi explică Emma.

– Păi, și io ce să fac, cucoană, să te iau de nevastă?

Emma trase adânc aer în piept, încercând să nu înjure din nou.

– Nimic, nu trebuie să faci nimic, spuse ea. Voi telefona la Auto Club, de la restaurant.

– Da-ncercarăți și ușa dupe partea ailantă?

– Nu, dar sunt sigură...

Emma traversă parcarea și ocoli până în cealaltă parte a mașinii. Portiera era descuiată. O deschise, scoase cheile din contact, trecu din nou prin fața gheretei și porni spre „Musso and Frank's", simțindu-se mai neghioabă ca oricând. Și – incredibil – continua să aibă trac.

Își zări imaginea reflectată în vitrinele magazinelor, pe când mergea grăbită de-a lungul străzii. Alergase acasă să se schimbe. Alesese o rochie simplă, în nuanțe combinate de lila și iarbă-neagră. Efectul nu era de lepădat, își spuse ea, cu o încredere reînnoită. Când deschise ușa și intră în restaurant, culoarea din obrajii ei nu era altceva decât văpaia nerăbdării.

Jack o aștepta într-un separeu. Se ridică în momentul când Emma porni spre el, atrasă de expresia din ochii lui, iar în acel moment fu bucuroasă că trecuse pe-acasă să se schimbe.

Efectul nu-i scăpă lui Jack. Dădu din cap admirativ la adresa noii ei înfățișări, comentând:

– Oare câte Emme or fi existând?

– Numai una, mi-e teamă. Dacă n-o punem la socoteală și pe Sora Cyndi, replică Emma, în timp ce se așezau amândoi.

– Mă bucur că am dat curs impulsului, spuse Jack.

– Care impuls?

– Să te invit la cină.

Emma zâmbi, iar fluturii din stomac începură să i se potolească. Acesta era Jack cel la care se aștepta.

– Și te lași adesea în voia impulsurilor?

– Nu atât de des pe cât ar trebui.

Alături se materializă un chelner, pentru a le lua comanda.

– Ce-ai zice de-un pahar de vin, ca să sărbătorim... revederea?

Emma surâse din nou, în timp ce fluturii își strângeau aripile.

– Sună perfect, spuse ea, iar Jack făcu comanda. Și el își schimbase hainele și purta o pereche de pantaloni gri de bumbac, cu buzunare mari cadrilate și o cămașă verde, care nu putea rivaliza cu intensitatea culorii ochilor lui.

Apoi, când Jack o privi din nou, o parte din panică îi reveni, în timp ce se întreba cum aveau să facă față unei seri întregi. Despre ce Dumnezeu puteau sta de vorbă? Nu erau în junglă, grăbiți să nu-i ajungă ploaia din urmă; se aflau într-un restaurant popular din Hollywood și stăteau așezați față în față, doi dintre cei mai diferiți oameni din lume. Dacă cedase impulsului de a o invita, însemna că ea fusese și mai impulsivă, să accepte.

Jack nu-i lăsă timp să-și facă griji. Până să se dezmeticească Emma, erau adânciți în discuție. Cum evoluase conversația, n-ar fi putut spune, dar dintr-o dată vorbeau despre un film lansat recent. Ei îi plăcuse; Jack nu-l putuse suferi. Sosiră băuturile și ciocniră paharele, în timp ce treceau de la acel subiect la meritele cinematografiei hollywoodiene în comparație cu cea newyorkeză, la Bach pe lângă Mozart, la Picasso față de Cézanne, la Fitzgerald față de Hemingway.

Când sosi felul întâi, Emma se simțea epuizată mintal, dar Jack continua să arunce cu idei, trecând de la politică la teatru, de-acolo la literatură și din nou înapoi, atât de repede încât Emma abia reușea să-l urmărească.

Părea să agreeze discuțiile în contradictoriu, să întoarcă subiectele pe toate părțile cât de des îi era posibil. Uneori, era dur și chiar puțin cam brutal, la fel cum fusese în Mexic, dar acum Emma începea să-l înțeleagă. Își dădea seama că Jack Winston era foarte deștept – inteligent chiar – și oricare altă femeie s-ar fi mulțumit să-i asculte opiniile despre muzică, artă și politică, sorbindu-l din ochii topiți de adorație. La urma urmei, era *acel* Jack Winston și, în domeniul lui, puțini îl egalau. Cu siguranță, Emma nu se număra printre ei. Dar, asupra altor subiecte, cel puțin avea și ea câte o opinie pe care nu ezita să și-o exprime. De obicei, era

contrară părerii lui. Curând, se încălzise în conversație și îi făcea față punct cu punct, cuvânt cu cuvânt.

Era mai inteligent decât își imaginase, însă, căci înainte ca Emma să-și dea seama, Jack întoarse din nou discuția. Cina se sfârșise, chelnerul le turna cafelele, iar Emma constată că vorbea despre ea însăși.

– Așa că am cam picat în actorie pe nepusă-masă, spuse ea, sorbind o gură de cafea fierbinte. Jucam în montări la colegiu, mă lăsam convinsă să fac spectacole în timpul verii și, deodată, mi-am dat seama că asta era viața mea. Nu voiam să fac nimic altceva. Noroc că am primit câteva reclame. Apoi, am semnat contractul cu un agent, am dat probă pentru rolul Surorii Cyndi și, spre uimirea mea, l-am primit.

Jack își bea cafeaua, contemplând-o pe Emma în timp ce vorbea. Conform obiceiului său, asculta cu atenție ceea ce-i spunea, apoi se gândea pe îndelete, înainte de a răspunde. Nu se repezea niciodată să vorbească; impulsivitatea – în pofida invitației neașteptate la cină – nu se număra printre caracteristicile lui Jack Winston.

– Iar Sora Cyndi e ceea ce-ți dorești?

– Evident că nu, replică ea – impulsivitatea fiind o trăsătură a Emmei Dixon. Am vise și ambiții care ajung cu mult dincolo de serialele de după-amiază. Candidam pentru un rol într-o montare a Companiei Cehov, îi spuse ea, până când a trebuit să zbor în Mexic.

– A trebuit? se interesă el. Sau ai dorit? Sau te-ai simțit obligată?

Fu surprinsă că părea s-o înțeleagă atât de bine, dar mai era și cam nemulțumită.

– Câte puțin din fiecare, cred, recunoscu ea, ca răspuns la întrebare.

Nu avea nici un rost să mintă în legătură cu ea însăși. Oricum, probabil n-avea să-l mai revadă niciodată pe acel om.

– Maggie și Sam, agentul meu, consideră că sunt o făcătoare de bine înveterată.

– Și ești? o întrebă el direct.

– Cred că da.

Emma nu se așteptase să petreacă toată seara – sau măcar o parte din ea conversând despre sine. Crezuse că discuțiile aveau să

evolueze în jurul lui Jack, din moment ce el era personajul interesant, omul de mare succes. Și totuși, timp de încă o oră cel puțin, la brandy, continuară să vorbească despre Emma Dixon.

– Și toate eforturile astea caritabile nu-ți răpesc din timpul profesional? o întrebă el.

Devenea din ce în ce mai curios în legătură cu Emma. Era inteligentă și ageră; conversația ei demonstrase acest lucru și nimic din tot ceea ce spunea el nu părea s-o intimideze. Totuși, ceva cam greu de definit o împiedica să-și facă o carieră de succes. Se vedea limpede că avea talent. O dovedea ocazia pe care o lăsase să-i scape printre degete.

Emma răspunse, pe un ton cam defensiv:

– Și prietenii mei ar face același lucru pentru mine.

– Nu cumva lucrezi ceva cu copiii de pe stradă? insistă el.

– Predau trei seri pe săptămână, într-un magazin transformat în teatru.

– Ești o femeie foarte ocupată, observă Jack.

Îi plăcea ideea că Emma era independentă și descurcăreață, dar era derutat de incapacitatea ei de a se concentra asupra scopurilor. Avusese dreptate să spună că era prea emoțională și impulsivă, dar o parte din aceste lucruri se datorau excesului de energie.

– Pari să patinezi cu roțile pe loc, Emma.

Ridică privirea, în ochii ei albaștri citindu-se mirarea, pe când Jack continua:

– Ai consumat atâta timp cu misiunile de salvare și lucrul cu copiii ăia, când ar fi trebuit să i-l dedici Emmei Dixon.

Emma oftă. Diferențele dintre ei erau vizibile și includeau mai mult decât simple nepotriviri de opinii despre filme și cărți. Jack știa ce voia și își urmărea scopurile fără nici o privire în urmă. Chiar dacă nici ea nu se uita înapoi, Emma întorcea adesea capul la stânga și la dreapta, în timp ce-și urma destinul.

– Cariera mea e importantă, spuse ea cu fermitate, dar la fel de importante sunt și altele...

– Până la urmă, trebuie să alegem, Emma. Ce naiba, întotdeauna trebuie să alegem. Pariez că aș putea...

Se întrerupse la mijlocul propoziției. Fusese cât pe ce să facă un

lucru foarte puțin winstonian: să-i ofere Emmei o mână de ajutor pentru a o readuce pe linie. De obicei, descuraja femeile de a deveni dependente de el, dar Emma... ei bine, ea era altceva. Iar diferența îl atrăgea enorm.

– Ai putea să ce? îl întrebă ea.

– Aș putea să-ți dau unele sfaturi ca să-ți faci ordine în viață.

– Sunt chiar atât de dezordonată?

Nu era ofensată de remarca lui, doar vag amuzată.

– Dezorganizată, poate. Împărțită în prea multe direcții, cred. Te-aș putea învăța anumite tehnici pe care le-am pus la punct pentru mine, Emma. Eu reușesc să circul prin viață fără a căra prea multe bagaje.

Emma amestecă lichidul chihlimbariu din cupa cu brandy.

– Îmi place viața mea... cu bagajele suplimentare cu tot.

– Dar îți dorești succesul, nu se lăsă el.

– În cele din urmă. Însă nu mă grăbesc; nu e obligatoriu să se întâmple diseară, replică ea.

Începea să se simtă incomod. Jack era mult prea abil, ochindu-i punctele vulnerabile și slăbiciunile cu o precizie fără greș. O neliniștea faptul de a fi descifrată atât de ușor.

Ospătarul le luase de mult ultima comandă și-i lăsase singuri. Un număr de oameni plecaseră și alții, mai puțini, le luaseră locul.

– De când stăm de vorbă, a și trecut seara, observă Emma, destul de surprinsă.

– Știu, dădu el din cap. Toate lucrurile pe care nu le-am spus în Mexic...

– Fiindcă erai atât de furios că-ți apărusem în prag.

– Iar tu, zâmbi Jack, erai la fel de furioasă pe mama ta... și, în unele momente, pe mine.

– Să zicem că ploaia a fost de vină, propuse echitabil Emma.

– S-a făcut, fu Jack de acord. Haide, să plecăm de-aici și să admirăm luna.

Achită nota și ieșiră din restaurantul aproape gol. Când pășiră afară, Emma observă că Mercedes-ul era parcat tot în față, iar sub ștergătorul de parbriz avea vârâtă o înștiințare de amendă.

– Așa le trebuie, declară ea. Câtă nesimțire, să parchezi exact pe roșu...

În timp ce Emma vorbea, Jack se duse la mașină, luă înștiințarea și o băgă în buzunar. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă, deși amândoi încercau să nu zâmbească.

– Te conduc până la mașină, spuse Jack, potrivindu-și pasul cu al ei.

O luă de mână, iar atingerea neașteptată o surprinse pe Emma. N-o mai atinsese de când își luară rămas-bun, în Merida. Privind în jur, discutând despre împrejurimi, încercă să se prefacă indiferentă, dar îi era foarte greu, cu mâna lui caldă și fermă ținând-o strâns pe a ei.

Merseră pe străzile tăcute, spre mașina Emmei. Acea parte din Hollywood nu mai era ceea ce fusese odinioară. Îi lipseau stilul, eleganța și verva din trecut. Emmei îi amintea de bătrânele actrițe pensionare care continuau să locuiască acolo, în apartamente elegant-jerpelite, încercând zadarnic să se agațe de gloria și sclipirea zilei de ieri.

Când își exprimă sentimentele în legătură cu timpurile apuse, Jack fu, ca de obicei, de altă părere.

– O mare parte din toată vraja asta a fost creată de agenții de publicitate. E romantic să privești în trecut și să crezi în mituri. Iar tu, Emma Dixon, ești o romantică incorigibilă.

O ținea cu un braț pe după umăr și își aplecă spre ea capul atât de încet și tandru încât, un moment, Emma nu făcu decât să stea nemișcată, ca și cum ar fi privit de departe doi străini. Bărbatul îi atinse buzele. Șocată, îi lăsă buzele să-și facă de cap cu ale ei, cedând fiorului sărutării. Pe dinăuntru trepida și constată că se destinde, în timp ce o inunda o senzație de căldură.

Jack îi simți trupul cedând și o trase mai aproape, încercuind-o cu ambele brațe, revendicându-i gura cu gura lui flămândă, insinuându-și limba între buzele ei și în gingășia catifealtă dinăuntru. În acel moment, Emma începu să se zbată. Era o luptă fără rost, căci de-acum fusese absorbită de sărut și învinsă. Capul i se învârtea; picioarele-și pierduseră orice putere; brațele, în timp ce încerca să-l respingă, nu aveau nici un efect.

Glasul lui era un murmur scăzut, răgușit.

– Emma, vino acasă la mine.

Urmă un moment de tăcere.

– Cu programul meu și aranjamentele tale, nu prea avem timp.

Buzele lui îi mângâiară fruntea, iar respirația îi scăldă caldă și dulce pielea.

– De ce să pierdem puținul timp pe care-l avem? Te rog, Emma.

Gândurile Emmei clocoteau intens. Invitația lui o surprinsese, dar în fond Jack era un om atât de decis, stăpân pe situație și sigur de sine. Trecuse mult timp de când nu mai întâlnise un asemenea bărbat. Ba chiar, se întreba dacă vreodată cunoscuse unul ca Jack.

În cele din urmă răspunse, descurajându-l, dar tot fără să ia nici o hotărâre:

– Și spuneai că nu ești impulsiv.

– A, știu exact ce fac, suflă el ușurel peste șuvițele de păr care i se cârlionțau în jurul frunții, gândindu-se cât de plăcut era s-o simtă în brațele lui, cât de bine i se potrivea trupul peste al său.

– Dar nu știu eu ce fac, replică Emma, cu mai multă sinceritate decât ar fi preferat Jack să audă.

– Deja am petrecut o noapte împreună, Emma, insistă el. Însă îți promit că asta va fi altfel.

– Eu... eu nu...

Fraza rămase în aer. Se gândea la Mexic și la deșteptarea cu Jack în apropiere. Își amintea intimitatea momentului. Apoi, trăgând adânc aer în piept, își regăsi hotărârea.

– Toate merg prea repede, Jack. Saltul din Mexic la Hollywood e prea mare pentru mine. Am nevoie de mai mult timp.

Nu se așteptase să-l mai revadă pe Jack Winston, necum să încheie seara în brațele – sau în patul – lui. Îi cunoștea reputația, dar nu-l cunoștea pe el. Ținându-și respirația, Emma îi aștepta răspunsul... furia sau dispreţul. Nu se alese nici cu una nici cu alta.

În schimb, Jack o strânse cu putere.

– E-n regulă, Emma. M-oi fi mișcând eu cam repede, dar nu mă las descurajat prea ușor. De fapt, sunt foarte hotărât în legătură cu ceea ce vreau... și, de obicei, obțin.

Emma oftă, spunându-și din nou cât de diferiți erau. El era atât de decis, ea atât de șovăitoare.

– La ce te gândești, cu toate oftaturile astea?

Își lăsă capul pe spate, privindu-l.

– Mă gândesc că e timpul să plec.

Încet, se îndepărtă de el, desprinzându-se din brațele lui, respingându-i căldura trupului. Era dificil, însă își dădea seama cât de mult ar fi preferat să rămână în brațele lui calde.

– Trebuie să mă duc acasă, repetă ea, de astă dată mai categorică.

Jack dădu din cap și o urmă până la mașină. Exact când deschidea portiera, întinse o mână și-i atinse obrazul.

– Ești sigură că așa vrei?

Emma clătină din cap, cu un zâmbet răutăcios.

– Nu, nu sunt deloc sigură, dar tot plec.

Se așeză în mașină și porni motorul.

Jack ridică din umeri, a resemnare.

– Am să te sun când mă întorc de pe Coasta de Est. Prezint un articol la Columbia și voi fi plecat câteva zile. Rezervă câtva timp pentru mine, când mă întorc.

– De acord.

Îi făcu cu mâna, în timp ce pornea mașina cu spatele, ieșind din parcare. Deci, povestea lui Jack și a Emmei avea continuare. Gândul o făcu să zâmbească – și să tremure.

În timp ce Emma se îndepărta, Jack rămase pe loc, privind-o. Cu femeia asta, nu părea să existe nici o cale de a ocoli inevitabilul. Mexicul ar fi putut să fie sfârșitul, dar apoi Emma apăruse la M.B.S. și toate sentimentele de nevoie, dorință și curiozitate în legătură cu ea ieșiseră din nou la suprafață.

Capitolul 5

După o săptămână de alegere a noii piese, comenzi de caiete pentru roluri, distribuiri și repartizări ale activităților de culise, Emma și elevii erau gata pentru prima lectură. Dar entuziasmul inițial al copiilor, care o îndemnaseră să programeze ore de trei ori pe săptămână, începu să se risipească înainte de a termina prima scenă. Emma le stârnise pofta la început, cu descrierea povestirii, însă nu era surprinsă de blocaje, care însoțeau de obicei prima lectură a oricărei piese și adesea erau provocate de nervozitate. Gașca aceea de puști avea nevoie de mult timp pentru a se deprinde cu noile personaje și decoruri.

– Piesa asta-i o tâmpenie, dom'le, bombăni Angel.

Își adunaseră scaunele în cerc, iar Angel stătea lângă Emma. Nu-i putea trece cu vederea comentariul, dar preferă să nu răspundă. Totuși, când se făcu auzit un al doilea glas, de aceeași părere, Emma se hotărî să întrerupă lectura pentru una din prelegerile ei. O așteptau, la fel cum și ea aștepta nemulțumirile și le făcea întotdeauna jocul.

– Voi ați ales „Picnic", le reaminti.

– Bate de departe „Orașul nostru", răspunse unul dintre ei, cu un geamăt.

– Atunci, haideți s-o citim doar până la capăt și să vedem cum sună, înainte de alte comentarii.

Emma încerca să le vorbească tinerilor la un nivel care presupunea că ei aveau un vocabular la fel de bogat ca al ei. N-o întrebau niciodată ce însemna un anumit cuvânt, dar ea știa că puteau deduce sensurile din context și era răsplătită de fiecare dată când câte unul dintre cuvintele ei apărea în conversațiile lor.

– Haide, Teresa, o îndemnă ea pe fata care avea să joace principalul rol feminin, e rândul tău.

Teresa citi replica, fără entuziasm.

– Nu mă pot pune în legătură cu ce spune, explică ea cu dramatism, adăugând o explicație mai simplă: vreau să zic, să meargă *drept* – și nici măcar nu face treaba aia cu el.

– Teresa nu se poate pune în legătură cu virginitatea, ciripi una dintre fete. Erau șapte în distribuție și toate vorbeau la fel de fără perdea ca și băieții.

– Nici eu nu mă pot pune în legătură cu condusul unei „vergi fierbinți”, nenică, protestă Juan.

Emma îi întrerupse din nou. Începea să se sature de toate prostiile lor.

– Mai scutiți-mă, copii. Citiți piesa până la sfârșit. Teresa va începe să-și înțeleagă personajul, iar voi, ceilalți, la fel. Starea se va crea din mers. Mai încearcă, Teresa. Înainte de a termina, Madge o să-ți placă.

Mai fu nevoie de o scenă și câteva bancuri, înainte ca personajele să-nceapă să se însuflețească pentru cei unsprezece adolescenți de cartier. Ăsta era esențialul, își spunea Emma, faptul că niște copii care în viața lor nu părăsiseră zona central-sudică a orașului Los Angeles, care trăiseră în găști, cutreierând străzile după voia inimii, puteau să se identifice cu personajele din „Picnic” și să le dea viață. Talentul lor se vedea cu ochiul liber; Emma avea încredere că urma să-și arate strălucirea, făcând imposibilul posibil, incredibilul credibil. Nu era dezamăgită niciodată.

Nici seara aceea nu făcu excepție. După două ore de lectură, terminaseră piesa, iar pe scena goală nu se mai afla nimeni care să nu se simtă mișcat de ceea ce realizaseră. Nici unul dintre ei nu-și

exprimă emoția, dar Emma nici nu se așteptase la așa ceva. Le simțise fervoarea. Piesa avea să reușească. Își închise cartea și se rezemă de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate pe piept și fața radioasă, gata să-i felicite, când observă o mișcare în fundul încăperii pustii. Ca unul, toți cei de pe scenă se întoarseră să se uite în întuneric. O siluetă înaltă se desprinse de pe un scaun metalic pliant, pornind spre scenă.

– Cu siguranță, a fost o lectură interesantă, începu Jack Winston, în timp ce se rezema de rampă, privindu-i.

– Cum ai...? dădu Emma să întrebe.

– Toată ziua am încercat să dau de tine. Am telefonat la studio, acasă, la maică-ta. Știam eu că aveam să-ți dau de urmă, într-un târziu.

Din spatele Emmei se auzi o rumoare de fluierături și monosilabe. Nu le dădu atenție.

Jack le ignoră și el.

– Sunt un tip hotărât, zâmbi el mieros. Ce zici de-o cină?

Emma dădu să refuze neașteptata invitație:

– E târziu și nu sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Atâta lucru era adevărat. Purta teniși, blugi decolorați și o cămașă bărbătească, înnodată pe talie.

– Poți să te schimbi, o privi Jack de jos în sus, în timp ce interjecțiile se întețeau.

– Altă dată, poate, răspunse ea, adăugând apoi grăbită: dă-mi voie să te prezint clasei, dacă pot tăia efectele sonore.

Era mai ușor de zis decât de făcut. Remarcile continuară. La început, fură spirituale, dar inofensive.

– Ce să-ți povestesc!

– Bravo, duduia Emma!

– Pă felie!

Apoi, începură să degenereze spre o sugestivitate pe care Emma știa că n-o putea opri. Trebuia să continue până când curiozitatea în legătură cu Jack se atenua. În sfârșit, când elevii ei începură să se sature de propriile lor glasuri, Emma reluă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

– Gașcă, ăsta-i Jack Winston.

Apoi gesticulă larg cu mâna.

– Trupa din Vitrină.

Așa cum sperase, câțiva dintre tineri, mai ales fete, pășiră înainte, spunându-și numele. Numai vreo doi-trei se întoarseră, indiferenți, deși știau cine era.

– Mata ești tipul care-a făcut emisiunea aia specială la televizor despre Amazon, își aminti Angel.

Jack dădu din cap.

– Mare brânză, aruncă unul dintre cei neimpresionați.

Angel nu ascultă.

– Și cum ai făcut-o? vru el să știe. Vreau să zic, imaginea cu anaconda. Știu că tre' să fi fost trucaj, da' mie mi s-a părut de-adevăratelea.

– A fost adevărată, răspunse Jack, iar tinerii se potoliră destul timp ca să le explice filmarea. Urmară câteva întrebări, câteva mormăieli și, la sfârșit, ceva îndoieli. Jack se străduise cât putea, dar tinerii nu reacționaseră conform așteptărilor lui. Sub privirea neliniștită a Emmei, încercă din nou:

– Ce vă ține pe voi alături de teatru, copii? Probabil aveți sentimente foarte puternice pentru actorie.

– E ca lumea, răspunse Angel; nici chiar el nu era dispus să-și arate entuziasmul.

– Ne adunăm de pe străzi, fu un alt răspuns.

Emma porni în jurul scenei, cu mișcări calme și eficiente, stingând luminile. Era timpul să pună capăt situației, înainte ca tinerii să se ia cu adevărat de Jack. Erau capabili de violențe verbale; o știa, ea însăși suferise în trecut. Angel și încă vreo doi continuau să fie interesați de discuțiile despre tehnicile cinematografice ale lui Jack, dar majoritatea îi redusese de mult la tăcere. Emma stinse ultima lumină și coborî treptele laterale ale scenei.

– O.K., gașcă. S-a făcut târziu, închidem prăvălia.

– Nu vrei decât să te cari cu gagiul ăsta țapăn, replică unul dintre ei, iar Emma se mai relaxă cât de cât. Reveniseră pe terenul lor de conversație, iarăși numai zâmbete, sprâncene înălțate și interjecții. Fără prea multe mârâieli, începură să evacueze teatrul.

– Așa-ți petreci trei seri pe săptămână? întrebă Jack, când ultimul dintre tineri dispăru pe ușă.

– De obicei, numai două, în afara cazurilor când începem o piesă nouă.

– O să-ți fie greu, poate chiar imposibil, să faci ceva folositor din pleava asta.

– Îmi pare rău că a trebuit să le suporți focul de artilerie, Jack, dar așa sunt ei, încercă ea să-i explice. Majoritatea au gânduri foarte serioase cu ceea ce fac aici. Și îi interesează și ce faci tu. Pariez că, dacă ai accepta să ții un seminar de cinematografie, s-ar prezenta cu toții.

– Nu și dacă purtarea lor de astă-seară a fost cu intenție.

– Tot ce făceau era să te tatoneze, Jack. E un comportament normal. Strada i-a învățat să fie prudenți și să nu aibă încredere în nimeni din cealaltă parte a lumii. Tu ai succes și au nevoie de timp ca să se obișnuiască să stea față-n față cu succesul. Sunt invidioși, pentru că l-au dorit toată viața și le-a fost inaccesibil. Au mers atât de mult pe drumul spre...

– Emma, o întrerupse el, ce scop au toate astea?

– Păi, să le ofer copiilor o recreere, să găsesc și să cultiv noi talente, să le dăruiesc o ieșire...

– Nu, nu la asta mă refeream. Ce ai tu de câștigat?

Emma privi prin sala întunecată, unde nu mai ardea decât un bec deasupra ușii din față. Scena propriu-zisă era mică, având culisele abia atât de încăpătoare încât să adăpostească panourile de la montările trecute, care fuseseră toate revopsite de câteva ori. Cabine nu existau; băieții își schimbau costumele după cortinele laterale, iar fetele se schimbau cu rândul la toaletă. Dar, când sosea seara premierei, prin aer începea să plutească vraja.

– Îmi place, răspunse Emma cu simplitate. Și poate, într-o zi, dacă reușim să răzbatem... Costă mult să conduci un teatru. Însă aceia dintre noi care joacă în seriale de după-amiază sunt foarte bine plătiți.

– Vrei să spui că ai investit propriii tăi bani în treaba asta? E alta dintre operele tale de caritate?

Emma dădu din cap.

Jack se desprinse de scenă, așezându-se lângă Emma în rândul întâi, unde se instalase ea la sfârșit. Era tăcut, ceea ce o ispiti să-l provoace:

– Și tu predai.

– La o universitate, preciză Jack. Unde sunt bine plătit și de unde primesc și subvenții pentru cercetare. Nu se prea compară.

– Ei bine, mie nu-mi pasă, spuse indiferent Emma. Mi-e drag teatrul ăsta. Unul dintre copiii mei a primit o bursă și am descoperit câțiva actori foarte buni.

Se ridică, oprindu-se în fața scenei. Jack o atinse pe braț.

– Nu te critic, comentam doar.

– Toată lumea...

– Eu nu sunt toată lumea, Emma.

Asta era cu siguranță adevărat, își spuse ea.

– Ei bine, ești la fel de negativist în legătură cu teatrul. N-oi fi făcând eu documentare genială și populară despre civilizațiile din trecut...

– Nu mă interesează nici banii, nici rata de audiență, Emma, o întrerupse Jack, apărându-se în fața ei pentru prima oară. Mă interesează să prezint o viziune asupra istoriei, de pe urma căreia să putem învăța și câștiga, când ne confruntăm cu decizii importante cum ar fi cele privitoare la mediu, spațiu, război și pace. Astea sunt probleme grave, care pot fi analizate mai inteligent, dacă știm câte ceva despre cele întâmplate în trecut.

– Înțeleg, răspunse Emma, punându-și caietul în geantă și îndepărtându-se de el. Dar și scopul meu e la fel de onorabil, cred. Dacă pot salva măcar un băiat sau o fată de a fi lovit sau chiar omorât într-o luptă de stradă între găști, dacă-l pot trimite la colegiu, ca să-și facă o viață mai bună, înseamnă că am realizat la fel de mult ca tine, cu toate documentarele tale.

Înainte de a termina, ajunsese la jumătatea culoarului dintre scaune, iar Jack observă clar că se supărase.

– Și între timp ce se întâmplă cu Emma Dixon?

– Nu mă înțelegi chiar deloc, Jack? îl întrebă, mergând spre ușă. Voi fi actriță.

Se întoarse cu fața spre el, în întuneric.

– Am deblocat încuietoarea. Când pleci, ajunge să tragi ușa după tine.

Emma păși afară, conștientă că reacționase exagerat. Ultima

smucitură din cap, la ieșire, provenea direct din filmele de serie B. Nu-i păsa. Crezuse fiecare cuvânt pe care-l rostise și se bucura al naibii de tare că-și exprimase opinia, chiar dacă asta însemna că n-avea să-l mai vadă niciodată.

Mașina ei era parcată pe locul viran de lângă teren. Doi tineri stăteau rezemați de ea, vorbind încet. Emma nu-i recunoscu și știa că n-ar fi fost prudent să se apropie. Jenată, se întoarse și bătu în ușă. Jack îi deschise imediat.

– Nu rămân niciodată ultima, îi explică ea, pe un ton de scuză. De obicei, închide Juan și... în fine... lângă mașina mea sunt doi băieți.

Jack ieși, închizând ușa în urma lui. O luă de mână și păși pe trotuar.

– Unde ți-e mașina?

– Acolo, îi arătă ea. Pe locul viran.

Cei doi tineri îl văzură imediat pe Jack, părură să-l măsoare din priviri și, probabil hotărând să nu-și încerce norocul, porniră cu pași țanțoși pe strada pustie. Jack o conduse pe Emma la mașină fără nici un comentariu, dar ea știa ce gândea: tot ce spusese dovedea că nu-și putea purta singură de grijă. Se despărțise de el cu un gest teatral grandios. Iar acum, iat-o din nou îndatorată lui.

– Îți mulțumesc, spuse, când ajunseră la mașină.

Se întrebă dacă avea să încerce s-o sărute din nou. La urma urmei, împrejurările ultimului sărut nu fuseseră cu nimic mai puțin romantice.

N-o sărută – nici măcar nu încercă. În schimb, vorbi din nou:

– Știi, nu te-am urmărit și n-am venit până aici, în pustietatea asta, ca să mă cert cu tine pentru niște puști.

– Știu, răspunse ea, spășită. Cum s-o fi întâmplat?... Cearta noastră.

– Să zicem doar că a fost o discuție aprinsă. Am spus ce gândeam; și tu la fel. E clar că nu suntem de acord în legătură cu teatrul ăsta.

Emma dădu din cap cu tristețe, iar Jack continuă:

– Dar, dacă noi doi am avea mai mult timp împreună, poate reușești să mă convingi.

– Tu ești cel care a lipsit din oraș... începu ea.

– Știu, dar acum m-am întors. Ce zici de-o cină, și fără certuri – vreau să zic, fără discuții despre copii sau teatru.

Era târziu și o ajunsese oboseala. Dar Jack își sacrificase timpul pentru a-i da de urmă la teatru și a-i arăta că-l interesa munca pe care o făcea – cel puțin, suficient ca să se certe în legătură cu ea. Dintr-o dată, nu mai păru deloc atât de târziu, și nici oboseala n-o mai simți.

– Vino cu mașina după mine până acasă, ca să mă schimb, propuse Emma. Pe urmă, aș veni cu mare plăcere la cină.

Înainte de a apuca să se răzgândească, îi dădu adresa și demară.

*
* *

– Max o să-ți țină de urât până fac eu un duș. Nu-i așa, Max? Motanul își săltă cele șase kilograme de pe canapeaua unde stătuse tolănit și porni nepăsător pe podea. Se trânti la picioarele lui Jack, își încolăci coada în jurul fundului și începu să se uite la el cu o curiozitate de-a dreptul nerușinată.

Jack îi evită ochii care nici nu clipeau, privind-o pe Emma cum se retrăgea prin hol. Apoi, se uită prin living, care părea să reflecte stilul ei de viață – multicolor și vesel. Ceramica mexicană împărțea același raft cu un ceainic de Staffordshire; pe podea se afla un teanc enorm de cărți, lângă un fotoliu cu aspect comod, iar plantele abundau. Cretonul imprimat al canapelei părea cea mai caracteristică alegere pentru Emma: galben-viu și verde-deschis, pe fond alb.

Jack se îndepărtă de pisică, pentru a se așeza pe canapea. Max, însă, mulțumit de trecerea în revistă a vizitatorului, îl urmă. Peste un sfert de oră, când Emma reveni în cameră, Max reușise să se instaleze la picioarele lui Jack, lăsând un strat subțire de fire de blană pe manșetele pantalonilor kaki. Jack nu observase; o privea pe Emma.

Se schimbase într-o pereche de pantaloni marinărești albi și o bluză de culoarea piersicii. Dinspre ea emana un parfum minunat.

– Nu numai că arăți senzațional, dar și miroși frumos.

– Mulțumesc, răspunse ea, spunându-și că și el arăta la fel de senzațional. Uitase cât de chipeș era, cât de copleșitor de masculin. Părea aproape deplasat, în livingul ei mic și feminin.

– Iar acum, că suntem singuri...

Privi în jur, după motan. Max se instalase pe un raft cu cărți.

– Mă rog, aproape singuri, se corectă el, hai să ne salutăm cum se cuvine.

Făcu un pas spre ea, captându-i privirea și reținându-i-o în intensitatea ochilor săi verzi.

Emma își simți bătăile inimii accelerându-se, în timp ce Sam venea spre ea. Se gândi la primul lor sărut – singurul lor sărut – iar amintirea era într-adevăr foarte plăcută. Instinctiv, întinse brațele spre el.

– Gata cu discuțiile, spuse Jack, cuprinzând-o în îmbrățișarea lui.

Îi plăcea felul cum o simțea, cuibărită la pieptul lui; îi plăcea fermitatea trupului ei și tăria sânilor, precum și felul cum părul ei îi gâdila nasul. În tot timpul călătoriei se gândise numai la ea; Emma s-ar fi mirat să afle cât de des. Apoi, se gândise din nou la ea, în acea zi, și petrecuse toată seara încercând s-o găsească, numai pentru ca toate încercările sale să fie cât pe ce a fi zădărnicite de plecarea ei furioasă. Nu trebuia să uite acest lucru. Emma era o femeie care ținea la convingerile ei.

Se simțea hămesit după ea și, în timp ce o săruta, își dădu seama cât de uriașă îi era dorința. Gura ei era dulce ca mierea și-i exploră pe îndelete interiorul mătăsos, ținându-i capul între mâinile sale puternice, astfel încât să nu aibă nici o șansă de a se desprinde din sărut.

Emma, însă, nu voia să se desprindă, iar când sărutarea se sfârși, Jack fu acela care se mișcă primul, dezlipindu-și buzele de ale ei și îngropându-și fața în mătasea moale a părului ei.

– Em... începu el, cu glas sugrumat.

Chiar atunci începură bubuiturile, un șir de bătăi sonore și neînduplecate în ușa din față. Încercară să nu le ia în seamă, dar ciocănelile stăruiau.

– Scapă de el, orcine-o fi, îi murmură Jack în păr.

– Bine, acceptă Emma. Am să-ncerc.

Se smulse din brațele lui Jack și porni spre ușă, deloc grăbită de bătăile năprasnice care păreau să devină cu fiecare clipă tot mai zgomotoase și mai disperate. Nu ezită decât atâta cât să-și schimbe expresia cu una de răceală neospitalieră, și deschise ușa. În fața ei stătea un tânăr înalt, cu aspect hărțuit.

– Slavă Domnului că ești acasă. Mare necaz pe capul meu! A, salut, privi el spre Jack, zâmbind. Eu sunt Clay. Fratele Emmei.

– Intră, Clay, îl pofti Emma. El e Jack Winston.

– A, mda, profu' de care vorbește mama tot timpul, și-i întinse lui Jack o mână mare cât o lopată.

Fratele și sora aveau aceeași colorație – ochi albaștri, păr blond-sandré, câțiva pistrui – dar pe când Emma era mignonă, Clay era un gigant, înalt de cel puțin un metru nouăzeci, cu brațele musculoase și umeri ce umpleau tot cadrul ușii. Era un om care ar fi trebuit să-și poată purta singur de grijă, observă Jack, deși în acel moment părea complet neajutorat și dependent de sora lui.

– Am rămas fără curent, explică el. Lucram la un program de computer foarte important și deodată, bing! Nimic.

Emma clătină din cap.

– Iar ai uitat să plătești lumina.

– Așa se pare, recunoscu el spășit, dar aveam atâtea pe cap. Am primit slujba asta babană a doua zi după ce-am venit de la schi și cred că am rătăcit pe undeva factura. Sau, știu eu...

Emma îi traduse lui Jack:

– Se întâmplă destul de des. Fratele meu nu-i un idiot gângăvit. De fapt, e un geniu al computerelor, pe care Silicon Valley moare să-l recruteze, dar el preferă să lucreze ca liber-profesionist, ca să poată sta acasă – în ideea că are curent electric. Mamei i-ai telefonat? Poate ar fi mai bine să te duci la ea, îi propuse Emma.

– Mama nu-i acasă. Cred că i s-a vindecat glezna, zâmbi Clay. Am toate echipamentele în mașină și-mi ajung doar câteva ore. Știi ce importantă e treaba asta, Em.

– Mai știu și că alea câteva ore se vor prelungi toată noaptea.

– Da, dar tot mă lași să lucrez aici, nu-i așa? insistă el.

– Sigur că da. Știai dinainte. Dar, Clay, mai strigă Emma după el,

în timp ce se îndepărta, trebuie să-ți pui viața în ordine! Nu se poate să...

Dar fratele ei dispăruse, repezindu-se afară să-și descarce mașina.

– Cred că am intrat în viața ta tocmai la timp, Emma Dixon, comentă Jack, cu un zâmbet ironic.

*

* *

Două ore mai târziu, Clay era tot acolo, tastând pe keyboard în camera de oaspeți a Emmei, pe când ea și Jack stăteau pe canapeaua din living, despărțiți de o distanță decentă. Pe măsuța de cafea se aflau resturile unei cine chinezești la pachet, pe care în cele din urmă o comandaseră de la un restaurant cu program de noapte. Clay mâncase cu ei, consumând o cantitate impresionantă, iar Max își cerșise partea de carne.

Jack își termină ceaiul și se rezemă de pernele canapelei, încrucișându-și picioarele lungi.

– Azi ți-am văzut filmul. Greu le mai dai de furcă ălora de la spital.

– E doar o parte din farmecul Surorii Cyndi, glumi ea, mulțumită în secret că o văzuse.

– Arătai excelent.

– Arătam doar?

– Erai excelentă, întoarse Jack capul, arcuind întrebător o sprânceană. Ce este, Emma, ce vrei tu?

– Ți-am mai spus. Vreau să fiu actriță. O actriță respectată.

– Stau și mă-ntreb, spuse el meditativ. Uită-te la toate diversiunile pe care le ai. Fratele tău. Mama. Teatrul. Copiii. Cine știe câte altele mai sunt?

Emma avu înțelepciunea de a nu-i spune care mai erau.

– Până nu-ți faci ordine în treburi și nu-ți clarifici viața, nu cred că vei ajunge undeva pe plan profesional, ceea ce e mare păcat, pentru că ai talent.

– Toate astea mi s-au mai spus.

– Dar se pare că sfaturile nu-ți folosesc la nimic. E timpul să te debarasezi de toate angajamentele, continuă Jack, cu glas ferm.

– Încerc, spuse ea pe un ton jalnic, dar nici nu știi cât e de greu.

– Te-aș putea ajuta să te organizezi, Emma, și cunosc mulți oameni de meserie.

Lăsă aceste cuvinte să-și facă efectul.

– Cu ajutorul meu, cred că s-ar putea să reușești.

– Vorbești serios? se răsuci Emma spre el, cu ochii mari; nu se așteptase deloc la așa ceva din partea lui Jack Winston. Dar de ce? îl întrebă. De ce ai face asta?

– Răspunsul cel mai evident e talentul tău. Nu suport să-l văd cum se irosește. Mai mult, adăugă el cu obișnuitul său aplomb, sunt sigur că am șanse de reușită. De obicei, așa mi se întâmplă.

Jack Winston nu se declarase niciodată modest, își dădu seama Emma.

– Celălalt motiv e mult mai egoist și personal. Cu toate alergăturile tale din loc în loc și de la un proiect la altul, n-aș apuca să te văd niciodată. Pe de altă parte, dacă îți organizez eu viața și-ți fac recomandări pentru carieră, ne va rămâne și puțin timp împreună.

Emma tăcu un lung răstimp, înainte de a răspunde:

– Deci ești serios, nu-i așa. Vorbești foarte serios.

– Cât se poate de serios, sosi răspunsul.

Rămase iar tăcută. Dorise să-l revadă pe Jack; voise să exploreze mai în profunzime relația lor. Oricât de mari erau diferențele în felul lor de a percepe viața, între ei exista o atracție de necontestat. Dar Emma ezita să-l lase să devină stăpân pe cariera și, astfel, viața ei.

Îi aruncă o privire furișă. Jack continua să stea rezemat de spătarul canapelei, expunându-și privirii ei admirative lățimea pieptului. I se opri respirația. O dorea, sau cel puțin așa părea; cu siguranță, voia s-o ajute. Emma știa că ar fi trebuit să-i privească propunerea cu anumite rezerve, dar pe moment nu-i putea trece prin minte nici un motiv.

– În regulă, acceptă ea. Cum începem?

Jack zâmbi, îndreptându-se de spate.

– Cu cina de mâine seară.

– Nu pot. I-am promis unei prietene...

– Emma... o preveni el.

– Găsesc eu o cale să scap, îi promise Emma. Dar cu timpul tău cum rămâne?

Ridicându-se în picioare, Jack se întinse, cu brațele deasupra capului.

– Îmi voi găsi timp pentru toate. Eu sunt organizat, mai spuse el fudul, întinzându-i o mână. Hai să mă conduci la ușă, pentru un sărut de noapte bună, scurt și nevinovat. Arătă cu capul spre camera de musafiri unde se chinuia Clay.

Sărutul nu fu nici scurt nici nevinovat, iar când luă sfârșit, Emma se ghemui comod în brațele lui.

– Cred c-o să-mi placă formula asta.

– Suntem doi de aceeași părere, replică el cu glas senzual; tonul lui îi trimitea Emmei fiori pe șira spinării. Te doresc, Emma. Trebuie să știi asta și, dacă voi fi nevoit să devin Pygmalion ca să-mi petrec timpul alături de tine...

Expresia de pe chipul lui comunica o dorință atât de deschisă și sinceră, încât Emmei i se puse un nod în gât.

– Te-am dorit din dimineața aceea, în Mexic, murmură el. A trebuit să fac un mare efort de voință ca să nu mă urc în hamac lângă tine.

Emma se întrebă ce s-ar fi întâmplat în acel moment, dacă nu-i pica pe cap Clay, ca oaspete nepoftit.

– Doi într-un hamac... s-ar fi putut să fie dificil.

Vocea i se cam frânse, în încercarea de a o lua în glumă.

– A, mă descurcam eu, replică Jack, revenind la vechea lui siguranță de sine.

Emma nu se îndoi nici un moment.

Capitolul 6

Jack se uită la ceas. Drumul până la teatrul din vestul orașului Los Angeles, unde se ținea proba, durase mai mult decât se așteptase el. Totuși, se oferise s-o însoțească pe Emma, trecând peste obiecțiile ei. Tocmai când își consulta pentru a doua oară ceasul, Emma deschise portiera mașinii și se așeză lângă el.

– Nu cred c-am luat-o, spuse ea, fără nici o introducere.

– Mie mi s-a părut că te-ai prezentat foarte bine. Jack porni motorul, înscriind apoi mașina în trafic.

Ea îi aruncă o privire acuzatoare.

– Ai spus că aștepți afară. Ai spus...

– Ce dracu', Em, doar știai c-aveam să mă strecor înăuntru să arunc o privire.

Emma oftă dramatic:

– Ei bine, am fost groaznică, așa-i?

– Ba n-ai fost deloc, o contrazise el. Iar dacă n-o iei pe asta, o vei câștiga pe următoarea, adăugă, pe un ton filozofic. Nu poți să reușești fără să mai și perzi din când în când.

Gemând, Emma se rezemă de spătarul din piele moale.

– Ție ți-e ușor să vorbești, bombăni ea.

– Haide, iubito, am avut și eu destule eșecuri. Uită-te numai ce s-a întâmplat cu noi doi, observă el sec.

Emma întoarse scurt capul, să vadă dacă glumea. Nu glumea.

– Ce-i cu noi?

– M-am implicat, spuse Jack cu o strâmbătură, ca să pot petrece mai mult timp cu tine, să te-ajut să-ți elimini deșeurile din viață – și ce s-a întâmplat? Ești mai ocupată ca oricând.

– Știu, confirmă Emma cu jale. Se pare că niciodată n-aveam timp destul.

– Atunci, să profităm la maximum de ceea ce avem.

Pe neașteptate, Jack coti pe o stradă laterală, ajungând într-un părculeț. Peisajul era banal – câțiva palmieri, un eleșteu plin cu nuferi și o bancă pe care stătea la soare un cuplu vârstnic. În timp ce oprea motorul, el comentă:

– Cam trist, nu? Reduși la mozoleală într-un parc, ziua-n amiaza mare.

– A, asta facem noi aici? Emma ridică brațul fotoliului, cuibărindu-se lângă el. Nu-i prea ușor, în Mercedes-ul ăsta.

Încerca să-și păstreze buna dispoziție.

– Nu e nici măcar posibil, în timpul care ți-a mai rămas până la cursul de educație vocală, răspunse el, fără a arăta aceeași veselie.

– Tu mi-ai propus să urmez lecții de canto, îi aminti Emma.

Jack își amintea. De fapt, își amintea toate ideile lui mărețe din urmă cu trei săptămâni, când se apucase cu atâta optimism de Proiectul Emma. Îi ordonase s-o lase mai moale cu operele ei de altruism și să devină mai egoistă, concentrându-se asupra Emmei însăși. Ei bine, o făcuse, cu înverșunare – cursuri, probe și repetiții, care-i lăsau foarte puțin timp pentru Jack.

– Mă întreb dacă am avut dreptate, medită el. Poate că, luând mai puține lecții...

– Dar m-ai auzit cum cânt, Jack.

El tăcu o clipă, după care spuse încet:

– Continuă cu lecțiile, Em.

Emma își dădu capul pe spate și râse, bucuroasă că tensiunea dintre ei avea să se risipească. Râsul său era la fel ca toate celelalte din viața ei – deplin, fără întreruperi. În sunetul acela se simțea o asemenea bucurie, încât inima lui Jack făcu un mic salt, la fel de

neașteptat ca decizia sa de a opri mașina. Instinctiv, cuprinse fața Emmei în mâini.

– O față atât de dragă, murmură el. Aș dori s-o pot vedea mai des.

Emma îi zâmbi și ridică mâna să-l atingă ușurel pe obraz.

În timp ce-i simțea degetele pe piele, Jack se întrebă ce i se întâmpla. În toiul unei zile când ar fi trebuit să lucreze, stătea în mașină, lângă un părculeț părăginit, cu Emma lângă el. O adusese la probă fiindcă avea nevoie de sprijinul lui, își spusese Jack. Dar acesta nu era singurul motiv. Dacă stătea să-l analizeze, știa prea bine că ar fi fost perfect capabilă să ajungă acolo de una singură. Se afla aici fiindcă el însuși avea nevoie de compania ei.

Viața cu Emma devenea tot mai derutantă, de la o zi la alta. Momentele lor împreună se înghesuiau între întâlniri, cursuri, înregistrări la M.B.S. și repetiții cu acei delicvenți minori. Jack își impuse să se oprească. Făcea eforturi eroice să-și stăpânească atât nervii, cât și limba, când venea vorba de puștii ăia, deși părerile nu i se schimbaseră cu nimic.

– Ce zici de diseară, Emma?

– Copiii.

El scrâșni din dinți și încercă din nou:

– Mâine seară?

– N-am nimic! se lumină ea la față. O zi plină la studio, apoi sunt liberă.

Jack reuși s-o tragă puțin mai aproape.

– Vreau să-ți arăt o parte din filmul de la Nak-mal și, ca să te testez, voi găti până și cina.

– Ce fată ar putea să te refuze? Emma îi depuse pe buze un sărut ușor ca o pană, după care își înclină puțin capul, privindu-l încruntată. Nu, continuă ea gânditoare. Asta n-a fost un sărut Dixon-Winston atestat.

Se aplecă din nou spre el, de astă dată întredeschizând ușor gura.

Jack îi luă ușurel buzele într-ale lui, savurând sărutul, lăsându-l să-i invadeze simțurile. Îi plăcea senzația atingerii, a gustului și a mirosului ei. Una din mâinile lui îi răsfiră părul, iar cealaltă îi mângâie spatele. Știa că ar fi trebuit să se simtă prost, giugiulindu-se într-o

mașină în plină zi, dar nu se simțea deloc așa. Se simțea minunat; totuși, și-ar fi dorit să sosească seara de a doua zi.

Emma se desprinse prima, aproape cu nervozitate. Sărutările lui Jack păreau s-o prefacă în gelatină. De fiecare dată când o săruta, parcă ar fi fost pentru prima oară.

– La ce te gândești, Em?

Mâna lui continua să-i stea pe braț, ca și cum n-ar fi vrut să rupe legătură dintre ei.

– Mă gândeam că e nevoie să mă duci cu mașina la curs. Și mă mai întreb, adăugă ea, răutăcioasă, dacă nu cumva ai încă un hamac acasă la tine...

*
* *

A doua zi, la filmare, Emma n-o învrednici nici c-un gând pe Sora Cyndi. Mintea îi stătea la seara cu Jack, care o aștepta. În studio era cald, aglomerație și zgomot, iar ea abia își ascundea iritarea, în timp ce machiorul o trăgea de perucă și-și mânuia repezit puful cu pudră peste fața ei.

– Încearcă să nu transpiri, scumpo, o sfătui el, iar Emma, în schimb, încercă să nu-i dea un pumn, în timp ce Gary o pisa cu întrebări despre motivațiile secvenței următoare și, la câțiva pași distanță, maistrul de lumini zbiera spre plafon:

– Dă A-23-u' c-un pas mai la stânga!

Departe, sus, un electrician agil se conformă, mutând reflectorul dintr-un cârlig în altul, pe șinele care se întindeau pe sub tavan, în timp ce maistrul de lumini revenea la pupitrul său dintr-o margine a studioului și începea să apese pe comutatoare. În decor, regizorul de platou le răgea instrucțiuni dublurilor pentru Sora Cyndi și Doctor Taylor.

– Saltă capu' nițel mai sus. Nu, prea mult. Mai jos. Așa, așa. Vezi, Emma? strigă el peste umăr, ăsta-i unghiul!

Lăsând-o pe biata fată nemișcată sub dogoarea proiectoarelor, regizorul de platou veni spre locul unde stăteau îngrămădiți Gary, Emma și insistentul machior.

– Asta-i o secvență cheie, copii, și vrem să vedem cât mai multă pasiune emanând din voi. Așa că te rog, te rog, fă-mi o favoare, Emma dragă, și încearcă să nu intri în umbra lui.

Și, cu aceste sfaturi, plecă, urmat de machior cu pensulele lui. După o ultimă privire lungă prin obiectiv, cameramanul se retrase, satisfăcut. Maistrul de lumini stinse temporar reflectoarele, dublurile se repeziră afară din decor, iar regizorul de platou se întoarse spre boxă, indicând că erau gata de filmare.

– La locuri! strigă el.

– Te mai vezi cu Jack Winston? întrebă încet Gary, în timp ce el și Emma intrau pe platou.

– Da, șopti ea.

– De fapt, eu nu mă așteptam să dureze, medită Gary, în timp ce-și ocupau locurile în decorul unui hol de spital. Voi doi păreți atât de diferiți.

În timp ce se întreba pe ce se baza această supoziție, Emma recunoscu în sinea ei că el avea dreptate.

– Luminile! strigă regizorul de platou.

Emma își înclină bărbia, iar Gary o cuprinse cu un braț pe după talie, adoptând poziția exactă a dublurilor, spre aprobarea regizorului de platou.

– Merge banda, anunță sunetistul.

– Și-n plus, șopti Gary, contam pe un rateu, ca să avem mai mult timp pentru noi înșine – la repetiții, adăugă el, cu un mic zâmbet lasciv, în timp ce o lua în brațe.

– Acțiune! strigă regizorul de platou, iar Emma și Gary se transformară cât ai clipi în Sora Cyndi și Doctorul Taylor.

*
* *

În timp ce se îndrepta spre cabină, la sfârșitul zilei de filmare, Emma simți mirosul fumului de havană și știu că Sam o aștepta.

– Salut, Emma, se ridică el în picioare când o văzu intrând. M-am gândit să trec la o parolă, dacă la telefon nu te găsesc niciodată.

Emma își scoase peruca și se trânti pe un scaun, scuturându-și părul blond ca să și-l înfoaie.

– În ultima vreme am fost foarte ocupată. N-am trecut aproape deloc pe-acasă.

Sam își scoase țigara din gură, pentru a zâmbi, în timp ce se așeza cu grijă pe un scaun cu picioarele șubrede. Acesta scârțâi, dar nu se rupse sub greutatea lui.

– Mda, am auzit că te-ai apucat din nou de lecții.

– Am dat o probă, Sam. Am văzut anunțul pe avizierul de la Equity.

– Și de-asta am auzit.

– N-am luat rolul, după cum sunt sigură că ai „auzit" și asta, dar mă fascina gândul să încerc. E un teatru experimental din vestul L.A.-ului, unde s-au montat niște spectacole bune. Regizorul a dat telefon azi-dimineață ca să spună că mă va chema la următoarea montare, și nu mă îndoiesc că așa va face.

Emma continua să turuie, în timp ce Sam o asculta, privind-o cu ochii întredeschiși prin norii de fum ce pluteau în sus.

– Puteai să-i zici și agentului tău despre probă, Em, zise el cu un glas care nu încerca să-i ascundă resentimentul.

– Sam, n-am avut timp...

– Dacă-mi spuneai, îți spuneam și eu: las-o baltă. Teatrul ăla e un flecuștet. Nimeni nu se duce acolo să caute talente.

– E o experiență utilă, Sam. Jack zice...

– Aha. Acum ajungem la miezul chestiunii. Jack ăsta, și despre el am auzit, făcu Sam un gest cu mâna, învolburând fumul trabucului în jurul lor. Ce e, noul tău agent, sau ce?

– Firește că nu, Sam. Îl interesează cariera mea și încearcă să mă ajute, încercă Emma să-și stăpânească tonul defensiv care i se strecura în voce. Cu toate protestele ei, Sam o făcuse să se simtă vinovată.

– Tu îl interesezi, aș zice, și încearcă să...

Sam nu termină comentariul care, cu siguranță, ar fi fost cam decoltat.

– Ei bine, mare păcat că nu face filme despre teatru, băiatul ăsta. Atunci, ar putea să-ți pice și ție ceva.

– Dar îmi pică și mie ceva, Sam, insistă Emma, întorcându-se

spre oglindă pentru a începe să se demachieze. Îl plac. Și-n plus, mi-a dat câteva sfaturi bune.

– Cum ar fi proba aia... își dădu Sam ochii peste cap, cu o expresie de dispreț evident.

Emma dădu din cap.

– Datorită lui Jack am fost la Equity... și-mi pun viața cât de cât în ordine...

– Tot datorită lui Jack, încheie Sam în locul ei. Mă rog, cred că n-are ce rău să-ți facă. Tipul e pe scena hollywoodiană; este firesc să aibă unele relații. Păi atunci, dă-i bătaie, o îndemnă el bine dispus, folosește-ți farmecele cu el.

Emma întoarse capul, aruncându-i agentului ei cea mai sexy privire de care era în stare sub o jumătate de deget de cremă rece.

– De fapt, Sam, chiar aceleași farmece mă gândeam să mi le folosesc cu tine.

– Așa? Și de data asta ce urmărești? se aplecă Sam înainte, făcând picioarele scaunului să scârțâie.

– Teatrul din Vitrină are săptămâna viitoare premiera cu „Picnic”. N-ai văzut nici unul din spectacolele noastre și vreo doi tineri au un real talent. Mă gândeam că te-ar interesa să-i reprezinți.

– Nu mă ocup de actori-copii, Em, îi aminti Sam.

– Pentru numele lui Dumnezeu, știi foarte bine că nu sunt copii. Joacă într-o piesă pentru adulți și sunt cât se poate de credibili în roluri. Fă o încercare, Sam. Dacă nu vezi pe nimeni care să te intereseze, trimite alți agenți – presupunând că-ți place spectacolul. Și-o să-ți placă, Sam. Fac o treabă excelentă, cu un text care le e străin.

Își împreună mâinile.

– Te rog, Sam.

– Ei, ăsta-i un lucru cu care pot fi de acord. Cea mai nebunească alegere a unei piese.

– Tocmai asta e. Am vrut să văd dacă au disponibilități, ca să dea viață acelor personaje atât de diferite de ei înșiși. Și cred că au reușit. Le însuflețesc atât de mult, Sam!

Sam, însă, se gândea la altceva. Își scoase țigara din gură, cu o expresie încruntată.

– Ia stai puțin. Credeam că ai renunțat la toate proiectele tale, ca să te concentrezi numai asupra Emmei.

– Nu în detrimentul teatrului. La copiii mei n-am să renunț niciodată.

– Și Jack Winston ce părere are de treaba asta? Sau o faci pe ascuns, fără știrea lui?

– Bineînțeles că nu, Sam, protestă ea. Vorbești de parcă mi-ar fi frică de Jack.

– E un profesor aspru cu studenții lui.

Emma își șterse ultimul strat de cremă rece de pe față, privindu-l pe Sam în oglindă.

– Eu nu sunt una dintre studentele lui, spuse ea, încăpățânată, în timp ce Sam lua din nou în gură trabucul cu care gesticulase, apucându-l între dinți. Așa că nu-mi spune că zic ca el și fac ca mine – dacă la asta te refereai. Sunt o ființă perfect capabilă și pot gândi și singură.

– Nu m-am îndoit nici un moment, Emma. O clipă nu m-am gândit să-l duci de nas. Tu ești cea care a adus vorba de el, deci presupun că te îngrijorează.

Emma nu răspunse.

– Deci. Te îngrijorează, da. Ei bine, las-o moartă. N-ai să-ți pierzi niciodată independența, Em. Nu vei face decât să adaugi un dram de hotărâre situației.

Se ridică greoi în picioare, mângâind-o stângaci pe cap.

– De fapt, ți-o și văd în ochi. Hotărârea. Îți dă o strălucire în plus. Sau, poate, ceea ce văd acolo e dragostea, hmm? Oricum, dă bine. Între noi fie vorba, cred că Sora Cyndi va fugi de pe coridoarele Spitalului Orășenesc. Era și timpul. Ai făcut aici o treabă bună dar, ce naiba, Emma, e un rol tălâmb!

Se întoarse, pornind spre ușă.

– Numai agentului tău i-ai fi putut plăcea, într-un rol ca ăsta.

– Sam, strigă Emma după el, nu uita de „Picnic"!

În timp ce fumul rămas în urma lui se risipea, Emma se uită în oglindă, încercând să se decidă dacă pe fața actriței care o privea de-acolo se citea hotărâre. Așa părea să fie, o expresie diferită, care-i lumina ochii. Zâmbi în sinea ei. Jack reușise ceva. O făcuse să se

gândească la ea însăși și să uite – aproape – de celelalte responsabilități. Nu era decât o singură problemă. Îi promisese lui Jack să scoată telefonul din priză seara, după muncă, pentru a studia și, apoi, a dormi, lucru de care avea atâta nevoie. Se ținuse de cuvânt dar, imediat ce-l băga la loc în priză dimineața, telefonul începea să sune de sărea din furcă, prietenii ei compensându-i absența din seara trecută.

„Voiam doar să vorbim despre lucrurile îngrozitoare care se întâmplă în viața mea, și nu te-am găsit, Emma", se văicărise una dintre prietenele ei. Pe alta, care se bazase pe Emma ca să aibă grijă de papagalul ei în timp ce i se zugrăvea apartamentul, o apucaseră pandaliile la gândul de a lăsa pasărea cu altcineva, care „o neliniștește". Aproape că nu avea timp să scoată iar telefonul din priză, între apeluri. Clătină din cap, asigurându-și imaginea din oglinda cabinei de machiaj că urma să ignore pur și simplu aceste chemări în ajutor. Totuși, n-avea să-i fie ușor.

Își dădu repede cu pieptenele prin păr, luă geanta și ieși din studio. În seara aceea n-avea să fie nici o întrerupere; era seara ei cu Jack.

*

* *

– Cum ți-a plăcut? o întrebă Jack, aprinzând luminile din sala de proiecție, când bobina se sfârși.

– A fost superb. Ai reușit să imortalizezi misterul și magia Nak-mal-ului. Aș dori să fi fost acolo la filmare. Camera a observat atât de multe lucruri care mie mi-au scăpat.

Jack afișă un surâs sexy și răspunse:

– Erai prea ocupată ca să fugi de ploaie, și de mine.

– Nu fugeam de tine. Fugeam cu tine, ai uitat?

Zâmbind, Jack clătină din cap:

– Dacă zici tu... Cât despre film, ceea ce-ai văzut e doar un montaj brut. Mai am destule de făcut până să obținem o copie aproximativă. Plănuiesc să mă întorc acolo, după ce trec ploile, ca să termin filmările. Să trag și câteva cadre cu mayașii zilelor noastre. Eventual, să folosesc familia Vega.

Ținându-se de mână, ieșiră din sala de proiecție, printr-o arcadă înaltă, până în livingul enorm, unde o fereastră cât un perete dădea spre plajă și ocean. Prima impresie a Emmei despre casa lui Jack fusese una de stupefacție. Camera era mare, cu pereții ei susținuți de grinzi și plafonul ca de catedrală, era imensă. Concepția cromatică – bej, cafeniu și cenușiu, era însuflețită de petele de culoare ale pernelor aruncate pe ici, pe colo, peste două canapele lungi și covoarele orientale care acopereau podelele lucioase, din lemn de esență tare. Era foarte masculină, își spusese ea în primul moment. Acum, revenind pe sub arcadă împreună cu Jack, totul părea mai confortabil, mai puțin copleșitor și mai intim. Încăperea purta amprenta distinctă a proprietarului său, în fotografiile, tablourile și obiectele de artă care erau puse, parcă într-o dezordine căutată, pe rafturi și mese. Printre ele, Emma recunoscu un cap precolumbian sculptat, câteva figurine mici ce păreau să fi fost cioplite din colți de animale și o splendidă vază de sticlă venețiană. În timp ce străbăteau odaia, nu se putu abține să-și treacă mâna de-a lungul coamei unui cal de bronz magnific, de pe consola înaltă.

– Dinastia Tang, îi spuse Jack. L-am cules din călătoriile mele.

– E minunat. Și-mi place camera asta. La început, m-a cam intimidat. E imensă.

– Înțeleg ce vrei să spui. Te cam copleșește. Dar am nevoie de mult spațiu în jurul meu. Nu-mi place să stau înghesuit.

Emma îi înțelegea dorința. Jack Winston era un om al spațiilor largi și, cu siguranță, camera aceea era pe placul lui. Dar în același timp era caldă și confortabilă, ceea ce părea să-i convină de asemenea. Nu l-ar fi numit un om cald sau iubitor de confort, prima oară când se întâlniseră, însă în ultimele câteva săptămâni Emma își schimbase părerea. Totuși, încă nu se simțea complet în largul ei cu el.

Jack continua s-o țină de mână.

– Am văzut episodul de azi, îi spuse, privind-o.

Din câte știa Emma, nu mai văzuse decât un singur alt episod din „Mâine...". Nu se așteptase să se uite din nou, știind că nu avea timp să deschidă televizorul în toiul zilei.

– Serios? întrebă ea, încercând să-și ascundă emoția din glas.

– Ai făcut într-adevăr o treabă bună, o felicită el. Mă tem

că nu pot spune același lucru și despre tânărul doctor Taylor.

Emma era de acord.

– S-ar putea să nu fie marele star al anilor optzeci, la urma urmei.

– S-ar putea ca tu să fii. Dacă nu o mare stea, cu siguranță o actriță foarte bună.

– Dacă mi se ivește vreodată șansa. Regizorul de la teatrul din vestul L.A.-ului a dat din nou telefon. Nu eram potrivită pentru rol, dar îmi va mai oferi o ocazie. I-a plăcut cum citeam.

– Știu că i-a plăcut; ai fost bună. Începe să se adeverească, Emma.

– Grație ție, răspunse ea cu seriozitate. Tu m-ai îndemnat și m-ai împins de la spate...

Îl privi, cu capul înclinat într-o parte și ochii albaștri plini de curiozitate.

– Știi, Jack, niciodată nu m-am așteptat ca experimentul ăsta al nostru să reușească. Mă gândeam că te vei plictisi...

– Să mă plictisesc? o întrerupse el. Nu cu tine, Emma, niciodată, din acel prim moment când te-am găsit așezată în coliba mea din Nak-mal.

– Eu te-am crezut cel mai ursuz om.

– Sunt, uneori, recunoscu Jack. Iar eu te-am crezut aeriană și complet nedemnă de încredere, poate chiar cam copilăroasă.

– Și ce amarnic te-ai înșelat, îl tachină ea.

– Acum știu, o trase Jack spre el, cuprinzând-o strâns. E o senzație atât de plăcută să te țin în brațe, Emma, și în fine să te am în casa mea.

Capul ei i se cuibări sub bărbie, iar brațele îl cuprinseră de mijloc.

– Era și timpul, nu? M-ai văzut dând probe, mi-ai văzut filmul și mi-ai dat fel de fel de sfaturi, dar acum e prima oară când ți-am văzut eu ție filmul. Poate ar trebui să împărtășesc mai mult din lumea ta, îndrăzni ea. Încă nu era sigură care erau parametrii – cât de mult putea interveni în viața lui.

– Aș vrea să-ți știu părerea despre film, spuse el. Îți respect judecata.

La pieptul lui, Emma își simți fața învăpăindu-se de plăcere.

– Adică, dacă ai timp, o tachină Jack.

– Ei, nu sunt sigură... începu ea, în joacă. Îmi știi programul...

– Eu să nu ți-l știu? De vreo două ori, mi-a venit să dau buzna pe platourile de la „Mâine...”, să te smulg din brațele doctorului Taylor și să te iau pe sus de-acolo.

Emma ridică privirea, uimită.

– Jack, e minunat ce spui! Ești romantic. Știam eu.

– Nu sunt romantic, mârâi el insistent, parcă încercând să se convingă pe sine. Atâta numai că, uneori, omul trebuie să recurgă la măsuri extreme ca să obțină ceea ce vrea.

Îl cuprinse cu brațele pe după gât, simțindu-i părul aspru.

– Și ce vrei...?

Știind răspunsul, dar tânjind să-l audă de la el, își modulase intenționat vocea senzual.

– Pe tine. Imediat, atât de mult te doresc.

Cuvintele răsunau înfundat în părul ei mătăsos.

– Ți-am spus să fii mai egoistă, să-ți rezervi timp și pentru mine, dar acum eu sunt cel egoist. Te doresc, Emma. Am nevoie de tine.

Încet, încet, chipul lui se apropie de al ei și, și mai încet, gura i-o luă în stăpânire pe a ei. La început, sărutul fu blând. Apoi, când buzele ei se întredeschiseră și limba lui Jack i se strecură în ungherele gingașe ale gurii, blândețea lăsă locul nevoii reciproce.

Jack o sărută, iar Emma îi răspunse în nenumărate rânduri, cu sânii apăsați de pieptul lui, cu abdomenul și coapsele lipite de ale lui. Mâinile lui Jack îi alunecară în josul pielii satinate a spatelui. Emma îi urmă exemplul și, pe sub cămașă, simți unduirea mușchilor lui tari. Părea să-și extragă din ei energia, o energie care se transforma în electricitate. Îi năvălea prin vene.

Se mai sărutaseră și înainte, de multe ori. Sărutările lui fuseseră poruncitoare; ea îi răspunsese cu pasiune, dar niciodată așa ca acum. Seara asta n-avea să se încheie cu sărutări. Se înfioră, cu gândul la ceea ce o aștepta. Oare și pasiunea trupului lui avea să fie la fel de stăpânitoare ca sărutările? Nerăbdarea ațâța flăcările care ardeau mocnit într-însa.

Simțea și nerăbdarea lui, prin sărutările care-i exprimau dorința, după care îi auzi cuvintele, șoptite răgușit la ureche:

– Te doresc, Emma, te doresc.

Fără alte cuvinte, Jack o luă în brațe și porni cu ea prin cameră, urcând câteva trepte de lemn, apoi pe un coridor lung. Nu văzu nimic din camera lui, numai patul lui, luminat de un fascicul de neon din hol. O depuse ușurel pe pat și îngenunche lângă ea.

– Scumpa mea Emma, Emma mea dragă și dulce, șopti el, în timp ce-și freca nasul de urechea ei și adâncitura delicată a gâtului. Am să fac dragoste cu tine.

– Da, murmură ea, convinsă că proceda bine. Dorise acel lucru din clipa când apăruse Jack, în junglă, intrând în viața ei. În lumina slabă, îi văzu chipul plin de dorință, pe când întindea mâinile și-i găsea nasturii bluzei. Îi descheie pe rând, încet și cu mare grijă. Emma văzu în ochii lui o tandrețe care depășea până și pasiunea ce se simțea acolo. Degetele lui îi găsiră încheietoarea sutienului subțire ca voalul și i-l trase, împreună cu bluza, de pe umeri. Gingaș, îi atinse sânul. În atingerea lui se simțea curiozitatea; era atingerea unui explorator care întâlnește o nouă comoară.

Se aplecă înainte și, cu vârful limbii, îi contură cercurile sfârcurilor, unul câte unul. Emma scoase un ușor scâncet de plăcere și-și încleștă mâinile în părul lui brunet și des, strângându-l la piept, savurând fiorul în timp ce buzele lui îi încercuiau flămânde sfârcul. Unde calde de voluptate o străbăteau toată, făcându-i capul să se învârtească.

Jack înălță capul pentru a o privi în ochi, iar Emma profită de acest moment pentru a întinde mâinile tremurătoare ca să-i scoată cămașa, chinuindu-se în timp ce i-o trăgea peste cap, grăbită să-i simtă pielea dezgolită lângă a ei, să-i atingă pieptul cu sânii. Eliberați din îngrădirea cămășii, mușchii lui luceau ușor în lumina slabă. Preț de-un lung și tandru moment, se ținură unul pe altul strâns în brațe. Cumva, scăpară și de hainele rămase – pantaloni azvârliți pe podea, pantofi aruncați într-un colț, cămașă întinsă peste picioarele patului. Ridicându-se în picioare deasupra ei, cu privirea în jos, Jack vorbi încetișor:

– Din prima zi aștept să te văd așa.

Se lăsă pe pat, lângă ea.

– Dar niciodată nu mi-am imaginat că voi găsi o asemenea frumusețe...

Întinse brațele și o cuprinse.

– O asemenea perfecțiune...

Mâinile lui începură să-i cutreiere trupul, iar Emma le simți mirarea, dorința și nevoia. Îl strânse cu putere; degetele ei i se înfipseră în spate, buzele i le căutau pe ale lui. Jack știa că-l dorea la fel de mult pe cât o dorea și el pe ea – și cu toată pasiunea care-i mistuia pe amândoi.

Jack își dezlipi gura de a ei, încercând să vorbească, dar cuvintele abia i se auzeau:

– Am vrut să fie un moment perfect pentru noi; am vrut să avem tot timpul, dar...

Emma îl sărută iar și iar, până când nu mai fu nevoie să-și exprime răspunsul în cuvinte. Îl dorea cu tot atâta disperare cu câtă o dorea el. Mâna i se întinse peste pieptul lui, în josul abdomenului plat și musculos, spre centrul dorinței. Îi găsi nevoia întărită în aceeași clipă în care buzele ei îi găsiră gura. Limba lui o căută pe-a ei, în timp ce mâna îl cuprindea și-l mângâia.

Emma nu mai era nesigură și ezitantă, dornică să fie condusă. Acum, știa ce dorea; acolo, în patul lui imens, erau egali în pasiune și dorință. Se întoarse senzual pe spate și, cu mâna, îl conduse spre locul miraculos pe care-l căuta. Îl întâmpină cu trupul și cu inima, scoțând un țipăt de patimă, când Jack se strecură într-însa.

Încercă să se abțină, dar Emma n-o dorea, și nici el. Încolăcindu-și picioarele peste spinarea lui, îl trase și mai adânc înăuntru-i, mișcându-se în același ritm cu el, arcuindu-se în sus până ajunseră într-un loc unde timpul stătea neclintit, inimile își opriseră bătăile, respirațiile încremeniseră. Erau unul, preț de-un moment strălucitor și glorios.

După aceea, rămaseră culcați unul lângă altul, cu trupurile încă umede de pasiune. Jack trase peste ei o pătură de la picioarele patului și o luă pe Emma în brațe. Ea se cuibări lângă el, pe când inima continua să-i bată nebunește. Trecură câteva momente lungi de liniște înainte de a vorbi. Jack o ținea relaxat la piept, în timp ce Emma îi mângâia umezeala caldă a pielii, părul sârmos de pe piept, linia dură a claviculei. Într-un târziu, vorbi.

– Am văzut frumusețea în multe locuri, spuse el serios și sincer. Am umblat prin toată lumea și am văzut lucruri pe care puțini

oameni au avut ocazia să le vadă. Dar niciodată n-am văzut ceva atât de minunat cum ești tu, în clipa asta.

Emmei i se opri respirația, dar nu putu găsi nici un răspuns. Îl privi cu sfială și, după un moment de stângăcie, când își dădu seama că Jack nu aștepta nimic, se destinse lângă el.

Tăcerea ei nu-l tulburase deloc. Încă mai era captivul a ceea ce se întâmplase între ei. Pentru Jack Winston, femeile fuseseră întotdeauna niște ornamente pe care le alegea când i-o permiteau timpul și exigențele muncii. Se îndrăgostise de multe ori, o dată sau de două ori chiar iubise. Dar, când o cunoscuse pe Emma, știuse că putea fi aceea care avea să i se strecoare pe sub piele. Și, din acest motiv, o evitase, îngrijorat că i-ar putea răpi prea mult timp, căci el era un om devotat, cu țeluri importante. Iar acum, iată-l sărit complet de pe linie, și fără a avea de gând să stea pe gânduri.

– Ne vom face timp, spuse cu voce tare, iar Emma înțelese despre ce era vorba. În acel moment, nimic nu părea mai important decât să fie împreună.

Numai sunetul insistent al telefonului le reaminti că undeva mai exista și o lume reală.

Jack întinse mâna pe deasupra Emmei și răspunse cu glas morocănos. Convorbirea fu scurtă, dar ea își dădu seama că era importantă. Deschizând sertarul noptierei, Jack răsfoi calendarul, notă o întâlnire și închise, arnajându-și apoi grăbit la loc în brațe trupul cald al Emmei.

– Ne vom găsi timp, spuse el din nou, răspunzând îngrijorării ei.

Emma îi atinse ușor chipul cu vârfurile degetelor, înainte ca el să-i prindă mâna într-a lui și s-o ridice la gură, mușcându-i în joacă degetele.

– Mai ții minte seara când m-am oferit, atât de egoist, să mă însărcinez cu viața ta? o întrebă el.

– Da, răspunse Emma. În pofida temerilor inițiale, ideile lui pentru ea fuseseră bune. Cumva, cu inițiativa aparținându-i lui Jack, avea să-și poată pune mai bune în aplicare propriile planuri.

– Ei, află că m-am înșelat, continuă el.

Emma se încruntă puțin, întrebându-se ce voia să spună.

– Acum eu mă aflu în puterea ta. Tu conduci. Spune-mi ce vrei. Am să mă supun.

Zâmbind, Emma se întoarse spre el, cu buzele puțin bosumflate, se ghemui alături și, spre surprinderea lui, răspunse:

– Ce-ar fi să mâncăm de cină?

Cu un hohot de râs, Jack o strânse puternic la piept, îi dărui sărutarea pe care ea o dorea de fapt, apoi o ridică din pat.

– Atunci, trebuie să pornim.

Deschise debaraua, scoase un halat flaușat și i-l aruncă. Era mult prea larg. Emma suflecă mânecile, își înnodă strâns cordonul pe mijloc și încercă să nu târască poalele pe jos, în timp ce-l urma pe Jack în bucătărie.

– Vrei să mănânci de cină? Vei mânca de cină. Ce zici de Middle Eastern?

– Orice, dădu din cap Emma. Sunt lihnită.

– Stai puțin. Dacă te mulțumești cu orice, fac hamburgeri. Dacă vrei ceva bun, pregătesc un tabbouleh.

– Tabbouleh! repetă ea, entuziasmată.

În timp ce Jack deschidea frigiderul, pentru a scoate legături de mentă, pătrunjel și ceapă verde, Emma păși în spatele lui și-l cuprinse cu brațele de talie.

– Nu știam că ești un artist culinar.

Jack se îndreptă de umeri, depunându-i un sărut pe obraz.

– N-am cum să nu le gust, în timp ce călătoresc. După un timp, mă învinge curiozitatea și cer rețetele. Desigur, adaug propriile mele contribuții personale.

Zâmbi, cu o expresie dintr-o dată băiețească, și-i întinse un cuțit de tocat.

– Fii și tu de folos cu ceva.

Emma luă tăblia pentru tăiat.

– Sunt maestră la mărunțit.

Lucrară împreună în bucătărie timp de o oră și mai bine, vorbind într-o doară despre evenimentele din ultimele câteva zile, până când cina fu gata. Emma puse mâncarea pe o tavă și o duse în living. Era o seară răcoroasă, iar Jack aprinse focul în vatra șemineului mare și trase o măsuță joasă lângă vâlvătaie. Destupă o sticlă de

vin, aruncă pe jos câteva perne și se așezară turcește în fața tabbouleh-ului, punându-l cu lingura pe pâine nedospită.

– Mmm, oftă cu încântare Emma. E delicios.

Jack întinse mâna să-i șteargă o frunzuliță de pătrunjel de pe bărbie.

– Îmi vine să te pup când te înfrupți din mâncarea mea – și o lauzi, îi atinse el buzele cu ale lui. Dar ești cam neatentă, adăugă, cu un surâs.

În timp ce terminau de mâncat și se instalau unul lângă altul pe perne, bând ultimele picături de vin, conversația continuă să penduleze de la un subiect la altul. Vorbiră despre documentarul lui Jack – își finalizase acordul cu M.B.S. – apoi reveniră la cariera Emmei.

– Zău că ai o influență foarte bună, Jack, recunoscu ea. Sfaturile tale par să mă împingă înainte. Cred că Sam e cam invidios.

– Are și de ce, replică el, întinzându-se s-o mai sărute o dată.

– A încercat să insinueze că vei deveni atât de stăpân pe mine, încât am să-mi pierd independența.

– Și tu ce i-ai răspuns?

– De fapt, nimic. Dar m-a pus pe gânduri.

– Și? o cuprinse Jack cu un braț, trăgând-o mai aproape, pentru a-i rezema capul de umărul lui.

– La început te-am ascultat fiindcă, sincer îți spun, eram intimidată. În plus, ceea ce spuneai era adevărat. Nu erai primul care să mi le spună, însă nimeni până la tine nu mă făcuse să iau măsuri. Nu știu de ce cu tine e altfel.

– Ba știi, Emma, îi luă el mâna, ducând-o la buze.

Știa, într-adevăr. Datorită sentimentelor lor reciproce.

– Da, știu, recunoscu ea. Și totuși, nu mă tem că m-aș pierde sub influența ta. Ai o personalitate puternică, dar și a mea e la fel.

– Emma, nu doresc pentru tine altceva decât ceea ce-ți dorești tu însăți. Așa că, nu-ți face griji că ți-ai pierde independența. De la bun început ți-ai afirmat-o. În următoarele câteva săptămâni, intenționez să te prezint unor prieteni care sunt producători de film. Cred că ajutorul meu va fi benefic. Îți vor acorda mai multă atenție dacă ești cu mine, decât dacă te trimit singură.

– Ei, stai o clipă, Jack, se îndreptă ea de spate, împingând o pernă în lături și privindu-l pe sub bretonul blond care-i căzuse peste ochi. Vrei să mă prezinți ca protejata ta?

– De ce nu? i-o întoarse el. Am o oarecare influență, știi bine, iar opiniile mele sunt ascultate.

Acesta era vechiul Jack Winston, cel pe care-l cunoscuse în Mexic, energic, mândru și hotărât – oferindu-se să se însărcineze cu încă o fază a carierei sale. Ideea nu-i plăcea deloc. Să-i urmeze sugestiile era una, dar asta era cu totul altceva.

– De ce nu? întrebă el încă o dată, acum mai blând însă. Ai recunoscut deja că nu-ți vreau decât binele, Emma.

Se aplecă și o sărută pe gât, mângâindu-i cu buzele pielea fină de sub bărbie. Țepii mărunți ai mustății lui pe pielea ei îi trimiseră în șira spinării un iureș de fiori. Jack o simți tremurând și zâmbi în sinea sa. Știa că inima ei își reluase acele bătăi nebunești și haotice, dar nu ceda imediat sub vraja lui.

Încercând să-și mențină vocea calmă, ea îl provocă:

– Încă mai ai destul orgoliu, nu-i așa, ca să te bucuri că ești omul care a descoperit-o pe Emma Dixon?

Jack n-avea de gând s-o ia în serios.

– Am și descoperit-o, murmură el. Am descoperit-o astă-seară și am s-o păstrez numai pentru mine.

Încet, mâinile sale se apropiară de cordonul halatului și începură să desfacă nodul. Emma nu-l ajută, lăsându-se numai pe spate, țintuită de ochii lui verzi.

– Am descoperit-o pe Emma, femeia, continuă Jack.

Nodul se dezlegă; halatul căzu, expunând sânii plini privirii lui. Jack întinse mâna și i-l cuprinse pe unul, încet. Emma închise ochii. Era gata să uite ce discutaseră. El, însă, îi reaminti.

– A fost descoperită și actrița Emma Dixon, spuse, în timp ce-i sâcâia sfârcul încordat între degetul mare și cel arătător. Câtorva oameni trebuie să li se amintească, numai, de Emma Dixon, actrița. Voi aranja să te întâlnești cu acești oameni. Am s-o fac fără tapaj și, dacă ești de acord, bine. Dacă nu, treaba ta.

Pe pielea ei de alabastru, mâinile lui mari și bronzate descriau arabescuri.

– Cum spuneam, Emma, acum tu conduci. Eu nu pot decât să propun; restul depinde de tine.

Își coborî capul spre sânul ei, iar Emma știu că rămăsese fără argumente, cel puțin pentru un timp. Reuși să îngaime un răspuns:

– Refuz să fiu protejata cuiva, Jack, chiar și a ta.

– Nu-mi doresc o protejată, Emma Dixon. Doresc o iubită, iar așa ceva am din belșug.

Mâinile lui se retraseră doar atâta timp cât să descheie propriul halat și să-l scoată. Apoi, Jack reveni spre ea, iar Emma îi simți dorința crescândă.

– Rămâi cu mine, Emma, o îndemnă, printre sărutări. Rămâi cu mine toată noaptea. Avem timp destul...

– Tot timpul... răspunse ea, în timp ce Jack o trăgea deasupra lui. Avem tot timpul din lume...

Capitolul 7

Emma se deşteptă din somn treptat, adormind la loc intermitent, lăsând trezia să se strecoare uşurel, în valuri cu unduiri blânde. Încet, se întoarse pe partea cealaltă, deschise un ochi şi privi lumea, prin nefamiliarele uşi de sticlă înalte din podea până-n tavan. Nu era mult de văzut. O ceaţă cenuşie plutea pe ocean, aproape atingând întinderea lată de nisip. Nu încăpea nici o îndoială: era pe plajă.

– Bună dimineaţa.

Jack stătea în uşă, cu un prosop în jurul şoldurilor şi pielea bronzată sclipind după duş. Îşi scutură apa din păr ca un copil care tocmai a străpuns un val, ieşind iar la suprafaţă. Emma zâmbi în sinea ei şi profită de lumina dimineţii pentru a-i admira din nou perfecţiunea trupului – pieptul lat, şoldurile înguste, picioarele lungi şi drepte. În atitudinea lui se simţea fiorul aventurii, chiar şi aici, în casa aceea elegantă de sticlă şi stuc, pe o plajă aglomerată din Venice, California, ca şi cum, când se întorcea într-o parte sau alta, jungla l-ar fi aşteptat să-l cuprindă. În timp ce-l privea, Emmei i se opri respiraţia; se întrebă dintr-o dată dacă aşa se simţea dragostea, după care alungă grăbită gândul.

– Bună dimineaţa, răspunse ea în sfârşit.

– Sper că ești gata pentru cafea. Se rezemă de tocul ușii, cu brațele încrucișate pe piept. Că tot e gata să dea în foc.

– Mă scol acum, spuse Emma, adică, dacă n-ai nimic împotrivă să tragi draperiile.

În timp ce vorbea, pe esplanada de-afară trecu un patinator cu role.

– E clar, locuiești pe plajă.

Zâmbind, Jack o privi cum se chinuia să se ridice în capul oaselor, cu o încercare de a-și ține cearșaful peste sânii goi.

– Nici o grijă. Nu te vede nimeni. E oglindă unidirecțională – singura soluție ca să locuiesc aici, păstrându-mi totuși intimitatea.

Emma se rezemă de tăblia patului, ușurată dar continuând să țină cearșaful care alunecase deja o dată, pentru a-i dezvălui vârful trandafiriu al unui sân. Jack o privea încă zâmbind. Îi vedea pentru prima oară sfiala, acum când lunga lor noapte împreună se sfârșise cu întâlnirea matinală față-n față.

– Nu e nevoie să te scoli, îi aminti el. Aduc cafeaua aici.

Îi observă ușurarea; aproape că-i acoperea timiditatea, dar nu complet. Se simțea în făptura ei o vulnerabilitate la care el nu se așteptase, o gingășie care dintr-o dată îi răvăși memoria, readucându-i în minte noaptea trecută, când păruseră să atingă stelele.

Emma îi văzu expresia și coborî ochii, continuând să-și țină cearșaful în față.

– Micul dejun la pat e una dintre specialitățile mele, spuse el încet. Sau ai uitat de Mexic?

– Nu, n-am uitat, replică ea încercând, fără prea mare succes, să-i evite privirea. Îi simți ochii căutându-i pe ai ei și nu se putu stăpâni să nu se uite. Rezultatul fu o privire lungă și complice, de o asemenea intensitate încât o simți prin tot trupul.

– Merg să aduc cafeaua, spuse Jack absent, fără să se urnească din loc. Ochii lui îi eliberaseră pe ai ei și-i cutreierau linia umărului, spre rotunjimile sânilor. Emma rămăsese într-o poziție mai provocatoare decât intenționa, căci deasupra mâinilor care țineau cearșaful sânii i se repezeau înainte, apetisanți.

– Da, cafeaua... murmură ea.

Jack, însă, n-o asculta. Îi despărțeau trei metri, distanța de la ușă

la pat, peste podelele de stejar lăcuit acoperite parțial de un covor alb țesut manual. Străbătu distanța din trei pași lungi, pentru a se opri lângă ea.

Cu mâini lacome, Emma îi smulse prosopul.

*
* *

Când se treziră din nou, soarele își făcuse apariția și aproape reușise să risipească ultimele vestigii ale ceții. Emma rămase ghemuită lângă Jack, încercând să nu se gândească la momentul când idila lor avea să se termine, obligând-o să plece din patul lui. Era inevitabil, totuși nu trebuia să se întâmple imediat.

– Jack...

– Hmmm?

Cu excepția mișcărilor regulate ale pieptului, stătea complet neclintit.

– Poate că nici măcar nu e inevitabil...

– A, este inevitabil, ba bine că nu, răspunse el.

Umbra slabă a unui surâs complice îi trecu peste buze, dar rămase cu ochii închiși.

– Nu la asta mă refeream, spuse ea grăbită.

– La ce nu te refereai?

– Mă... mă gândeam că vorbești despre... se bâlbâi ea.

– Într-adevăr.

Zâmbetul, înainte abia simțit, acum se lăți.

Nu vorbeau cu cuvinte complet inteligibile, dar se înțelegeau perfect. Sfiala dintre ei dispăruse, trecuse pentru totdeauna, și din nou se simțeau bine împreună.

– Voiam să spun, continuă Emma, că poate nu e obligatoriu să ne sculăm.

– Hmm.

Cel puțin, n-o contrazicea.

– Azi n-am filmare.

– Și nici eu nu am cursuri, până la două.

– Desigur, am douăzeci de pagini de dialog de învățat pentru mâine...

– Iar eu trebuie să-mi revăd însemnările…

Totuși, nici unul dintre ei nu schița vreo mișcare de a se scula. În pat nu se simțea decât freamătul celor două trupuri strânse unul lângă altul. În cele din urmă, Jack deschise ochii și privi spre Emma. Fără machiaj, pielea ei lucea într-o undă de satisfacție și lumină solară. Urmele de rimel rămase pe genele dese erau întinse doar atâta cât să-i confere o înfățișare inocentă și în același timp foarte provocatoare. Buzele, lipsite de ruj, erau trandafirii de la natură și de la sărutările lui.

– Ești foarte frumoasă, spuse el, dar este inevitabil. Într-o jumătate de oră, trebuie să mă scol și să-mi revăd notele.

Emma oftă.

– Chiar dacă știi materialul la perfecție, intui ea.

– Adevărat, recunoscu Jack, dar îmi revăd întotdeauna însemnările înainte de curs.

– Ești foarte organizat, nu-i așa?

Jack dădu din cap.

– Să zicem că am multe de rezolvat, și atât. Nu-mi risipesc viața în mărunțișuri.

– Ca mine? se propti ea într-un cot, privindu-l cu fermitate.

– Am spus eu asta? zâmbi Jack.

Emma se strâmbă și reveni cu capul pe umărul lui.

– Ai insinuat-o. Și ar trebui să mă supăr, dar n-am s-o fac, pentru că mă simt mult prea bine.

Jack râse.

– În plus, continuă ea cu seriozitate, nu mă pot abține să-mi risipesc viața, cum nici tu nu poți să nu ți-o ții pe a ta intactă – Jack Winston cel organizat, hotărât, devotat și descurcăreț.

– După cum vorbești, parcă ar fi niște defecte. Nu-mi lua în râs atributele. Mi-a trebuit mult timp ca să mi le formez.

– Așa? se încruntă Emma. Nu ești hotărât din naștere?

– Nu, răspunse el îngândurat.

Emma se așteptase să râdă, sau cel puțin să zâmbească. Faptul că nu trata cu ușurință subiectul, o făcea să ezite. Totuși, dorea să știe tot ce era de știut despre aventurosul ei iubit. Se hotărî să-l întrebe:

– Trecutul tău e tabu, Jack?

– Nu. Dar n-a fost deloc plăcut.

Așteptă, sperând să continue.

– N-am fost un copil prea sănătos, îi mărturisi el. De fapt, am fost aproape invalid, cu un defect cardiac congenital. Mi-am petrecut primii doisprezece ani de viață așteptând să mă distrez și eu cât de cât, ceea ce-mi era refuzat întotdeauna. Nu aveam voie să fac eforturi. Să nu fug, să nu sar, să nu zburd – toate lucrurile care le plac copiilor mici. Desigur, nu puteam juca baseball. Am avut o copilărie destul de sucită. Nici măcar la școală n-am mers, până în clasa a opta am avut profesor particular și aproape tot timpul zăceam în pat.

Privindu-l, simțindu-i mușchii puternici sub palmă, Emma abia dacă reușea să și-l imagineze pe micul și bolnavul Jack Winston.

– Mi-am găsit evadarea în cărți, continuă el, și pentru că nu mă așteptam la nici o distracție proprie, le trăiam prin mijlocirea povestirilor de aventuri pe care le devoram. Fără a fi călătorit mai departe de Madison, Wisconsin, mă pasionau în special marii exploratori, legendele Atlantidei, orașele pierdute din Africa...

– Și civilizația Maya.

– Și Maya, confirmă el. Când am intrat la colegiu, aveam deja traseul stabilit. Mai întâi, o diplomă în arheologie – pentru acreditări – apoi, facultatea de cinematografie.

Încă o dată, Emma se rezemă în cot să-l privească pe omul acela care dintr-o dată nu mai era cel pe care și-l imaginase.

– Și băiatul cel bolnăvicios? Cu el ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– O operație – la treisprezece ani.

Îi observase cicatricea de pe piept, sub stratul des de păr, dar presupusese că era un rezultat al aventurilor lui, la fel ca urma în zigzag de deasupra sprâncenei.

– Nu i-am mai ajuns niciodată pe ceilalți, la sporturi, dar mi-am intrat în formă. Am avut nevoie de mult timp – înot, tenis, alergări, gimnastică. Eram hotărât.

– Hotărâre... repetă îngândurată Emma, cugetând la propria ei viață plină de scopuri de la care părea să devieze continuu. N-ai luat-o niciodată pe-alături, remarcă ea, cu nostalgie.

– Aproape niciodată. Până am întâlnit o actriță blondă în

mijlocul junglei, care m-a cucerit și, chiar acum în timp ce vorbesc, mă ține prizonier în propriul meu pat.

– De unde te pregătești să evadezi.

– E timpul să facem față lumii, Emma.

– Să facem față lumii, repetă ea, cu un oftat tânguitor. Asta înseamnă să învețe douăzeci de pagini de text, pentru filmarea de a doua zi.

– Merg să aduc cafeaua, care până acum trebuie să se fi răcit de-a binelea.

– Atunci, lasă-mă pe mine s-o încălzesc, se ridică Emma, întinzând mâna peste Jack, pentru a lua prosopul care căzuse pe jos cu vreo două ore în urmă. De data asta, domnule doctor Winston, iei tu micul dejun la pat.

Jack o privi în timp ce se dădea jos din pat și începea să se înfășoare cu prosopul. Tocmai când îi îndesa marginea deasupra sânilor, o atinse pe mână.

– Aș putea deveni mai autoritar cu tine, spuse, cuprinzându-i sânul pe sub prosopul pe care ea încă mai încerca eroic să și-l prindă. Ești, categoric, genul care deviază, iar devierile tale sunt uneori cam ciudate – mai ales aia din războiul între găștile de stradă ale L.A.-ului central-sudic. Va trebui să stau cu ochii pe tine.

– Vrei să spui că atrag necazurile. Emma se smulse de sub mâna lui hoinară, reușind în sfârșit să-și fixeze prosopul.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Jack, prinzând-o cu privirea ochilor lui verzi și ținând-o captivă într-o expresie care-i alungă orice putere. Cu tine, se poate întâmpla orice.

Până și dragostea, își spuse Emma dintr-o dată, după care alungă ideea pentru a doua oară în tot atâtea ore. Se întoarse și porni spre bucătărie, întrebându-se oare ce anume îi tot aducea în minte acel gând ridicol. Nu era nici o iubire. Era... mă rog, era o nebunie, atâta lucru știa și ea.

În drum spre casă, se gândi cât de smintită era toată povestea – de la felul cum se întâlniseră în Nak-mal și până la apariția lui neanunțată la teatru. Abia dacă-i venea să creadă că se întâmplase cu adevărat, până când se gândi la dimineața pe care o petrecuseră împreună. La prima lor întâlnire, se întrebase dacă exista vreun

lucru care să-l facă pe Jack Winston să încetinească vreodată pasul. Acum, știa răspunsul. Făcuse dragoste cu ea atât de lent și senzual, în lumina dimineții, încât se topea de plăcere numai gândindu-se la îndelungatele ceasuri languroase petrecute în doi. Emma știa că n-avea să uite niciodată acea experiență, dar avea destulă minte pentru a-și da seama că o dragoste ca a lor, oricât era de puternică, nu implica nici o promisiune, numai o aluzie că aveu o nevoie prea mare unul de altul pentru a și-o potoli doar într-o singură noapte și dimineață. Avea să se mai întâmple, dar tot fără obligații. Până atunci, putea trăi cu amintirea unei dimineți care abia se sfârșise și anticipând o noapte care urma, amintindu-și tot timpul că acela era prezentul ei, nu viitorul. În nici un caz viitorul. Jack Winston nu reprezenta viitorul nimănui. Numai pe al său propriu.

*
* *

Imediat ce deschise ușa apartamentului, Emma auzi sunetele care-i identificau pe oaspetele-surpriză dinainte de amiază – ușa frigiderului trântită, zăngănitul de vase și trilurile fluieratului în falset.

Se îndreptă spre bucătărie.

– Bună dimineața, Clay, îl salută ea, observând că fratele său, ca de obicei, arăta de parcă ar fi dormit îmbrăcat.

– De fapt, toată noaptea am lucrat la computer, îi explică el, parcă ghicindu-i gândul. Când am terminat programul, soarele strălucea orbitor, așa că m-am hotărât să-ți fac o vizită. Mă culc eu mai târziu, adăugă, văzând-o că era gata să-l muștruluiască.

Clay era ocupat să devoreze o farfurie cu napolitane înecate în sirop – micul dejun adunat de prin bucătărie. Pe bufet se vedeau urmele incursiunii lui în frigider – pachetul deschis, o cutie de lapte, un calup de unt și o sticlă de sirop, acum pe jumătate goală.

– Aveam de ales între astea și iaurt, spuse el nonșalant. Se vede clar că nu-ți ții cămara bine aprovizionată.

Emma ignoră remarca, ducându-se la frigider să-și toarne într-un pahar suc de portocale.

– Vrei și tu?

– Nnț, răspunse Clay, terminându-și laptele – ultima ei jumătate de litru – fără să se aștepte la critici, care nici nu urmară. Pofta lui de mâncare era la fel de monumentală ca și cunoștințele de Fortran, iar Emma încetase de mult să se mai plângă când îi devasta bucătăria.

Emma se așeză în fața lui.

– Și cărui fapt îi datorez această vizită? Pe lângă soarele strălucitor de-afară.

– Am venit să-ți aduc înapoi cheia, răspunse Clay, și să pălăvrăgim puțin. N-am mai stat de vorbă serios cu sora mea, despre viața ei, de vreo...

– De-o viață? încheie Emma în locul lui.

Clay ridică din umeri.

– Cred că nu e cazul să mai așteptăm.

Întinse mâna peste masă și scoase ultima napolitană din pachet.

– Vrei și tu una?

Emma clătină din cap, în timp ce napolitana dispărea în prăjitor.

– Sunt între o treabă și alta, așa că m-am gândit că e timpul să-ți fac o vizită, îi zâmbi Clay, iar Emma nu-și putu stăpâni și ea un surâs la adresa fratelui său atât de ciudat și împrăștiat, al cărui păr, la mare nevoie de o tunsoare, nu se mai întâlnise cu pieptenele de cel puțin douăzeci și patru de ore.

– Apropo, i-am dat de mâncare lui Maximilian, comentă el, în timp ce scotea napolitana, începând s-o ungă atent cu unt. Mamă, da' flămând mai era.

– Max e flămând întotdeauna.

Auzindu-și numele, motanul sări pe scaun lângă Emma, o privi din adâncul sufletului, se întinse, căscă și se cuibări să doarmă.

– Cred că s-a săturat, cu atâtea napolitane, spuse Clay.

Emma văzu pe bufet cutia goală de mâncare pentru pisici și oftă ușurată. Cunoștințele lui Clay în materie fiind cel mult vagi, nu s-ar fi mirat dacă își împărțea într-adevăr micul dejun cu Max.

– Deci, ești între lucrări? Când începe următoarea?

– Nu știu.

Nici o noutate. Clay lucra când primea comenzi, adeseori acestea suprapunându-se, după care puteau trece săptămâni în șir fără nici o lucrare.

– Probabil ar trebui să-ncerc să obțin un soi de angajament pe termen lung – sau ceva... continuă el, fără prea mult entuziasm. Dar vreau să-mi iau câteva zile libere și să mă duc în Bahamas, la scufundări.

– Amintește-ți doar să achiți notele de plată înainte de plecare. Și să scoți fierul din priză, adăugă ea, aducându-și aminte de ultima lui călătorie în arhipelag, când primise o carte poștală în care îi cerea să se ducă la el acasă și să scoată din priză fierul. N-o surprinsese atât faptul că-l uitase în priză, cât că îl folosea efectiv, din moment ce acest lucru nu se observa la nici una dintre hainele lui.

– Și să-nchizi și apa, mai adăugă, gândindu-se la altă ocazie, când Clay plănuise să facă un duș înainte de a pleca în weekend, se răzgândise, aruncase niște haine într-o geantă și plecase, lăsând dușul deschis. Cu acel prilej, o sunase un vecin din bloc – rămas fără apă caldă.

– Sigur, n-am să uit, încuviință el, netulburat.

Linse ultimele urme de sirop de pe furculiță și-și împinse farfuria la o parte. Ochii săi albaștri scânteiară.

– Și-acum, discuția noastră. Ce se-ntâmplă între tine și profesorul ăla?

Emma ridică o privire surprinsă. Clay nu era genul care să vorbească serios; nici genul băgăreț; și, cu siguranță, nici genul fratelui cicălitor. Mai mult, era uimită că îl ținea minte, cât de cât, pe Jack.

– A, îl țin minte, nici vorbă, răspunse el, după ce Emma își exprimă mirarea. De fapt, v-am și văzut, de-atunci.

– Zău?

– Zău, soro mai mare. Mergeați pe Rodeo Drive, ținându-vă de mână și arătând foarte romantici.

Emma nu trecuse dincolo de prima parte a frazei.

– Ce Dumnezeu căutai tu pe Rodeo Drive? Doar nu-ți făceai cumpărăturile, presupuse ea.

– O iau pe Rodeo, în drum spre vale. E o stradă mai simpatică

decât Canyon Drive. Mă rog, vreau să spun, fetele sunt mai simpatice, adăugă el cu un zâmbet. Îl placi?

– Pe cine?

– Pe profesor, surioară, pe profesor.

– Sigur că-l plac. Numai că nu știu ce simt pentru el, continuă Emma, luând o înghițitură de suc.

– Mai zi o dată.

Emma își privi fratele mai mic. Nu pe el l-ar fi ales ca să i se confeseze, dar era singurul dispus s-o asculte. Din păcate, nu era sigură ce să spună.

– Păi, nu știu, Clay. E un om neobișnuit și nu ne asemănăm deloc.

– Bine, răspunse Clay. E mai interesant așa. Continuă.

Emma se strădui să-și stăpânească zâmbetul, când îl privi cum stătea în bucătăria ei însorită, decorată în alb și galben, cu mâinile sale mari rezemate pe masă, ochii albaștri serioși și atenți, și buzele strânse a concentrare. Era într-adevăr preocupat. Pradă unui impuls, Emma se ridică și-l sărută. Apoi strânse masa, clăti vasele și le puse în spălător.

– O cam lungești, Emma, îi atrase el atenția.

Rezemându-se de bufet, ea își privi fratele.

– Jack e omul cel mai dedicat unui scop pe care l-am cunoscut în viața mea. Nimic nu stă în calea a ceea ce dorește el. Poate transforma dificultățile în avantaje, sau greșelile, în câștiguri.

Se gândea mai ales la Jack în copilărie, folosindu-și boala pentru a se antrena.

– Și tu ai scopuri, observă Clay.

– Știu, dar pentru mine, uneori, mersul spre un scop e la fel de important ca scopul însuși. Uită-te la elevii mei. Din nici unul dintre ei nu va ieși un al doilea Robert DeNiro sau o nouă Meryl Streep, dar pe parcurs învață unii despre alții și despre viață.

Pe măsură ce se încălzea, vocea îi devenea mai puternică, iar pauzele dintre fraze, mai dramatice. Gesticula cu o mână, emfatic.

– Gata, m-ai convins, spuse Clay. Teatrul e o idee excelentă pentru puștii ăia. Asta vrei să spui?

Emma clătină din cap, dându-și seama că se abătea de la subiect.

– Poate ar fi mai bine să-l asculți, Em. Se vede clar că e un om de succes.
Emma dădu din cap:
– De foarte mare succes, organizat, hotărât... și vrea să mă ajute în carieră. Să mă prezinte oamenilor. Producătorilor. Regizorilor. Înțelegi tu, spuse ea vag.
– Mi se pare extraordinar.
– Și cam penibil.
– Vechiul sindrom al femeii întreținute?
– Doamne ferește, nu, Clay. Nu am asemenea concepții. Așa-i? îl întrebă – și se întrebă – Emma, înainte de a se grăbi să răspundă tot ea, cu convingere: nu, nu asta e problema.
– Dar ești pe-aproape. Clay se rezemă în scaun, înclinându-l pe două picioare – obicei care o scotea pe Emma din minți, privindu-și sora. S-ar putea să ai o concepție misogină pe invers. Dacă profesorul ăsta era femeie, să zicem Doris, sau una din prietenele tale actrițe, ai accepta într-o clipă. Asta se cheamă solidaritate. Spirit de castă. Dar nu accepți același ajutor de la un bărbat. Mai ales de la unul care te interesează.
– Cine zice că mă interesează?
– Buzele tale spun „nu-nu”, dar în ochi ți se citește „da-da-da”, intonă Clay vechiul clișeu, cu un zâmbet ironic. Deci, ai și omul, și relațiile lui – un câștig dublu.
– Sau o belea dublă, oftă Emma.

*
* *

Două zile mai târziu, când Jack o invită la seria de Prelegeri despre Marii Regizori, la Universitatea Brandon, Emma acceptă fără ezitare, chiar și când îi menționă supeul tardiv de după aceea, cu „două persoane însemnate”. Imediat ce închise telefonul, Emma își aminti de repetiția cu Teatrul din Vitrină, în aceeași seară. Bombănind o sudalmă la adresa ei însăși, întinse mâna spre receptor. Ceva îi opri mișcarea la jumătate. Prin minte îi răsunau insistențele lui Clay de a accepta ofertele lui Jack, și le dădu ascultare.

Se hotărî să termine mai devreme repetiția, iar de acolo să meargă la Universitatea Brandon – lucru posibil la limită, dacă traficul de pe autostradă era destul de aerisit. Calculă timpul necesar pentru repetiții, socoti că avea să ajungă imediat după ora de vârf, și trase concluzia că erau șanse de reușită. După cum avea să reiasă, calculele ei atente nu erau necesare. Nu avu loc nici o repetiție.

– S-a întrerupt lumina, Em, anunță Angel, aproape vesel. Peste tot e beznă.

Emma privi grupul de tineri care așteptau pe treptele teatrului.

– S-a ars doar o siguranță, îi încredință ea. O să verificăm...

– Am verificat eu, interveni Jim. Nu-i nici o siguranță. Cred că s-au bulit sârmele.

– Parai grași, comentă Angel. Ne trebuie o grămadă de lovele ca să dregem lăbăreala asta.

Angel și Juan aveau perfectă dreptate. Emma, însă, nu era dispusă s-o recunoască. La cumpărarea micii clădiri i se spusese că instalațiile electrice erau îndoielnice și ar fi trebuit să fie refăcute complet. Ea, însă, amânase inevitabilul până adunau destui bani. De-atunci, toate sumele se duseseră pe cheltuieli mai importante – costume, decoruri, drepturi de autori. Ziua asta se anunța de mult, iar Emma știa că avea s-o coste scump. Mai știa și că nu exista nici un ban disponibil pentru o asemenea urgență. Copiilor, însă, nu le spuse nimic din toate acestea.

– O.K., zise ea, îndreptându-și spatele, cocoșat de amărăciune pentru un moment, spre a se rezema de peretele clădirii. Dacă e instalația, nu ne mai rămâne decât s-o reparăm. Am să chem un electrician și rezolvăm problema fără a amâna premiera „Picnicului".

Indiferent dacă o credeau sau nu, tinerii începură să se împrăștie, îndreptându-se spre străzi – și, după cum bănuia ea, spre diverse necazuri.

– Mergeți acasă și lucrați mișcarea, cu toții! strigă Emma în urma lor. Și lăsați strada în pace până după premieră.

Juan rămase în urmă, însoțind-o până la mașină.

– Văru-meu cunoaște un tip care-i electrician. Poate-l conving să vină să se uite. Știi ce ocupați sunt ăștia, Emma. Doar nu te-aștepți să vină fuga toți electricienii.

Emma dădu din cap. Habar n-avea, dar dacă electricienii semănau cât de cât cu instalatorii, o așteptau probleme mari. Își amintea recentul incident al lui Maggie, cu o chiuvetă înfundată. În timp ce așteptase să i se repare, îi telefonase Emmei încontinuu, până când, într-un târziu, îi adusese ea o pompă. Munciseră fără rost timp de peste o oră, pentru o treabă care instalatorului avea să-i ia cinci minute – peste câteva zile, când sosise în sfârșit. Maggie nu-și revenise nici acum după achitarea notei.

Privind în spate spre clădirea mică, întunecată și singuratică, Emma își dădu seama de proporțiile sarcinii care o aștepta. Nu era un apel scurt, pentru o treabă simplă. Probabil trebuia să facă o comandă. Încercă să nu geamă, pe când intra în mașină.

– Dă-ți toată silința, Juan, și voi încerca și eu, îi zâmbi ea, fără chef. Amândoi împreună, vom pune instalația la punct.

*

* *

Chiar și cu timpul astfel câștigat, Emma aproape că întârzie la conferință, făcând greșeala de a se opri pe-acasă, unde o pacoste de prietenă o ținu la telefon o jumătate de oră. Când intră pe ușile grele ale holului, Jack tocmai apărea în amfiteatru. Alte câteva persoane întârziate se grăbeau spre scaune, dar una dintre ele rămase în urmă, cu Jack, lângă ușă. Chipul ei nu-i era necunoscut.

– Bună, Maggie, o salută Emma, în timp ce se apropia de mama ei și de Jack, cu un zâmbet amărât, imaginându-și cum avea să se țină de capul lor la prelegere, cină și în tot restul serii.

– Emma, draga mea, astă-seară arăți absolut fermecător. Și nu-ți face griji, adăugă Maggie, în timp ce-și lipea scurt și teatral obrazul de al fiicei sale, am venit cu niște prieteni. Și se uită în jur, prin hol.

– Cred că tocmai au intrat, o informă Jack.

– În timp ce eu eram ocupată să-l monopolizez pe profesorul meu favorit, recunoscu Maggie.

Ochii îi licăreau, delectându-se cu mica distracție pe seama fiicei sale. Apoi, după ce-i mai oferi o dată obrazul Emmei și mâna lui Jack, plecă. La ușă, se întoarse din nou.

– Și, Emma dragă, să mă suni. Trebuie să ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat în ultima vreme.

Sensul cuvintelor ei era atât de evident încât, când Emma surprinse privirea lui Jack, râseră amândoi. El o cuprinse cu un braț.

– Mama ta are dreptate.

– Doamne sfinte, se pare că da, dar nu vreau s-o pun la curent cu toate.

– Emma, nu la asta m-am referit. Ar trebui să dai mai multă atenție complimentelor. Mama ta a avut dreptate când a spus că arăți fermecător.

O îndepărtă la o lungime de braț, admirându-i costumul de crep negru care ajungea până deasupra gleznelor, sandalele negre cu tocuri foarte înalte și jacheta de un albastru-regal, cu plase metalice tricolore, în albastru, negru și roz șocant, pe revere. Nu era tocmai ținuta cea mai potrivită pentru o conferință, dar avea să meargă bine la un dineu tardiv, conchise Emma. Mai adăugă o eșarfă albastră, ca o tușă decorativă, petrecându-și-o în jurul decolteului larg, care alunecase puțin în jos, spre mare încântare a lui Jack.

– Nu, spuse el, în timp ce o lua de braț intrând cu ea în sală, „fermecătoare" nu e cuvântul cel mai potrivit. Trebuie să găsim altul.

Emma se întoarse spre el, iar părul blond îi căzu peste obraz, înainte de a se așeza ca o aureolă strălucitoare deasupra culorilor dramatice ale îmbrăcăminții. Era convinsă că orele consumate la cumpărături – ca să nu mai vorbească de bani – meritau efortul, având în vedere expresia de dorință și admirație din ochii lui Jack. Se bucura că își făcuse de cap, deși dacă ar fi știut de pe-atunci despre instalația electrică a teatrului, poate că nu și-ar mai fi predat atât de ușor cartea de credit.

*

* *

– Ce seară extraordinară, declară Emma peste câteva ore, în liniştea intimă a livingului ei luminat difuz.

Îi dădu lui Jack un pahar cu brandy şi se aşeză lângă el, pe canapea. Max îi luase în stăpânire poala şi nu se mută decât puţin, după ce Emma îl împinse ca să-şi poată rezema capul de umărul lui Jack.

– Mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe prietenii tăi.

– Pe doi dintre ei îi cunoşteai deja, îi aminti el.

– Da, şi m-am mirat.

– Emma, nu eşti tocmai o novice în meserie.

– Nu continua. M-oi fi învârtit eu prin zonă, dar n-am ajuns să fac paradă în faţa tuturor persoanelor sus-puse.

Se străduise să-şi schimbe imaginea, să devină mai sigură pe sine şi să creadă în potenţialul ei de star.

– Acordă-mi timp. Îmi dau toată silinţa, declară ea.

Jack nu spuse nimic. Max torcea mai departe, privindu-l, cu o seriozitate neabătută în ochii săi verzi. Scărpină motanul între urechi, aşteptând ca Emma să continue.

În sfârşit, Emma reluă, adoptând o altă tactică:

– Jerry Abrams, agentul de la M.C.A., părea foarte interesat de copii şi teatru. Tare mi-ar mai plăcea să-l aduc la „Picnic” – dacă ni se restabileşte vreodată curentul electric.

Jack tăcu în continuare. Îl privi, apoi coborî ochii spre Max.

– Cred că s-ar putea spune că ţi-a mâncat pisica limba, încercă ea să zâmbească forţat, neluată în seamă nici de Jack, nici de Max. Ei? îl îndemnă.

Răsturnându-l jos fără ceremonie pe Max, surprins, Jack se ridică în picioare.

– Ce naiba, Emma, am plănuit seara asta ca să te scot pe tarabă.

– Nu-mi place să fiu expusă ca la târg, Jack.

– Mă rog, va trebui să înveţi să-ţi placă. Face parte din mersul înainte, în meseria asta.

– Bine, atunci nu ştiu cum să mă etalez. Mi-e mai uşor să vorbesc despre altele, decât despre mine însămi.

– Şi ai vorbit despre altele, cu o eficienţă uluitoare.

Glasul lui Jack devenise exasperat, iar la tâmplă îi pulsa o venă.

– Aproape toată seara, ai ținut-o numai cu spanacul tău de Teatru din Vitrină, îndrugând verzi și uscate despre delicvenții ăia minori pe care-i numești elevi.

– Cineva mi-a pus o întrebare despre ei și am răspuns.

– Două ore în cap?

Emma nu-și putu stăpâni râsul.

– O întrebare a fost urmată de alta, Jack. Îi interesau. Ce voiai să fac, să aduc din nou vorba despre mine?

– La toți dracii, da! se răsti el.

Max, văzând că poala lui Jack nu i se mai oferea, porni cu pas săltat din cameră, ținându-și fudul coada în sus. Emma chicoti din nou.

– Emma, nu-i nimic de râs.

Deși îi amintea de un profesor care-i reproșează unui elev recalcitrant o nouă poznă, Emma reuși să se oprească din râs.

– Mă tem că nu pot s-o joc pe Eliza Doolittle fără să iau lecții.

Jack clătină din cap.

– Lecțiile nu ți-ar folosi la nimic.

– Sunt un caz chiar atât de deznădăjduit?

– Deloc. Ești adorabil de fermecătoare.

O sărută ușurel.

– Și delicioasă. Dar, continuă el, în drum spre un al doilea sărut, ești mult prea generoasă și încrezătoare. Va trebui să-ți dau doar o pastilă de vanitate, înainte de a mai aranja alte întâlniri.

Îi mușcă ușurel urechea.

– Sau, poate, te vor ajuta câteva complimente. Ți-am spus ce superb arăți în seara asta?

– Mhmmm. Dar mai spune-mi.

– Asta-i ideea. Te vei umfla în pene fără să-ți dai seama măcar. Păi, arăți ca o Madonna mai sexy.

– E posibil așa ceva?

– Numai că ai silueta Afroditei și ochii albaștri ai unei fetițe. Jack își trecu mâinile prin părul ei. Și părul ăsta care ți se înfoaie în jurul feței de fiecare dată când te miști, iar pe urmă cade la loc ca un caier de aur.

– Zi-i mai departe. Încep să mă încred.

Dar conversația se sfârși când începură sărutările – sărutări serioase. Și nu se reluă decât mult, mult mai târziu. Atunci, se aflau deja în patul Emmei. Cum ajunseră acolo, nu era prea clar. Sărutările continuaseră, în timp ce Jack se chinuia să-i descheie centura jachetei, iar ea bâjbâia la nasturii cămășii lui. Apoi, își croiseră drum spre pat – plutind, pe cât se pare – împrăștiind hainele peste tot pe drum. Făcuseră dragoste intens, îmbătător și foarte satisfăcător.

Emma se ridică ușor, pentru a-l putea privi pe Jack. Avea ochii închiși, cu genele umbrindu-i obrazul bronzat. Mâna ei se întinse pentru a-i atinge pieptul lat. Mângâierea îl făcu să surâdă, dar ochii nu i se deschiseră.

– Mulțumitor, spuse Emma și, la auzul vocii ei, Jack o trase mai aproape.

– Foarte, răspunse el. La fel ca orice altceva, în ceea ce ne privește.

O sărută delicat pe nas, apoi își rezemă obrazul de fruntea ei.

În ceea ce ne privește. Emmei îi plăcea cum suna fraza.

– Ce program avem pentru săptămâna viitoare? întrebă Jack, alene.

Avem. Și asta îi plăcea. Reținu ideea, pentru a se gândi la ea ulterior, și-i răspunse la întrebare:

– Premiera cu „Picnic” la Teatrul din Vitrină, dacă instalația electrică...

– Ce-i cu instalația electrică? Ai mai menționat-o și înainte.

– Mă tem că trebuie refăcută complet. Când am cumpărat clădirea, mi s-a spus că era posibil să fie nevoie, dar speram să nu se întâmple prea curând.

– Și ce-ai de gând să faci cu problema asta?

– Să-i acord toată ziua de mâine – nu și cea de poimâine; voi încerca să găsesc un electrician care va putea începe imediat, lucrând la un preț rezonabil. În momentul de față, nu ne-a mai rămas în seif mare lucru.

– Mult noroc, îi ură Jack, clătinând din cap.

– Totuși, s-ar putea să am o șansă. Vărul lui Juan cunoaște pe cineva...

Jack gemu.

– În cazul ăsta, cred că norocul nu va fi de ajuns.

– Sunt sigură că mă descurc eu, insistă Emma, cu atâta optimism cât putea să-și adune.

– Știi că te-aș putea ajuta financiar.

– În nici un caz! se săltă Emma într-un cot, privindu-l cu severitate; cel puțin, privirea îi era cât putea de severă, având în vedere că părul i se revărsa peste față și avea buzele umflate de sărutări. Și-așa îți datorez destul, cu prezentările.

– Te temi să nu-ți pierzi independența?

Emma se culcă la loc lângă el.

– Nu pot depinde de tine în toate privințele, Jack, mai ales când e vorba de teatru, cu care oricum nu ești de acord. De el trebuie să mă ocup singură.

Se cuibări mai bine în brațele lui, căutându-i căldura trupului.

– Chiar dacă nu sunt de acord cu devotamentul tău față de Vitrină, te respect, Em, și nu mi te pot imagina complet dependentă de nimeni.

Începu să chicotească, la început încet, apoi mai tare, până când hohotele sale zguduiră patul.

– În regulă, spuse Emma, dacă râzi de mine, merit să știu de ce. Care-i poanta?

În sfârșit, râsul lui se mai potoli.

– Poanta e cu mine, Emma. Obișnuiam să-mi fac griji că femeile deveneau prea strâns legate de mine, prea dependente – iar acum, îți cer să te ajut, iar tu mă refuzi.

Emma își rezemă capul de umărul lui și-l cuprinse cu brațele de mijloc. Tăcu un timp, înainte de a vorbi din nou.

– Nu înseamnă decât că te schimbi, Jack, spuse ea încet, și eu la fel.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, complet machiată, Emma stătea lângă telefonul public din studio, cu receptorul proptit pe umăr, mâzgălind însemnări pe un blocnotes galben. Ascultă încruntată, apoi clătină din cap, mormăi câteva cuvinte de mulțumire și închise. După ce tăie un număr de pe listă, introduse două fise de zece cenți în aparat și formă alt număr.

Regizorul de platou venea spre ea. Emma își înfipse privirea în cuburile de beton armat ale peretelui, sperând că, dacă nu-i dădea atenție, avea să-și vadă de drum. N-o făcu.

– Urmează o secvență cu tine, Emma. Poate n-ar strica să te uiți peste scenariu. În secvența cu sala de urgență ai fost cam nesigură.

– Pe-asta o știu ca pe Tatăl Nostru, îl asigură Emma, în timp ce-și muta receptorul la cealaltă ureche. A, nu, m-am săturat de roboți... Bine, bine...

Își ridică ochii spre cer, ascultă un moment, apoi i se adresă robotului:

– Mă numesc Emma Dixon și am o urgență...

Recită textul până la sfârșit, dădu numărul, închise și vârî mâna după alte fise.

Regizorul de platou clătină din cap, cu o ridicare a umerilor.

– Cinci minute, Emma, declară el, în timp ce pleca, lăsând-o să noteze în carnețel și să-și zornăie mărunțișul.

La pauza de masă, îi mai rămăsese o singură monedă de zece cenți.

– Și acum? se întrebă ea retoric, în timp ce se apropia Doris. Regizoarea se cocoță pe marginea unei mese de recuzită, unde își puse un picior peste celălalt, balansându-și-l nervoasă. Emma găsise încă o fisă. Simți ochii lui Doris asupra ei, în timp ce o introducea în telefon și forma numărul.

– Ce faci, Emma? Toată dimineața ai stat călare pe telefon.

Emma dădu din cap în direcția ei, dar de vorbit, vorbi în receptor:

– Cum l-aș putea găsi?

Tăcu, ascultând.

– Aha, înțeleg.

Apoi, acoperind microfonul cu mâna, îi spuse lui Doris:

– Termin într-un minut.

Și din nou, pe de rost, recită în receptor:

– Vă rog, aveți grijă să-i parvină mesajul. E o urgență.

Puse receptorul în furcă și o privi pe Doris.

– Ce fac? Îmi pierd mințile, asta fac. Trebuie să se schimbe instalația electrică a teatrului, și nicăieri nu găsesc un electrician. Am zeci de numere, își fâlfâi ea lunga listă, dar nimeni nu acceptă. Până acum, am vorbit cu patru roboți, o secretară care a spus că firma e ocupată o lună de-acum încolo, alta care a spus că e o sarcină prea complicată, și o a treia care a declarat că nu încheie contracte decât pentru clădiri la începutul construcției. În sfârșit, am găsit un electrician adevărat, care a spus că-mi face un calcul estimativ și pe urmă nici n-a așteptat să-i spun numele și adresa.

Oftă din greu.

– Și-mi pare rău că am pierdut semnalul în prima secvență.

– Nici o problemă. Ai salvat bine situația.

– Cred că am început să mă satur de rolul ăsta, Doris.

– Am observat. Haide, mergem la masă și vom sta de vorbă, propuse Doris și se ridică, vârându-și înapoi în coc obișnuita șuviță de păr rebelă.

– Bine, dar pe scurt, răspunse Emma. Vreau să mai dau câteva telefoane.

Porniră pe culoar, spre bufet, unde amândouă aleseră salată și cafea și se așezară la o masă mică, în colț.

– Dacă aș avea curaj, acum mi-aș depune preavizul, continuă Emma conversația, cu speranța că se va ivi ceva nou.

– Slabe șanse, Emma. Știu că ai luat în colimator ceva mult mai măreț decât „Mâine...”, dar pe moment tot e mai bine decât nimic.

– Ai dreptate, fu Emma de acord. Oricum, n-aș putea să mă descurc fără salariu, mai ales acum, când am problema asta cu instalația. Probabil că avansurile de la următoarea montare nici măcar nu vor acoperi nota de plată, presupunând că găsesc pe cineva să facă lucrarea.

– Care-i următoarea montare?

– „Picnic”. Și va fi o mare lovitură. La început, copiii au fost sceptici, dar și-au revenit frumos. Așteaptă numai până în seara premierei – dacă ajungem până acolo – și vei vedea cât de unic au interpretat piesa. E foarte interesant. Evident, te aștept la premieră – și să-i aduci și pe băieți, Doris.

După expresia de pe fața prietenei sale, Emma știu imediat că apăruseră noi probleme de familie, pe care avea să le afle în timpul mesei.

Și le află. Lunga conversație îi lichidă toate planurile de a mai da vreun telefon în pauza de masă, iar Emma începea să-și spună că era nevoie de un miracol pentru ca „Picnic” să aibă premiera la timp.

*
* *

Iar miracolul se întâmplă și, peste câteva zile, Emma încă mai încerca să înțeleagă totul, așezată la masa din bucătărie, privind nota de plată a lucrării. Se auzi soneria și năvăli Maggie, cu ziarele sub braț și o pungă maro în mână.

– Ai pus de cafea. Bravo! Eu am adus micul dejun.

Emma încă mai avea factura în mână.

– Aia ce-i? întrebă Maggie, fără curiozitate.

– Un soi de miracol, cred.

– Ei, eu am aici ceva mult mai interesant decât miracolele.

Emma îi turnă mamei sale o ceașcă de cafea, umplând-o din nou și pe a ei. Nu mai venise în vizită de luni de zile, iar acum iat-o aici, imediat după recenta apariție a lui Clay. Era clar că fratele ei vorbise cu Maggie.

Următorul ei comentariu confirmă bănuielile Emmei.

– E un bărbat foarte atrăgător, profesorul nostru, spuse Maggie, aruncând pe masă unul dintre ziare; era împăturit astfel încât să se vadă o anumită fotografie. Nici tu nu arăți rău, deși nu sunt sigură dacă părul tău dă într-adevăr bine. Poate că dacă foloseai ondulatorul, ca să ți-l tapezi în creștet...

Emma înhăță ziarul și citi cu voce tare:

– „Jack Winston, bine cunoscutul cineast, participă la premieră cu o actriță necunoscută." Nici măcar nu-mi menționează numele, se văită ea. „Actriță necunoscută".

Lăsă ziarul să cadă pe masă, fierbând.

– Grozav. Apar în paginile „Herald"-ului, arătând ca altă blondă din lungul șir al lui Jack.

– Ar trebui să pui la încălzit cornurile, propuse moale Maggie, dar Emma n-o asculta. Luase din nou ziarul și citea articolul care însoțea fotografia.

Maggie ridică din umăr, se duse la aragaz, găsi o tavă pentru cornuri și aprinse cuptorul.

– Mai e o poză în „Times", adăugă ea, peste umăr. Este luată dintr-un unghi prost, dar...

Emma luă ziarul, găsi fotografia și citi rapid textul.

– Ei, așa mai merge. Măcar am un nume și câteva merite.

– Cred că, de-acum, Jack s-a obișnuit cu luminile rampei.

Fiica ei dădu din cap. Era clar că fotografii care stătuseră în fața cinematografului cu o seară în urmă nu pe ea o așteptaseră. Alergaseră pe urmele celebrităților, iar Jack corespundea perfect rețetei. Cât despre Emma, singurele apariții în presă pe care putea conta erau referirile ocazionale din *Soap Opera Roundup*. Privi din nou fotografia. Jack era devastator de chipeș, iar ea însăși... Studie cu mai multă atenție cuplul din ziar. Da, arăta ca femeia al cărei loc ar fi fost la brațul lui Jack – rece, sofisticată, chiar puțin cam

vanitoasă. Jack avea să fie mulțumit. Insistase ca Emma să participe la premieră și la petrecerea obligatorie de după aceea, în pofida protestelor ei.

Jack nici măcar nu i le ascultase, în timp ce înșira lista invitaților importanți. În cele din urmă, Emma acceptase. Acest lucru se întâmpla des în ultima vreme, propunerile lui Jack finalizându-se prin acceptul ei. Acum, privind ziarul, simți un real fior de satisfacție. Își întindea noile aripi și începea să zboare.

– Găsesc că e incredibil de interesant, anunță Maggie, aducând la masă cornurile calde, unse cu unt. Fiica mea și Jack Winston... dar recunosc că mă cam surprinde. Niciodată nu mi-am închipuit că...

– Că sunt genul lui? Știu. Emma rupse o bucățică de corn fraged, începând s-o mestece gânditoare. Însă te-ai mira să afli cât de bine ne înțelegem.

Clătină din cap.

– Până și eu mă mir.

Ochii lui Maggie se îngustară.

– N-aș vrea să par pesimistă, draga mea, dar Jack Winston nu e genul de bărbat care să se îndrăgostească.

– Cine spune că m-am îndrăgostit? întrebă Emma, ridicând bărbia într-o atitudine defensivă.

– Dar, Emma, nu la tine mă refeream, draga mea, o privi Maggie cu ochi inocenți. Am spus doar că el nu e genul de om care să se așeze la un loc și să rămână constant.

– Știu foarte bine, mamă, și nici nu mă gândesc la așezări pe loc sau la „constanță”, cum atât de cuviincios te-ai exprimat.

Deci, ăsta era motivul vizitei lui Maggie – sfaturile materne pentru viața ei sentimentală.

– Nu m-am îndrăgostit de el, repetă Emma.

Îi plăcea să spună cuvintele cu voce tare; îi dădeau o senzație de siguranță.

– Firește că nu, o liniști Maggie. Dar dacă nu e o poveste de dragoste, de ce te uitai așa la el? arătă ea fotografia din ziar, indicând clar ce voia să spună. Și v-am mai văzut împreună și la Brandon, ții minte? Iar Clay v-a văzut pe Rodeo, și aici, la tine acasă.

– Va să zică, tu și Clay vă comparați observațiile?

Emma încerca să-și spună că era o preocupare matern-frățească, un amestec unde nu le fierbea oala, dar îi venea greu, mai ales întrucât nici unul dintre ei nu mai manifestase vreodată prea mult interes față de viața ei în societate. Mă rog, toate au un început, își spuse. Se hotărî să treacă peste comentariile lui Maggie despre dragoste.

– Amândoi aveți dreptate, îi spuse ea. Petrec mult timp cu Jack. M-a ajutat să-mi pun prioritățile în ordine, mi-a organizat timpul, m-a scos la rampă, unde fac cunoștință cu oameni influenți.

– Ei, e clar că aveai nevoie de un mic brânci. Ești prea ocupată cu problemele altora. Era clar că Maggie nu se considera ca făcând parte din acel grup de intruși.

– Și gândește-te numai, continuă ea, eu am fost cea care v-am făcut să vă cunoașteți. Dacă n-o tuleai în junglă să mă cauți, poate că nu v-ați fi întâlnit niciodată.

Emma clătină din cap. Lui Maggie nu-i era niciodată greu să-și aroge merite.

– Cu asta, nu mă îndoiesc că ai dreptate, mamă, spuse ea răutăcios.

Maggie zâmbi, o dată ce primise ceea ce i se cuvenea.

– Și-acum, povestește-mi despre miracolul ăsta. Luă nota de plată de pe masă, delicat, între degetul mare și cel arătător. Chestiunile bănești o cam dezgustau. Mi se pare că-i o factură. Halal miracol!

– Este o factură, pentru refacerea instalației electrice a teatrului, care s-a realizat într-o singură zi și la un preț uluitor de ieftin.

– Eu numesc asta baftă. Unde-i miracolul?

– Cred că de fapt nu e nici unul. Acum câteva zile, ni s-au stins luminile. Juan a spus că avea să-l cheme pe vărul lui, care apoi urma să-și cheme un prieten, electrician. Mie mi se părea un lanț foarte lung, așa că am stat agățată de telefon ore întregi, încercând fără nici un succes să găsesc pe cineva. Iar acum, din senin, totul e gata.

Maggie își termină cafeaua.

– Evident, Juan l-a găsit pe vărul lui...

– Care pe urmă l-a găsit pe electrician, iar ăla a venit fugind de-i sfârâiau călcâiele. Mi se pare foarte straniu. Jack a spus...

– Iar începi.

– Cum adică, mamă?

– Numai la el îți stă gândul, Emma. Nici măcar de-un mic miracol nu te poți bucura, fără să te gândești la Jack.

Maggie întinse mâna peste masă, spre a fiicei sale.

– Eu găsesc că e absolut minunat că Jack s-a oferit să te ajute. E cel mai bun, știe totul despre cinematografie și-i cunoaște pe toți. Dar...

– Dar ce? întrebă Emma cu reținere, știind că, deși o luase un moment pe-alături, Maggie era hotărâtă să revină la subiectul vieții ei sentimentale.

Și avea dreptate.

– Numai să nu uiți când se va sfârși, oricum s-ar sfârși. Nu vreau să...

– Să mi se frângă inima, completă Emma. Nici o grijă, Maggie. Stau cu ochii larg deschiși, crede-mă.

Maggie nu păru să se îmbuneze decât parțial.

– Îți dai seama că am avut ceva experiențe, la viața mea, cu bărbații ca Jack – tipi absolut trăsnet. Așa că știu eu ce vorbesc. Întotdeauna am fost atentă și în gardă. Chiar și cu tatăl tău.

– Cu tata? întrebă Emma, surprinsă.

– A, da, era un mare golan.

Aceste cuvinte o mirau nespus, ea amintindu-și un bărbat cărunt, a cărui maximă probă de îndrăzneală fusese drumul zilnic cu mașina până la serviciu.

Maggie nu observă, sau preferă să ignore expresia neîncrezătoare a Emmei.

– Mare golan, repetă ea. Desigur, am avut noroc. S-a îndrăgostit de mine și a ales permanența.

Oftă adânc, iar Emma știu ce însemna acest oftat: soarta n-avea să-i întindă o mâna la fel de binevoitoare și fiicei lui Maggie.

Ridicându-se să plece, Maggie o privi cu blândețe.

– Trăiește-ți clipa, draga mea, dar...

– Știu, mamă. Să fiu atentă.

O conduse la ușă și o privi cum se îndepărta, vioaie și cu o ținută impecabilă, pe culoar, spre lift. Apoi, Emma închise ușa și se

rezemă de ea. Sentimentele îi erau contradictorii. O parte din ea era nemulțumită de sfaturile nesolicitate ale lui Maggie pentru fiica ei în toată firea. La urma urmei, era una și aceeași cu cea care o scotea întotdeauna pe Maggie din încurcături. Pe de altă parte, le era recunoscătoare și lui Maggie, și lui Clay. Erau complet lipsiți de subtilitate, dar nu și de solicitudine. Iar dacă Maggie nu manifestase niciodată prea mult interes față de bărbații din viața fiicei sale, fusese întotdeauna cea mai mare admiratoare a Emmei. Când alți părinți i-ar fi putut descuraja aventura teatrală, Maggie fusese mereu entuziasmată, participând la toate premierele, în orice teatru, cât de mic, cât de izolat, ba chiar trimițând pentru „Și mâine e o zi" scrisori sub semnături false, ca din partea admiratorilor, care o ridicau în slăvi pe Sora Cyndi.

Emma se uită la ceas. Trebuia să intre la machiaj peste o oră, dar nu pleca nicăieri până nu-și făcea joggingul. Intră în dormitor și luă pe ea un șort, un tricou și o pereche de adidași. Alergarea o ținea în formă, dar nu din acest motiv o făcea. Emma alerga fiindcă acest lucru îi oferea câteva momente de singurătate, departe de prieteni și familie. Îi dădea timp de gândire.

*
* *

În ziua premierei cu „Picnic", Emma ajunse la teatru la amiază. Repetiția generală din seara trecută nu mersese ca pe roate, iar copiii hotărâseră să mai repete o dată, înainte de reprezentație. Nu-i putea convinge că repetițiile generale ieșeau întotdeauna jalnic. „Se zice că, dacă merg bine, aduc ghinion", le spusese ea elevilor.

Aceștia o priviseră fără expresie, așa că încercase pe altă cale: „Nu vreau să fiți obosiți la ridicarea cortinei. Spontaneitatea e mai importantă decât câteva replici uitate sau obiecte de recuzită lipsă."

„Avem nevoie de încă o repetiție, Em", ripostă Angel. „Și nu-ți face griji. Ne va rămâne destul fior."

„Suntem gagii cu sânge fierbinte, ai uitat?" susținuse altcineva.

În cele din urmă, Emma acceptase repetiția generală în plus, iar

la ora începerii reprezentației copiii arătau încă proaspeți. Emma, însă, se simțea ca o cârpă stoarsă, stând în buzunarul scenei, de unde privea printr-o gaură a cortinei roase. Probabil că nu era atât obosită, cât dezamăgită. Jack nu se zărea printre spectatori. Știa că avea o întâlnire de afaceri, dar o asigurase că urma să vină.

Doris stătea în rândul întâi, cu unul dintre recalcitranții ei fii alături. Alături se aflau Maggie și Clay, iar Emma observă mulți actori din distribuția serialului „Și mâine e o zi", două fete din clasa de dans și jumătate din colegii de la actorie, inclusiv profesorul, el însuși un actor foarte respectat. Era și timpul ca puștilor ei să li se acorde puțină atenție. După cum arătau unii dintre spectatori, se putea chiar să primească și câteva donații frumușele. Avea să fie o seară excelentă.

Se întrebă dacă și Sam ar fi fost de aceeași părere. Stătea așezat la marginea rândului, părând foarte hotărât s-o șteargă afară la jumătatea piesei. Ei bine, îl aștepta o surpriză – pe toți îi aștepta. Era o sală bună, amestec de cravate negre și blugi, jumătate vecini și rude ale actorilor, jumătate prieteni de-ai Emmei – dintre care unii se apropiau de statutul de celebritate.

– Ia uite la gagiul ăla, șopti Teresa peste umărul sufleurului. E tipul cel nou din „Mâine...", nu, Em? Doctorul Taylor. Vulpișor.

Emma se bucura că Gary ajunsese la premieră. Numai de-ar fi ținut și Jack la ea atât de mult încât să vină. Se sili să iasă din scenă, revenind la funcțiile ei de regizoare, directoare de scenă, sufleur și mamă a tuturor răniților. Peste cinci minute, cortina se ridică din fața unor zori de zi în Midwest.

Prima replică fu rostită nesigur. Emma se așteptase. Angel era cel care avea să spargă balonul de tensiune cu răspunsul lui, făcându-i pe actori și spectatori să se destindă. Emma își ținu respirația, în timp ce Angel ieșea pe veranda casei de la fermă, coborând apoi treptele ca și cum el ar fi fost stăpânul, cu replica rostită tare, clar, și complet în pielea personajului.

Imediat, își luară zborul. Emma îi însoți pas cu pas și nici nu se mai gândi la Jack, până la prima pauză, când cortina coborî și aplauzele îi permiseră să se relaxeze, privind din nou în sală, cu speranțele reînnoite.

Nu era acolo. Dar recunoscu un chip care o surprinse și o emoționă. Jerry Abrams. Clipi din ochi și se mai uită o dată. Era celebrul agent, nu încăpea nici o îndoială. Vorbise despre piesă în seara când le făcuse Jack prezentările, la seria Prelegerilor despre Mari regizori – ba chiar, toată seara vorbise, după cum susținea Jack. Însă nu precizase data premierei și, când îl sunase la birou ca să-i amintească, o secretară indiferentă o asigurase că domnul Abrams avea să revină cu un telefon a doua zi. Nu-i dăduse nici un telefon. Și totuși, acum era acolo, așezat în fundul sălii, lângă fratele mai mic al Teresei și fără să arate deloc nemulțumit. Oare minunile n-aveau să mai contenească?

Chiar înainte de ridicarea cortinei la începutul actului doi, Emma privi din nou și-l văzu, stând în picioare în spatele sălii. Buna dispoziție i se înălță până la cer. Fusese bucuroasă să-l vadă pe Sam și încântată pentru copii că sosise Jerry Abrams, dar cel care conta cu adevărat era Jack. Nu-și dăduse seama ce însemnau prezența și sprijinul lui, până nu-l văzuse stând în acel loc. Atunci, înțelese dintr-o dată cât de profund se integrase în viața ei.

*

* *

Emma obișnuia să meargă cu mașina până la Venice, după cursul de dans din serile de marți, ajungând pe la zece și rămânând până a doua zi dimineața, când ea și Jack o luau la goană în direcții opuse. În marțea de după premiera cu „Picnic", porni într-acolo mai entuziasmată ca de obicei. Lui Jack îi plăcuse spectacolul. De fapt, lăudase din tot sufletul profesionalismul copiilor și atitudinea proaspătă față de text.

Acum, era rândul ei să se cufunde în munca lui Jack, văzând în sfârșit montajul complet al documentarului despre Nak-mal. Plecase de la cursul de dans fără a trece pe acasă să se schimbe și încă mai avea pe ea dresul galben, cu o fustă-pled purpurie petrecută împrejur. Când năvăli în studio, Emma cree o pată de culoare care înveseli și camera, și pe Jack.

– Parc-ai fi un curcubeu, comentă el, aplecându-se s-o sărute.

Un curcubeu destul de multicolor ca să mă ademenească departe de Nak-mal și toată strălucirea lui.

Începuse ca un sărut scurt, înainte de a se întoarce la treabă, dar pe parcurs se schimbă oarecum. Trupul Emmei se mula sugestiv peste al lui, iar gura i se deschise, caldă și dulce, sub buzele lui.

– Poate că, murmură Jack, reușim să amânăm ședința de lucru.

Emma făcu un pas înapoi, clătinând din cap.

– Ba nici să nu te gândești, Jack. Vreau să-ți văd filmul. Mă simt aproape ca și cum aș face parte din el.

– Ești o coordonatoare de proiect aspră, gemu el, însă mi-ar plăcea să-ți arăt ceva.

Își trecu un braț pe după talia ei și o conduse spre masa de montaj. Acolo, se aplecă peste enorma și vechea instalație, despre care îi spusese că era o parte a vieții lui de când se apucase de cinematografie. Mașinăria se puse în mișcare cu scârțâieturi, scuipând peliculă într-o găleată căptușită cu plastic și apoi înghițind-o din nou, când Jack inversă direcția. Privi imaginile succedându-se pe micul ecran, trecându-și filmul prin mâini, pentru a încetini apoi dintr-o pedală.

– Aici, spuse el, dând la o parte vizorul și însemnând o fotogramă cu dermatograful portocaliu. Uită-te atentă la cadrul ăsta.

Se dădu la o parte, pentru ca Emma să poată privi în ocular.

– E șeful echipei arheologice, sosind la Nak-mal, în prima zi. Am trimis acolo un cameraman, anume ca să filmeze sosirea. M-am gândit că-mi putea fi de folos. Îi vezi fața?

– Ce tânăr e...

– Și însuflețit, adăugă Jack. Mă gândesc să intercalez secvența asta, e foarte sugestivă.

Derulă filmul și încărcă altă bobină.

– Asta-i peste o lună, două, când aveam acolo toată echipa de filmare. Uită-te aici. Opri aparatul, dădu iarăși vizorul la o parte și însemnă o fotogramă.

Emma se concentră asupra imaginilor cu același tânăr, descoperind un cap de piatră printre ruine.

– Sunt superbe, îngăimă ea.

Mai văzuse materialele filmate, dar nu în contextul întregului film.

– Azi am montat partea asta, îi explică Jack. După ploaie, voi trage cadrele contemporane, ca să le pun în paralel.

– Coliba cu acoperiș de frunze a familiei Vega, sugeră Emma.

– Exact, răspunse el cu un zâmbet.

Emma se concentra asupra filmului care gonea prin vizor.

– Și ce-ai zice de profilurile astea ale străvechilor mayași, indică ea fețele sculptate migălos într-o metopă de piatră, intercalate cu familia Vega?

– Și jaguarul ăla mare, sculptat...

– În contrast cu Chevrolet-ul lui Senor Vega! propuse Emma, chicotind.

Jack râse și o cuprinse cu brațul, dar nu opri filmul. Continuă să lucreze cu Emma lângă el, însemnând cadre, tăind și lipind, inserând blancuri pentru a indica fragmentele care urmau să fie filmate după ploaie. În sfârșit, peste o oră și mai bine, opri masa de montaj, se întinse și-i dărui sărutarea de care îi fusese atâta dor.

Emma ridică privirea spre el, zâmbindu-i. În tricou și pantaloni scurți de bumbac, cu părul brunet zbârlit în jurul feței, era un alt Jack Winston. Nu arheologul arogant cutreierând jungla, nici cineastul sofisticat, la o serată în lumea bună, ci profesionistul devotat, plin de un entuziasm adolescentin față de proiectul său. Emma era la fel de entuziastă, pe măsură ce filmul începea să prindă formă.

– Te interesează cu adevărat, nu-i așa? o întrebă el.

– Sigur că da. Și eu sunt regizoare, ai uitat? Nu e o diferență chiar atât de mare între scenă și ecran.

Jack îi mai depuse un sărut scurt pe creștetul capului – ca scuză sau din afecțiune, Emma nu era sigură.

– Uneori, uit ce deșteaptă ești, spuse el, luând-o de mână pentru a o ridica de pe bancheta tare. Haide, să ieșim la o plimbare. În seara asta e lună plină.

La miezul nopții, plaja era liniștită, răcoroasă și pustie, cu excepția câte unui alt cuplu asemenea lor, profitând de solitudine.

– Singurele momente în care să te plimbi pe plaja din Venice, îi spuse Jack.

Marea era neagră precum cerneala și de o liniște stranie, valurile sale blânde murmurând încet, în timp ce lingeau nisipul, la reflux. Nu mai rămăsese nici urmă din amatorii de soare care umpluseră plaja cu câteva ore în urmă, decât un iz de loțiune pentru soare cu aromă de cocos, care stăruia de la o zi de vară la următoarea.

Jack și Emma se plimbau fără nici o destinație precisă, amândoi duși în altă lume. Numai de-ar fi putut să fie întotdeauna la fel, își spuse ea, fără nici o carieră care să le tulbure fericita singurătate. Dar Jack, fără cariera lui, n-ar mai fi fost același, și nici ea, bănuia Emma. El era un cineast, în primul și-n primul rând, la fel cum și ea era actriță. Și totuși, în ultimele săptămâni, faptul de a fi actriță însemnase adesea mai puțin decât cel de a fi împreună cu Jack.

Nu te îndrăgosti, o avertizase mama ei. Ușor îi era lui Maggie s-o spună, când nu știa ce înseamnă să te plimbi pe o plajă luminată de lună, cu brațul lui Jack în jurul trupului. Se opriră, rezemându-se de digul din piatră, iar Emma își frecă fața de pieptul lui, cu un suspin de plăcere.

Simțea vaporii oceanului pe brațele și picioarele goale, în timp ce valurile blânde le scăldau picioarele. Nu se mișcau, iar următorul val se furișă mai sus, delicios de rece, la fel de răcoros ca briza ce la înfoia părul. Emma tremură ușor, când Jack o strânse și mai tare. Numai fața îi era înfierbântată, îmbujorată de emoție, în vreme ce buzele lui i le căutau și le găseau pe ale ei, într-un sărut sărat de mare și de vânt.

– Te-aș putea seduce chiar aici, pe stânci, îi șopti. Ai fi șocată?

– Nu, murmură ea. Dar s-ar putea ca paznicii care patrulează în jeepuri să fie cam surprinși.

Jack râse, luând-o de mână pentru a o ajuta să treacă peste stânci, până pe nisipul neted de dincolo.

– Atunci, va trebui să mă resemnez să te privesc.

Ținând-o de ambele mâini, se aplecă pe spate, sorbind din ochi imaginea Emmei cu razele lunii jucându-i în păr. Apoi o trase spre el, o învălui cu brațul și-și reluă plimbarea.

– Și ce s-a mai întâmplat în viața ta, în ultimele două zile? o întrebă el.

– Destul de multe. Pe de o parte, Sam mi-a găsit o nouă ofertă

de televiziune. Un rezultat direct al fotografiei mele din ziare, la brațul lui Jack Winston.

– Doamne sfinte, repede mai merge. N-aveam idee că...

– ... Prezența mea lângă tine îi putea da un asemenea impuls carierei mele. Ba sigur că o știai. Însă ascultă și restul, și s-ar putea să nu mai fii atât de mândru, continuă Emma, stăpânindu-și un chicotit.

– Care-i bancul? îi privi el fața amuzată.

– E o emisiune-concurs de zi, iar eu aș fi celebritatea invitată special, timp de o săptămână. Să dau indicii, să rezolv rebusuri și să arăt trăsnet. Cred că așa i-a descris lui Sam rolul coordonatorului de emisiune. Nu ies prea mulți bani, dar gândește-te ce reclamă îmi fac.

Jack se opri brusc.

– Dacă-mi spui că ai acceptat oferta asta, să știi că nu mai răspund de acțiunile mele.

– Sigur că... n-am acceptat-o, râse Emma, privind cum expresia lui aspră se relaxa. Sunt perfect conștientă că emisiunile astea sunt pentru foști și ratați, și n-ar folosi cu nimic carierei mele. „Absolut" cu nimic, cum ar zice Maggie. Dar Sam nu e deloc mulțumit. De două zile tot pufăie din trabuc și-mi suflă mie fumul în nas, ducând muncă de lămurire cu mine în legătură cu publicitatea. „Cui îi pasă că emisiunea nu e o capodoperă? Tot te scoate la rampă", insistă el. „Cine știe, s-ar putea ca vreun mare regizor de film în căutare de noi talente să fie un fan al jocurilor și concursurilor."

Jack râse.

– Tare mă îndoiesc. Și-n plus, genul ăsta de reclamă ți l-ai făcut din plin, cu „Mâine...", îi aminti el. O să vină și o mare ocazie, curând.

Și merseră mai departe, lăsând urme de pași în nisip, călăuziți de cărarea argintie a lunii pe apa neagră și licărul stelelor sus pe cer. Departe, în lungul plajei, trecură pe lângă doi tineri culcați pe o pătură, care vorbeau încet între ei, în întuneric. Zâmbind, Jack o strânse puțin mai tare. Era o noapte romantică și îi dădea un răgaz de gândire. Se opri din mers, o privi în ochi, apoi porni iar, cu fruntea înnegurată. Părea ezitant, chiar puțin nesigur. Emma simți că avea să-i spună ceva. Îl privi, în așteptare.

– În curând va trebui să plec din oraș, începu el, iar respirația Emmei se opri. Mă duc la San Francisco, pentru câteva zile.

Emma începu să respire din nou. Numai la San Francisco – nu în Mexic, încă – și doar pentru câteva zile. Dar de ce devenise atât de șovăitor?

Oprindu-se din nou, Jack îi atinse fața cu mâna.

– Vreau să vii cu mine.

Invitația fusese lansată cu nepăsare, ca și cum ar fi poftit-o la cină, dar mâna de pe fața ei și tonul cuvintelor nu erau deloc indiferente. Se gândise mult și temeinic la acel lucru. Era important.

– Voi vorbi la conferința Societății Ecologice Internaționale.

Emma era la curent cu prestigioasa organizație care lucra activ în toate domeniile protecției mediului. Atitudinile sale ferme atrăgeau atenția presei din lumea întreagă.

– Am citit despre conferință. Nu-i onorează pe cei care și-au adus contribuții importante la protecția mediului?

– Ba da.

– Și te onorează și pe tine?

Replica lui fu din nou afirmativă.

– Aș vrea să fii cu mine acolo.

Emmei îi venea să răspundă strigând, dar Jack nu se întrerupse destul timp.

– Știu că ești ocupată, Emma, și s-ar putea să-ți fie greu să scapi.

– Voi veni, Jack, chiar și de-ar trebui să urnesc cerul și pământul și M.B.S.-ul ca să reușesc. Cum te-ai putut gândi, fie și o clipă doar, că n-aș vrea să vin?

– Aici încep să se întâmple lucruri importante pentru tine, îi reaminti el.

Emma îl opri cu un gest al mâinii.

– Ani de zile am așteptat; ce contează câteva zile? Vorbește-mi despre deplasare, Jack.

Acum, când o invitase, iar ea acceptase, Jack se molipsi parțial de entuziasmul ei.

– Decolăm vineri și vom sta până duminică. Sau, poate până luni, adăugă el cu nepăsare. Timp cât cuprinde ca să admirăm

peisajele. San Francisco e unul dintre orașele mele favorite; va fi distractiv să-l văd prin ochii tăi.

Emma dădu din cap. Avea să fie și mai distractiv să aibă la dispoziție câteva zile numai cu el. Se înălță pe vârfuri și-l sărută pe buze.

– Gândește-te numai, trei zile de capul nostru. Niciodată n-am mai avut parte de atâta timp împreună.

Era un pas important pentru amândoi; Emma o știa, iar Jack de asemenea. I-o demonstrase clar, prin ezitarea cu care o invitase. Emma își dădea seama prea bine că, luând-o cu el, Jack o declara cea mai importantă persoană din viața lui, singură femeie pe care o alesese ca să-i fie alături cu acea ocazie prestigioasă.

Și totuși, se oprise să se întrebe dacă nu cumva călătoria avea să-i încurce planurile pentru carieră. Tocmai când Emma credea că ajunsese să-l cunoască, o surprindea din nou.

Întinse mâinile spre ea și porniră înapoi către casă, doi oameni aruncând o singură umbră pe nisipul luminat de lună.

Capitolul 9

– Ai apărut! strigă Emma. Repede, Jack!

Reglă culoarea televizorului și se instală pe canapea, în apartamentul lor de la un etaj superior al Hotelului Mark Hopkins.

– Jack! îl chemă ea din nou, când interviul începu, dar el intră alene, fără să ia în seamă ecranul televizorului, privind pe fereastră, spre panorama orașului San Francisco, ivindu-se din ceață.

– L-am mai văzut, Emma. Ai uitat că ni l-a pus regizorul de emisie, după înregistrare? o dojeni el cu blândețe.

Încercă să nu-l ia în seamă, rămânând cu ochii lipiți de televizor, în timp ce reportera, cu o voce vesel-iscoditoare, începea interviul întrebându-l pe Jack: „Nu credeți că țelul dumneavoastră din trecut pare...”

– Puțin cam ridicol, sfârși Jack propoziția cu propriile lui cuvinte, dar imitând vocea obraznică a femeii. Apoi se apropie de aparat și-l închise.

Când Emma dădu să protesteze, clătină din cap:

– Suntem într-unul din cele mai frumoase orașe ale lumii, vreau să-mi petrec ziua cu tine, și al dracului să fiu dac-o să ne uităm la televizor.

– Chiar și când apare Jack Winston? replică ea, cu un mic zâmbet răutăcios.

– Chiar și atunci. Și-n plus, ai originalul aici, în cameră.

Emma râse întinzând mâinile, pentru ca Jack s-o ridice de pe canapea, în brațele lui. Mobila din salonul apartamentului de la etajul douăzeci era elegantă și veselă. Ziarele de dimineață zăceau acum împrăștiate pe măsuța albă și unul dintre fotolii – ziare pline cu interviuri și articole despre conferință. Majoritatea fotografiilor îl reprezentau pe Jack Winston. Presa aproape că-i ignorase pe ceilalți vorbitori, concentrându-se asupra celui care constituia subiectul cel mai interesant și a cărui carismă stimula cititorii. Pe Jack puteau conta oricând. Era răsfățatul mass media. De astă dată, le oferise și un mic supliment: o adusese cu el pe Emma. Însă chiar și singur, Jack Winston era mai impresionant decât în mărime naturală.

Emma îl privi întrebătoare, încercând să suprapună imaginea publică peste omul pe care-l cunoștea. Însă imaginile se încețoșau. Jack Winston se schimba încontinuu.

– Haide, spuse el. Să-ți arăt orașul San Francisco așa cum nu l-ai văzut niciodată. Purta o pereche de pantaloni kaki, o bluză polo și un veston de tweed.

Emma, care mai fusese de câteva ori la San Francisco, părea să nu-și ia niciodată hainele potrivite pentru imprevizibila vreme din nordul Californiei. Privind spre dimineața rece și cețoasă, trase pe ea un pulovăr subțire și gemu:

– Nici măcar impermeabilul nu mi l-am adus.

– Am să-ți țin eu de cald, spuse Jack cu un surâs complice, în timp ce ieșeau din apartament. Luară liftul până în holul hotelului. Afară, felinarele din jurul aleii circulare erau încă aprinse din cauza ceții, care se furișa în jurul lui pe Nob Hill.

– E o zi superbă, proclamă Jack, oprind un taxi pentru a-i duce în Chinatown.

Acolo, o târî pe Emma după el de-a lungul unor străduțe dosnice nefamiliare, în căutarea restaurantului său favorit.

– Vom începe cu un prânz luat mai devreme.

– Cred că te-ai rătăcit, îl provocă Emma, după douăzeci de minute de goană pe urmele lui.

– Ha! aruncă el peste umăr. Nu acel Jack Winston care a explorat sălbăticiile de pe șapte continente. Niciodată!

Și cu asta, luă un start fals pe Brenham, reveni de unde porniseră, apoi încercară pe Waverly, în timp ce Emma abia își stăpânea râsul. În sfârșit, coti pe o alee strâmă și ajunseră în fața unei clădiri pe al cărei perete se zăreau niște litere atât de șterse, încât abia dacă mai erau lizibile.

– Vai, vouă, necredincioșilor, spuse el.

– Nici nu mă mir că nu l-ai găsit, sublinie Emma. Ăsta-i dosul clădirii.

– Pe Chin nu-l poți prinde decât pe la spate, replică Jack fără nici o logică, în timp ce o apuca iar de mână și o conducea pe o scară strâmtă de lemn. Pregătește-te pentru un experiment culinar fără egal în afara Chinei continentale.

Emma îl urmă încântată, fără a se îndoi un moment că o aștepta o surpriză. Mai mâncase în Chinatown, dar numai la restaurantele turistice. De fapt, toate vizitele ei în San Francisco fuseseră previzibile: degustări de creveți la Fisherman's Wharf și de ciocolată în Girardelli Square, plimbări cu tramvaiul pe Telegraph Hill, cumpărături de la Gumps. Până și la Alcatraz fusese. Pe-atunci, nu se așteptase niciodată să ajungă să vadă orașul San Francisco prin ochii lui Jack Winston.

Intrară în restaurantul întunecos, doldora de mese mici, unde Emma observă că nu stătea nici un turist. Mușterii erau orientali cu dare de mână, care pretindeau perfecțiunea culinară. Majoritatea, inclusiv Jack, păreau să fie prieteni cu patronul. Jack îl cunoscuse pe fratele lui Chin cu ocazia unui turneu de filmări în China, iar acum era considerat practic un membru al familiei.

– Ți-ai luat în sfârșit o nevastă?

Chipul domnului Chin era numai zâmbete, iar ochii săi negri jucau, în timp ce-i instala la masă. Era clar că o considera pe Emma o clientă deosebită.

Jack clătină din cap.

– O prietenă, care și ea e o mare admiratoare a bucătăriei din Sî-Ciuan.

– Atunci eu însumi voi prepara o specialitate anume pentru tine și fermecătoarea ta prietenă, anunță domnul Chin, cu un licăr în ochi. Veți primi bucate alese cum nicăieri nu se mai găsesc.

Emma îl privi pe trupeșul bucătar pornind cu pas legănat spre bucătărie. Niciodată nu mai văzuse un oriental atât de rotofei și robust.

– Dacă face reclamă pentru propria lui mâncare, îi spuse ea lui Jack, abia o aștept.

Masa se ridică mai presus de speranțele ei. După două ore și șapte feluri de mâncare, Emma abia se mai putea ridica de pe scaun.

– Nu-s sigură că voi mai mânca vreodată în viața mea, gemu ea.

– Ai să mai mănânci, dar probabil că niciodată la fel de bine, replică Jack, fără ca Emma să-l poată contrazice.

– Dar să mai merg, voi putea? se întrebă ea cu voce tare.

– A sosit timpul să aflăm.

Cu eforturi exagerate, Emma coborî treptele, în timp ce Jack o aștepta răbdător, încercând să nu se lase pradă râsului.

– Și-acum, pe patru roți, spuse el, oprind un taxi, iar apoi, pe apă. Cred c-o să-ți facă plăcere. În West Harbour, îi comandă Jack șoferului.

Peste zece minute, opreau lângă un debarcader, iar Jack o conduse printr-un elegant club de iahting, până pe un doc unde se opriră lângă o barcă prelungă cu motor.

– E a unui prieten, spuse el scoțând cheia din buzunar.

– Unde mergem?

– La Sausalito.

– Feribot nu este?

Emma era sigură că pe pontonul de unde luase bacul spre Alcatraz se anunțau și croaziere până la Sausalito.

– Ba cum să nu, răspunse Jack, în timp ce dezlega parâmele și pornea motorul. Dar te vreau numai pentru mine.

Ceața se ridicase, iar Emma stătea la prova ambarcațiunii, lângă Jack, privind cum strălucea podul Golden Gate în lumina soarelui și spunându-și din nou cât de diferit era, cât de înviorător și neobișnuit, ca inițiativa să nu-i aparțină Emmei Dixon. Altcineva conducea și, până acum, îi plăcea nespus.

Restul zilei fu și mai agreabil. În Sausalito, se urcară pe străzile întortocheate, pline cu flori, pentru a ajunge pe terasa unui mic

restaurant, unde băură punciuri de rom, privind San Francisco-ul în depărtare. Două ore de soare fără ceață încălziseră aerul, dar acum, când orașul aluneca spre amurg, Jack își scoase vestonul și-l puse pe umerii Emmei. Terasa era goală, cei câțiva clienți care rămăseseră din mulțimea întârziată de la prânz preferând căldura dinăuntru. Nu fură deranjați decât o singură dată, și atunci de la distanță, când un chelner deschise ușile glisante și privi afară, ridicând întrebător din sprâncene dar fără să se apropie de masă. Probabil simțise că voiau să fie singuri, căci când Jack clătină din cap și ridică paharul pe jumătate plin, ospătarul dispăru, lăsând terasa la dispoziția lor.

Tăcerea care urmă era cea mai desăvârșită pe care o cunoscuse Emma în viața ei. Era liniștea ce urmează după o zi în care nu s-a făcut nici o referire la carieră, muncă, țelurile Emmei sau măcar onorurile pe care avea să le primească Jack în aceeași seară. Fusese o zi foarte intimă.

– Îți mulțumesc pentru ziua asta, Jack, spuse Emma, în timp ce el se întindea peste masă și-i săruta buzele mai tandru ca oricând. Briza îi flutura părul, azvârlindu-i-l peste obraz. Emma ridică mâna să și-l aranjeze la loc, dar el i-o opri, cu buzele rămânându-i peste ale ei, obrazul gâdilat de părul ei, ochii înecându-se într-ai Emmei. Era un sărut abia simțit, iar ea își dori să fi putut continua o veșnicie, dar seara îi ajungea grăbită din urmă.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse el într-un târziu. Să nu întârzii la banchet.

Emma dădu din cap, încuviințând.

Jack puse câteva bancnote pe masă și o luă de mână. Merseră până la marginea terasei, unde se rezemară de balustradă, privind spre golful tăiat din când în când de triunghiul alb al câte unei pânze și scăldat în roz și violet de razele soarelui ce cobora în spatele lor. Emma scoase un mic oftat.

Tristețea acesteia nu-i scăpă lui Jack.

– Există atâtea alte lucruri pe care aș vrea să le fac, decât să mă duc la banchet, spuse el. Și pe toate vreau să le fac cu tine...

Se aplecă și-i șopti la ureche ce avea în minte, iar cuvintele o făcură să se înfioare de încântare.

– Mai târziu, spuse ea. După banchet.

– Da, confirmă și Jack. După.

Învelită cu vestonul lui, stătu strânsă lângă el în timpul traversării peste golf, înapoi spre San Francisco. Jack o ținea cu un braț, pe când cârmea șalupa fără greutate, cu o singură mână, iar Emma se rezemă de spătar, pierdută în gânduri. Nu era genul care să-și facă fantezii, dar tot ceea ce-i prilejuise ziua aceea o silea să-și imagineze ce-i puteau oferi alte zile. Se lăsă în voia fanteziei, gândindu-se cum ar fi fost să călătorească împreună cu el dincolo de Sausalito, să străbată oceanele spre noi orașe, explorând, împărtășind descoperiri, râzând împreună. Azi, Jack o condusese printr-un oraș pe care-l cunoștea și i-l arătase într-o altă lumină, umplând momentele cu plăcere și desfătare. Cum ar fi fost, se întreba ea, să se aventureze în necunoscut cu Jack?

Reveria dură până când se apropiară de chei, iar el o scutură ușurel pentru a o readuce la realitate. Barca atinse pontonul și, în timp ce Jack sărea pe uscat să lege parâma, Emma își impuse să regândească o parte din fantezia ei. Timpul petrecut împreună în San Francisco nu fusese numai un vis și armonie. Avuseseră loc și ciorovăieli – când Jack pretindea să intre primul la duș, când ea întârzia prea mult cu îmbrăcatul pentru câte o ieșire, când refuzase să mănânce melci la o cherhana și când el protestase că pierdea prea mult timp privindu-i pe dansatorii de break din port. Emma zâmbi în sinea ei. Erau neînțelegerile unui cuplu care se cunoaște treptat, ale unor oameni care se adaptează fiecare la nuanțele celuilalt. Un cuplu...

– Am ajuns, Emma, anunță Jack. Hai înapoi în lume.

În timp ce-i lua mâna și pășea pe chei, Emma își aminti că veniseră acolo pentru un weekend, nu pentru toată viața. Pe moment, erau un cuplu, dar două zile de fericire nu garantau absolut nimic. Ea avea cariera ei, Jack o avea pe a lui, iar căile lor păreau să meargă dacă nu în paralel, cel puțin pe linii care n-aveau să se mai întâlnească în viitor. Și totuși, simțea nevoia de un lucru care o surprinse – o nevoie de permanență și de angajare. Era un sentiment straniu și neașteptat, aproape înspăimântător într-un fel, iar Emma nu știa deloc ce ar fi fost cazul să facă.

*
*   *

Emma își aplică ultimele retușuri de machiaj, împinse la loc o șuviță de păr îndărătnică, sperând că avea să rămână acolo, și trecu în livingul apartamentului, unde o aștepta Jack. Își dădu seama că era nervoasă și se opri la ușă, întrebându-se de ce. Ziua petrecută împreună îi organizase gândurile despre Jack într-un mod derutant. Acum, era îmbrăcată pentru el, numai pentru el, ca și cum ar fi avut nevoie în primul rând de aprobarea lui. În timp ce-l privea, Emma se simțea ca o școlăriță la prima întâlnire.

Chipeș-tenebros în smochingul său, emana în jur o aură de eleganță și pericol. Turna șampanie, ținând paharele într-o mână și sticla în cealaltă. Dincolo de draperiile deschise, panorama orașului San Francisco era ascunsă. Ceața se furișase la loc pentru a înfășura clădirea, capturându-i în mantia ei și izolându-i de restul lumii. Doi oameni singuri, ar fi putut să fie singurii doi de pe Pământ.

Jack, cu câte un pahar în fiecare mână, simți că ea tremura.

– Nu te mișca, spuse ea, cu glas răgușit.

Nu avea cameră de luat vederi, dar nici n-ar fi fost necesară. Ochii lui o imortalizau cu precizie, întipărind în memorie momentul mai definitiv decât pe peliculă. Avea o rochie roșie, de o culoare vie ca flacăra; croiala decoltată îi dezgolea spatele până la talie. Materialul gingaș al poalelor se înfoiase seducător în timp ce se apropia de el și, când Jack îi ceruse să se oprească, îi învăluise gleznele. Pe lângă diamantele care scânteiau la urechi, nu purta alte bijuterii, și totuși avea o înfățișare regală. Nu știa dacă să se mai miște sau nu. Aștepta, parcă pentru a-i îndeplini poruncile.

Nu o poruncă, ci un gest blând o atrase spre el.

– Ești frumoasă, șopti Jack; îi întinse un pahar. Închin pentru frumusețea ta.

Emma luă paharul, dorindu-și să fi fost o seară numai a lor, fără banchete, fără onoruri, doar cu Jack și Emma.

Părând să-i citească gândurile, Jack zâmbi cu jumătate de gură, trist.

– Mai târziu, îi reaminti el, la fel cum îi promisese în Sausalito. Mai târziu vom fi singuri.

De un farmec rece în alb și negru, privea în jos spre ea, iar Emma zâmbi, strălucitoare și vie în stacojiul ei. Ochii li se susținură, comunicând făgăduieli nerostite. Când sună telefonul, nici unul dintre ei nu se mișcă. Mai sună o dată. În sfârșit, Jack întinse mâna spre receptor.

– Am întârziat, spuse el, iar Emma oftă, renunțând la visul de a fi singură cu el, punându-l la păstrare pentru mai târziu, în timp ce era absorbită de festivitățile serii. După câteva minute, când intrară în holul sălii de bal, Emma ezită. Peste tot în jurul lor fulgerau blitzuri; în ochii ei dansau pete de culoare strălucitoare, dar brațul lui Jack, pe talie, o conducea înainte.

– Aici, domnule doctor Winston! strigă un fotograf.

– Și aici, vă rog.

– Încă una doar, doctore.

Jack le făcea tuturor pe plac, întorcându-se cu câte un zâmbet în fiecare direcție, răspunzând la toate cererile, salutându-i pe reprezentanții mass media, mereu cu o mână așezată ferm pe talia Emmei. Apoi, pe când erau duși de val în sală, un glas strigă:

– Domnișoară Dixon, aici!

Jack o privi zâmbind.

– Încep să te cunoască.

Răspunsul Emmei, însă, se pierdu în rumoarea generală.

Cuvântarea lui Jack fu excelentă, după părerea ei, inteligentă, spirituală și incitantă, întreruptă în repetate rânduri de aplauze spontane, în timp ce vorbea despre responsabilitățile tuturor cetățenilor planetei de a o reînnoi și conserva pentru generațiile viitoare. Nici chiar pe antevorbitorii lui nu părea să-i deranjeze faptul că seducea imaginația auditoriului și, o dată cu ea, luminile rampei. Cuvintele lui încheiară seara și cu toții se ridicară să-l aplaude, fericiți să-i onoreze farmecul convingător și carismatic.

Emma se ridică o dată cu el, aplaudând viguros. Discursul o lăsase cu un sentiment de mândrie pe care-l uzurpă brusc altul, mai intens. Stând în mijlocul sălii de bal a Hotelului Mark Hopkins,

înconjurată de sutele de admiratori ai lui Jack, își dădu seama cu o claritate orbitoare că omul acela care-și fermecase audiența era pentru ea mai mult decât un cineast de talent, un vorbitor strălucit sau un susținător important al mediului. Era omul pe care-l iubea.

Revelația o luă prin surprindere, apărând ca din senin, într-un moment atât de nepotrivit. Nici măcar nu i-o putea dezvălui, căci când aplauzele se potoliră și Emma încercă să se apropie de el, mulțimea interveni, despărțindu-i printr-o mare de mâini întinse și chipuri radioase. În cele din urmă, Emma renunță, așezându-se la loc pe scaun, pentru a aștepta ca agitația să se liniștească. Voia să-i spună totul înainte de a-și pierde curajul, dar trebuia să aștepte.

În sfârșit, admiratorii se împrăștiară, lăsând doar câteva persoane care conversau cu el, iar când Emma își croi drum prin sală, plecaseră toate. Mai puțin una. Era foarte înaltă, frumoasă, blondă și peste măsură de gătită – cu prea multe bijuterii și prea puțină îmbrăcăminte, conchise Emma. Întreaga atenție i se îndreptă spre Jack. Cu nerușinare, Emma le ascultă conversația.

– Iubitule, de-o veșnicie n-ai mai trecut prin San Francisco, și nu mi-ai dat un telefon măcar.

Gura i se bosumflă a regret; ochii i se deschiseră larg.

Privind în adâncurile lor violete ca panselele, Jack surâse. Emma încercă să-i interpreteze mai întâi zâmbetul, apoi răspunsul.

– Știam eu c-aveai să mă găsești cumva, Marina.

Emma oftă ușurată. În cuvintele lui se simțea un sarcasm clar, dar nu părea s-o deranjeze pe Marina, care vorbea mai departe. Nici măcar n-o observase pe Emma.

– Cum să nu te găsesc, cu atâta publicitate?

Sumara ei rochie contrasta senzual cu pielea bronzată, lucitoare. Ridică alene o mână să-l atingă pe obraz.

– Arăți superb, iubitule.

Emmei îi veniră două gânduri în succesiunea rapidă. Mai întâi, Marina, oricine ar fi fost, nu era o blondă naturală; apoi, devenea mult prea amicală cu Jack. Puțin îi păsa de culoarea părului, dar în privința amiciției se hotărî să ia măsuri.

Păși înainte, luându-l pe Jack de braț. Nu era deloc un gest posesiv sau ostentativ. Îl schițase cu atâta naturalețe, însă, încât oricine îl observa – și cel puțin o blondă aflată foarte aproape – ar fi bănuit că Emma era mai mult decât o cunoștință întâmplătoare. Jack, străduindu-se să-și stăpânească un zâmbet la adresa accesului brusc și subtil de posesivitate ale Emmei, făcu prezentările:

– Marina lucrează la o mare firmă de Public relations din San Francisco, adăugă el, spre edificarea Emmei. Ne cunoaștem de mult.

Îi spuse Marinei:

– Emma e actriță în L.A.

– Serios?

La fel cum o evaluase Emma, cealaltă femeie își măsură încet adversara, de la părul blond-strălucitor până la sandalele cu tocuri înalte și barete aurii, pe toată statura ei de un metru șaizeci și cinci. Emma aproape că-i citi sentința: scundă, drăgălașă și nepericuloasă. Amarnic se mai înșela, își spuse.

Marina nu se mai interesă de profesia Emmei, după cum nici Emma nu întrebă despre a ei. Conversația se răci rapid după intrarea Emmei în scenă. Se hotărî să-i dea un ultim ghiont.

Zâmbindu-i dulce Marinei, propuse:

– Cred că tu și Jack aveți multe vești de depănat. Ce-ar fi să vii la un păhărel, în apartamentul nostru? Aici stăm, la Mark.

Nu accentuase nici unul dintre aceste cuvinte, dar fuseseră suficient de semnificative pentru a stinge licărul cochet din ochii Marinei. Emma mai simțea și că precipitaseră inspirația șuierătoare a lui Jack și se întrebă dacă nu cumva îl supărase. Dar, când îl privi cu coada ochiului, văzu că părea amuzat.

– Neapărat să vii, o îndemnă și el pe Marina.

Emma zâmbi. În acel moment, nici n-ar fi putut spune altceva.

Spre lauda ei, fața fermecătoare a Marinei nu-și schimbă expresia, deși în zâmbet i se citea resemnarea. Văzuse destul.

– Nu, refuză ea, arătând prin sală, sunt cu niște prieteni.

– Altă dată? întrebă Jack.

– Altă dată, se întinse Marina să-l sărute pe obraz. Pa, iubire.

În timp ce o privea îndepărtându-se, Jack spuse:

– Ai fost pe măsura ei, Emma. E o femeie puternică dar, ce mama dracului, i-ai ținut piept splendid.

– Nu-i așa? fu Emma de aceeași părere.

Jack tăcu, așteptând-o să continue, dar mai mult nu-i spuse. Luase o hotărâre: n-avea să mai pomenească niciodată despre acea femeie, nici despre oricare alta.

– Hai oricum să bem ceva, propuse Jack, cu un zâmbet. Vizavi, în hol, e un bărulet excelent.

Merseră spre barul semiobscur, unde Jack comandă două brandy-uri, privi în jur, văzu că erau aproape singuri și scoase un oftat de ușurare.

– Mai bine aș înfrunta un yeti, decât să mai petrec o seară la un dineu pretențios, spuse el, ridicând mâna pentru a-și lărgi cravata.

– Dar faci față atât de bine, îl consolă Emma.

– Am practică. Ține de meserie. Însă abominabilul om al zăpezilor ar fi, probabil, mai amuzant.

Zâmbind, Emma sorbi din brandy. Era încă nervoasă. Ar fi vrut să-i spună ce i se întâmplase în sala de bal. N-avea să-i fie ușor, înțelese ea, când în relația lor nu fusese vorba niciodată de iubire. Nu avea nici o îndoială că Jack nutrea sentimente pasionate față de ea, dar nu era sigură dacă exista mai mult decât simpla dorință și hotărâre de a-i aduce viața pe un nou curs. Ea, însă, simțea mai mult și voia să i-o spună. Și nici nu putea exista un moment mai potrivit ca acum, cu bunăvoința care plutea în aer între ei.

Se aplecă înainte, dar ceva o opri. Nu era numai nervozitatea, deși niciodată nu mai fusese atât de neliniștită. Era sentimentul că îi urmărea cineva. Privi în jur și, în colțul opus al barului, văzu un bărbat care se uita drept la ea. Întoarse capul, iar când reveni cu ochii într-acolo, omul se mutase într-un alt loc, dar părea s-o privească în continuare. Emma trase concluzia că imaginația îi juca feste, totul fiind probabil doar o plăsmuire a sa, pentru a evita confruntarea lui Jack cu sentimentele ei. Trase aer în piept, hotărâtă. Dar, când se aplecă spre el, Jack își schimbă pe neașteptate poziția relaxată și ridică mâna în semn de salut către cineva din spatele ei.

– Tyson, derbedeule. Bea un rând cu noi.

Emma nu avu nevoie să se întoarcă. Nu exista decât un singur Tyson, Tyson Shepard, regizor de prima mână în teatru și cinema. Când păși în lumină, înalt și colțuros, cu capul în formă de glonț, acoperit de un păr cărunt sârmos, își dădu seama că Tyson Shepard era omul care o observase din umbră. Dar cel pe care-l salută era Jack.

– Deci, ți-am dat de urmă, începu el cu un glas care, chiar și după treizeci de ani trăiți în America, încă mai purta o urmă din copilăria sa în Țara Galilor; se așeză lângă Emma și-i întinse mâna: Tyson Shepard, din moment ce prietenul nostru aici de față e prea bădăran ca să ne prezinte.

– Emma Dixon, răspunse ea, în timp ce-i strângea mâna uriașă, știind că era cel mai respectat om în domeniul lui. Totuși, își purta faima cu modestie și, în seara aceea, părea mulțumit să ocupe locul doi după Jack.

– Deci, reluă el tărăgănat, aranjându-și trupul prelung și costeliv în fotoliul neîncăpător. Sunt onorat să mă aflu în compania unui om atât de ilustru.

– Ați fost la dineu? îl întrebă Emma, neputându-și ascunde mândria.

– Nu, din păcate, am fost la operă – sau la ce preferă ăștia din California să numească operă. Cred că prietenul nostru a ținut un discurs magnific, ca de obicei.

– Destul de bun, probabil, pentru ca încă vreo câteva fundații să-mi finanțeze opera, răspunse surâzător Jack. Adu-ți aminte, amice, nu-s o comoară de box-office, cu bugete de douăzeci de milioane de dolari. Încă mai trebuie să vânez subvenții pentru cercetare.

În timp ce stăteau de vorbă, Emma deveni conștientă că cei doi erau prieteni de mult, simțindu-se destul de comod împreună pentru a glumi și a se înțepa pe tema succeselor lor reciproce. Și, întrucât Tyson o tot privea, frecvent și îndrăzneț, înțelese încă un lucru. Acea întâlnire fusese premeditată. Întâlnirea lor acolo nu avea nimic accidental, Tyson având ocazia de a o vedea de la distanță, înainte de a se decide dacă merita o privire mai de aproape.

Emma se uită la Tyson, apoi la Jack, cu un licăr în ochi. Nu observară – sau, cel puțin, așa se prefăcură. Din partea ei, nu avea de gând să le spună că le depistase micul truc, mai ales când era pe cale să devină centrul atenției lui Tyson Shepard. Și tocmai asta se întâmpla.

– Nu cumva te-am văzut jucând în ceva? o întrebă el.

Emma clătină din cap. Era convinsă că nu se uita la serialele de după-amiază, nici nu frecventa teatrele de cartier.

– N-aș crede, spuse.

– Hmm, făcu Tyson, frecându-și îngândurat bărbia lungă. Rareori mă înșel. Ei, în fine...

Ridică din umeri și reveni cu discuția la operația pe care o suferise, dar ochii i se tot abăteau spre Emma. Când Jack chemă ospătarul pentru un al doilea rând de băuturi, Tyson se aplecă înainte și-i vorbi într-o șoaptă intonată melodios:

– O să-mi amintesc eu. Vorbește mai departe.

Acest lucru devenise tot mai dificil pentru Emma, care începea să se simtă ca la o probă. De fiecare dată când vorbea, Tyson Shepard o privea cu ochii săi negri și pătrunzători, iar când se întorcea să-i răspundă lui Jack, îl simțea studiindu-i profilul. Apoi, în mijlocul unor rememorări ale lui Jack despre o călătorie pe care el și Ty o făcuseră împreună pe cursul superior al Amazonului, regizorul bătu cu palma în masă.

– Atelierul ăla Ibsen din centrul L.A.-ului, acum două, trei stagiuni! Sigur că da. Nu ți-am reținut numele, dar n-am uitat nici o clipă vocea, nici ochii ăștia albaștri. Cu ce te-ai mai ocupat de-atunci?

– Ceva televiziune... răspunse ea evaziv.

Înainte ca Tyson să poată pune întrebarea cea mai inevitabilă, Jack interveni:

– Un bun teren de antrenament, după părerea mea, dar spune-i și despre ce-ai lucrat pe scenă, Emma. Cred că ăsta e punctul ei forte, declară el.

Emma încercă să-și ascundă uimirea față de bravada lui Jack. Ce mai agent ar fi fost! Din câte știa el, singura scenă pe care o văzuse Jack era cea a probei la care se strecurase, dar n-avea să-l contrazică tocmai acum, când beneficia de totala atenție a lui Tyson Shepard, lucru pentru care orice tânără actriță și-ar fi dat viața. Mai mult, era

convinsă că avea ceva în minte pentru ea și nu intenționa să scape ocazia. În fața ei se afla un om căruia îi plăcea să-și asume riscuri în teatru. Pe parcursul ultimului an, convinsese un comic notoriu să-l încerce pe Shakespeare pe scenă și distribuise un cântăreț pop, cunoscut pentru imaginea sa sclipitoare, într-o montare din Los Angeles cu „Pescărușul”. Ambele spectacole obținuseră cronici extaziate. Se întreba ce-ar fi putut face pentru o vedetă de melodramă minoră.

Indiferent ce planuri avea – și părea să aibă unul – acum Tyson făcea mai mult decât să-i vorbească. Într-un mod foarte subtil, o intervieva, iar această revelație făcu stomacul Emmei să se dea peste cap, în timp ce fața îi rămânea perfect calmă, iar conversația ținea pasul cu Jack și Tyson.

– Montez un spectacol nou, declară în sfârșit Tyson – ca din întâ
mplare, după cum i se păru Emmei. Asta e rostul întregii seri. Își ținu respirația, înghiți în sec și încercă să asculte.

– E de un dramaturg nou în țara asta. Irlandez, și a avut un mare triumf la Dublin, în stagiunea trecută. I-am adus ultima lucrare la New York. Are un rol pentru o tânără vibrantă ca tine, Emma.

Tăcu o clipă, pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul. Lui Tyson Shepard nu-i lipsea simțul dramatic.

– Evident, va trebui să văd ce-ai lucrat.

Emma își linse buzele uscate, conștientă că îi făcuse impresie bună lui Tyson și temându-se să nu piardă totul, dacă se declara Sora Cyndi de la Spitalul Orășenesc.

Jack o salvă cu o ușurință demnă de un Pygmalion, ca și cum aceea ar fi fost vocația vieții lui:

– Am să-ți aduc niște materiale filmate cu ea.

– Bine, acceptă Tyson. Trimite-mi-le la Algonquin, în New York.

Apoi, reveni spre Emma.

– Mi-ar plăcea să te aud citind, dar pentru asta trebuie să mai așteptăm. În noaptea asta trebuie să ajung de urgență înapoi la New York.

Când se ridică de pe scaun, îi mai spus lui Jack:

– Să-mi trimiți imediat filmul.

Și, cu o privire spre Emma:

– Pun pariu că luminezi tot ecranul.

Emma nu voise să roșească; înțelegea să fie sofisticată și nonșalantă, ca și cum ar fi primit zilnic complimente de la regizori celebri, dar nu se putu stăpâni. O roșeață intensă de plăcere îi îmbujoră obrajii. Tyson observă și râse:

– O comoară ai aici, Jack. O femeie care n-a uitat să roșească. Ești sigur că vrei să ți-o răpesc?

Spusese în glumă aceste ultime cuvinte, ca un rezultat al brandy-ului și al orei târzii care-i înmuiase. Jack, însă, nu-i luă în glumă comentariul.

– Nu e proprietatea mea, Ty. Emma face ce vrea cu viața ei și, dacă îi poți împlini visele...

Cu un râs complice, Tyson plecă să ia limuzina spre aeroport, iar Emma încercă să zâmbească pe parcursul formulelor de rămas-bun, deși cuvintele lui Jack o lăsaseră secătuită de orice energie. În seara care ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite din viața ei – Tyson Shepard tocmai îi oferise șansa unui rol adevărat – ea se simțea goală pe dinăuntru. Jack era dispus s-o lase să-i scape, fără o vorbă.

– Cred că ai răzbit, spuse Jack, imediat ce ajunseră înapoi în apartament. Tyson nu-și mai putea lua ochii de la tine. Și nici eu, adăugă, în timp ce îi explora cu mâinile spatele gol, deși din alte motive.

O sărută pe gât.

– Sper.

Emma izbuti un surâs.

– Cred că ar trebui să fiu supărată pe tine că ai organizat toată povestea asta fără să-mi spui.

Jack nu se miră.

– Deci, te-ai prins? Nu numai frumoasă, ci și isteață, cum îi spuneam lui Ty. Apropo, Emma, el mi-a telefonat mie. Restul a evoluat de la sine.

– L-am văzut privindu-mă înainte de a veni la masa noastră. Ce i-ai propus, să mă estimeze de la distanță și, dacă îi satisfac exigențele, să-și tragă și el un scaun?

Jack își scoase cravata lărgită și se dezbrăcă de smoching.

– Emma, e un om ocupat, care mi-a propus să bem una mică înainte de a prinde avionul. Nu se aștepta la o a treia persoană, așa că, atunci când i-am pomenit de tine, a fost în mod firesc curios. Toată ziua i se-aruncă actori în față.

Se așeză pe canapea și o trase pe genunchi. Emma nu se opuse.

– Voiai o șansă, nu?

Dând din cap, se relaxă la pieptul lui, conștientă că dacă Jack n-o includea în acea întâlnire cu Tyson, s-ar fi supărat de-a binelea.

– Dar de ce nu m-ai prevenit? îl întrebă, continuând să rămână puțin iritată.

– Ai fi fost nervoasă și, dacă nu apărea, ai fi avut o dezamăgire. Așa, a ieșit perfect.

Aerul lui de auto-felicitare o cam irita. Jack îi simți tensiunea din trup și-i aminti că era lucrul pe care și-l dorise dintotdeauna.

– Desigur, recunoscu ea. Avea dreptate, dar nu părea capabilă să-și țină sub control învălmășeala emoțiilor. Numai că toate se întâmplă atât de repede.

– Așa cum se întâmplă întotdeauna cu noi, ai uitat?

O cuprinse cu amândouă brațele, iar Emma își rezemă capul pe pieptarul apretat al cămășii și inspiră adânc mirosul iute, îmbătător, de colonie. Îi auzea bătăile regulate ale inimii și simțea mișcările respirației. Se cuibări fericită lângă el, spunându-și că nu dorea altceva decât să fie în brațele lui Jack, dar știind că existau și alte necesități. Ridică privirea spre el.

– Crezi că am vreo șansă?

– Șanse mari. Jack își rezemă capul de pernele canapelei, mângâind-o absent pe păr. Te place, ăsta-i cel mai important lucru. Tyson n-ar pune piciorul pe aceeași scenă cu un actor care nu-l face să se simtă bine. E clar că îl atrage înfățișarea ta. Te-a văzut lucrând și, chiar dacă nu mai e decât o amintire vagă, e totuși plăcută. Termină de înșirat punctele pozitive și o sărută pe obrazul întors spre el.

– Vom filma cu tine niște imagini care-au să-l răstoarne pe spate.

O mai sărută o dată.

– Șanse mai mult decât mari, conchise el.

– Dacă obțin rolul, va fi datorită ție…

– Eu nu sunt decât un catalizator, o întrerupse el îngândurat, continuând să-i mângâie părul. Ai fi reușit și fără mine. N-am făcut decât să-i dau un impuls inevitabilului.

Avea în ochi o expresie sentimentală.

– Ne-am simțit bine, nu-i așa? întrebă, încetișor. Aproape ai ajuns la linia de sosire și a fost o cursă extraordinară.

Emma dădu din cap. Nu avea cum să întoarcă timpul înapoi, închipuindu-și că întâlnirea cu Tyson Shepard nu avusese loc niciodată. Destinul o împingea înainte cu forța unui tren în plină viteză, lăsând vremurile plăcute în urmă. Și fuseseră plăcute – atâta cât duraseră. Curând, mult prea curând, Jack urma să plece în Mexic, iar ea, cu un dram de noroc, avea să se ducă la New York. Și totuși, acest lucru nu schimba ceea ce simțea pe moment, în brațele lui Jack. Voise să i-o spună; avea să-i spună acum. Îl iubea, iar Emma nu avea de gând să-i ascundă acest lucru, irosind puținul timp rămas.

– Jack…

Inima îi bubuia cu putere, iar sângele părea să-i cânte prin vene. Ezită și mai începu o dată:

– O, Jack, cât te mai iubesc.

Buzele lui îi găsiră pielea fină și mătăsoasă a gâtului și coborâră spre umăr, alene și cu nepăsare, ca și cum cuvintele ce urmară n-ar fi fost decât un gând printre altele:

– Și eu te iubesc, Emma.

Pentru a doua oară, se simți imens de golită pe dinăuntrul ei. Apoi, își înclină capul pe spate, pentru ca gura lui Jack s-o poată captura pe a ei, și se lăsă în voia momentului.

Capitolul 10

Duminică dimineața, când avea stabilită întâlnirea cu Jack la Teatrul din Vitrină, Emma era în întârziere. Prinsă într-un blocaj de trafic, după ce un camion cu trailer derapase pe autostradă, stătea în mașină, bătând cu degetele în volan, și-și imagina că Jack tuna și fulgera.

De fapt, Jack nu avea în minte altceva decât activitatea de moment. În timp ce Emma aștepta, imobilizată între camion și o rulotă, cu mari șanse de a mai rămâne o bună bucată de timp acolo, Jack intră în teatru, însoțit de studenții din clasa lui de cinematografie. Alcătuiau un grup formidabil, Jack și echipa lui, în timp ce mergeau pe culoarul dintre scaune spre scenă, unul ducând camera, altul cutia cu peliculă și încă doi echipamentele de iluminare. Jack îi dădu câteva instrucțiuni fetei de lângă el, care avea o planșetă plină cu însemnări.

– Vreau două tablouri, spuse el, urcând treptele scenei. De vreme ce încă n-au strâns decorurile de la „Picnic", le putem folosi. Ai textul?

Fata își răsfoi însemnările și găsi foile cu textul.

– Aici e.

– Am notat scena pe care vreau s-o citească Emma. O vom juca în dreapta scenei, lângă treptele casei.

Apoi, pentru prima oară, Jack se uită în sală. Patru tineri din clasa Emmei stăteau înghesuiți pe scaune, în fundul teatrului. Emma le dăduse întâlnire acolo și veniseră fără să pună întrebări. Dar era evident că nu se așteptaseră să-l vadă pe Jack Winston. Simți că intruziunea lui pe terenul lor îi nemulțumea. Își aplicaseră pe chipurile tinere măști indiferente. Iar în spatele măștilor... tăcere.

– Unde naiba-i Emma? strigă Jack spre toată lumea în general.

Cei patru se foiră, schimbându-și poziția în scaune, dar nu se distinse nici un răspuns coerent.

– Ei bine, putem face pregătirile și fără ea, le spuse Jack alor lui. Apoi tăcu un moment, privind din nou în sală, se încruntă și luă o decizie rapidă. Avea nevoie de ajutorul tinerilor, dar n-ar fi rezolvat nimic rugându-i, nici măcar cerând de-a dreptul. Trebuia să rămână distant, lăsându-i pe ei să se apropie de el.

– Vezi dacă găsești tabloul electric, îi spuse el asistentei. Și probabil vom avea nevoie de niște filtre. Avem în mașină?

Înainte ca fata să răspundă, din fund răsună un glas:

– Am eu câteva, la mine-n magazie.

Era Juan.

– Iar tabloul e în culise, în dreapta scenei. Altceva vă mai trebuie? Știu mai bine ca oricine ce se găsește pe-aici.

Asta sperase și Jack.

– Poate ne dai o mână de ajutor, îl invită el. Vreau să pun lumina perfect pentru Emma.

În tăcere, Juan porni cu pas săltat spre scenă, unde îi făcu semn asistentei lui Jack să-l urmeze. În sală, Angel începea să se foiască, observă Jack, dar trecură zece minute în cap, timp în care echipa se agita cu pregătirile, înainte ca în sfârșit să-l răpună curiozitatea. Ridicându-se de pe scaun, porni spre partea din față a sălii.

– Ei, ce se-ntâmplă aici? îl întrebă el pe Jack. Trageți piesa pe video, sau ce?

Jack se strădui să înțeleagă că, în felul său de copil al străzii, Angel își manifesta interesul.

– „Sau ce”, mai bine zis, răspunse el. O voi filma pe Emma într-o scenă din „Picnic”.

Teresa și sora ei mai mică stăteau încă în ultimul rând, dar

Jack văzu că începeau să se agite. În cele din urmă, Teresa strigă:

– Știm care-i cioaca. Emma dă probă pentru piesa gagiului ăluia, Shepard.

Tinerii păreau să ia proba ca pe ceva banal. Emma candida încontinuu pentru roluri și era refuzată.

– Și noi ce treab-avem aicea? întrebă Angel, pe un ton cam bătăios.

– Vreau ca Emma să facă puțin joc de ansamblu – să joace scena cu voi.

– I-auzi, o s-apărem în film, replică Angel.

În timp ce Juan ajuta la agățatul proiectoarelor, Jack le explică celorlalți ce intenții avea.

– Aș vrea s-o filmez pe Emma arătându-i Teresei cum să citească rolul, la fel ca și cum ați fi la clasă, repetând textul.

– Nu mi-a arătat niciodată cum s-o joc pe Madge, ripostă Teresa.

– Mhm, îi ținu partea sora ei. Ea ne dă lecții de actorie și noi jucăm, dom'le. „Nu vreau să copiați stilu' nimănui", așa ne zice.

Jack înălță sprâncenele. Văzuse spectacolul și știa că Emma era bună ca regizoare. Acum, începea să înțeleagă și de ce.

– Putem trișa puțin, de dragul artei.

– Pe bune, declară Angel.

– În ideea că Emma ajunge aici, adăugă Jack.

– A, o s-ajungă ea aicea, nene. Emma se ține-ntotdeauna de cuvânt. Doar că are probleme pe autostradă. Mereu se bagă fix pe banda care s-a blocat, comentă Angel, în timp ce se aprindeau luminile, iar Jack privea scena prin obiectivul camerei video.

Angel îl observă cu atenție.

– Când e gata, poți să pui caseta la unul din V.C.R.-urile ălea?

Ridicând privirea, Jack încuviință din cap.

– Babacu' meu are unu' la televizorul lui, da' niciodată nu ne lasă să umblăm la el.

– Și Emma are nevoie de unul, pentru teatrul ăsta, remarcă Jack. Mă mir că încă nu v-a înregistrat.

– N-are bani, răspunse Teresa.

– Pentru o cameră video ca asta nu-i ajung, fu Jack de acord, dar se găsesc și altele, foarte ieftine.

Se opri, privindu-l pe Juan cum se cățăra pe grinzile de deasupra scenei, unde muta proiectoarele.

– Să vedem locul-cheie! strigă el. O.K. Acum, potrivește cincimiiul ăla pe ușile hambarului, Juan.

Juan se conformă imediat.

Mulțumit, Jack reveni spre Angel.

– Asta-i o E.F.G., cameră de teren. Este de uz profesionist, dar seamănă cu altele. Simplu de folosit, adăugă el, în timp ce Angel se apropia, iar cele două fete li se alăturau, pentru o întroducere în tehnica video.

Emma sosi în mijlocul lecției. Străbătu grăbită culoarul dintre locuri, după ce-și parcase mașina ilegal în fața teatrului, așteptându-se să dea peste Jack gata-gata să-și sară-n gât cu o gașcă de tineri agresivi. Când colo, își găsi iubitul, calm și imperturbabil, înconjurat de chipuri fascinate. Jack îi opri șirul de scuze cu cuvintele:

– Știu, te-ai băgat fix pe banda blocată.

Teresa chicoti, iar Emma se relaxă. Jack și copiii găsiseră un limbaj comun. Poate că încă mai scârțâia puțin; tinerii aceia nu erau niște momâi, cum prea bine știa Emma, dar se forma o relație între ei.

– Cum e lumina? întrebă Juan, din pod. Jack gesticulă aprobator, apoi îi făcu semn cu capul unui membru al echipei sale să umble prin zonă cu exponometrul.

– Aici e cam slab, îi spuse el lui Jack.

– Bagă rivalta aia! strigă Jack și cineva se supuse pe loc. Privind scena, Jack dădu iar din cap. Era gata.

– Am nevoie de machiaj? întrebă Emma.

– Nu, ești perfectă. Dă-ți doar cu pieptenele prin păr și împrospătează-ți rujul de buze. Vreau să arăți cât mai natural posibil.

În timp ce vorbea, Jack părea să se schimbe. Nu era o transformare neobișnuită. Se întâmpla ori de câte ori ridica la ochi aparatul de filmat. Devenea Jack Winston, regizor de film.

– Teresa, strigă el. Așază-te pe treapta de sus, lângă ușa casei, de unde s-o poți vedea pe Emma! Zicem că lucrați la clasă. Nu uitați. Vreau interacțiune, reacțiile lor – și acțiune.

Copiii, ocupându-și locurile, păreau cam nedumeriți, dar Emma înțelegea exact ce voia să spună.

– Nici o grijă, șopti ea, jucați doar la fel ca la premieră.

Apoi îl întrebă pe Jack:

– Vrei un șnur mai întâi?

– Nu. Mai bine să mergem pe spontaneitate. Bandă, îi comandă el asistentului, și filmarea începu.

Emma capturase spiritul lui Madge în lectură, care era atât de apropiată de perfecțiune pe cât o dorea Jack.

– Îmi place, recunoscu el, dar hai s-o mai tragem o dată.

Emma se așteptase la gemete din partea copiilor, mai ales a lui Juan, aflat în culise, și a Teresei, care stătea așezată pe verandă fără nici un text de spus, dar constată că toți acceptară imediat, cu entuziasm chiar. Satisfăcut de secvență, Jack se pregăti s-o filmeze pe Emma singură. Tinerii erau liberi să plece, dar continuară să se învârtească prin sală, ca la o petrecere care încă nu s-a spart.

– O s-ai nevoie de mine ca să-ți aprind aici, spuse Juan, cam timid.

– Și de noi, pentru inspirație, interveni Angel, în timp ce ceilalți trei se așezau pe rândul întâi. Rămaseră tăcuți și perfect nemișcați, în timp ce Jack dădea indicații de iluminare, iar Emma trecea în culise să se machieze.

– Merg și eu, sări în picioare Teresa. Are nevoie de mine s-o ajut cu fondul de ten.

– Nici un fond, o opri Jack. Doar ceva pudră și puțin fard de ochi – și nu prea gros. Vreau să se vadă prin ele toată frumusețea naturală.

Prin cine știe ce minune, copiii nu făcură nici un comentariu spiritual.

Emma fu gata repede. Memorase o scurtă scenă din piesa pe care i-o trimisese Tyson Shepard și, în timp ce rostea replicile, Jack își dădu seama că Tyson avusese dreptate. Era rolul ei. De la primul cuvânt, toți cei din micul teatru fură ca hipnotizați, ținându-și respirația, privind-o pe Emma cum le dădea o lecție despre ceea ce înseamnă actoria.

Mai mult decât oricare dintre ei, Jack observa aura care emana dinăuntrul ei în timp ce rostea textul dramaturgului ca și cum ea însăși l-ar fi gândit. Jack mai filmă o dată scena, cu unul dintre oamenii săi la cameră, numai ca s-o poată vedea cu ochiul liber. Fu uluit.

Copiilor nu le scăpase semnificația celor văzute și ieșiră din teatru

tăcuți, cumințiți, parcă dându-și seama că în curând aveau s-o piardă pe Emma.

Juan nu plecă o dată cu ceilalți. Rămase în urmă, chipurile ca să ajute la împachetarea echipamentelor, dar Jack pricepu curând că pe băiat îl frământa altceva. Nu trecu mult timp, și Juan vorbi:

– Cum ți s-a părut Em?

– Foarte bună, răspunse cu sinceritate Jack.

Juan dădu din cap.

– Prea bună, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Shepard n-o s-o respingă. Ca din pușcă o să plece de-aici.

Apoi îi zâmbi lui Jack ca între egali, cineaști profesioniști, oameni de lume.

– Nu cumva ai putea... să pierzi caseta?

Jack clătină din cap.

– Nu pot s-o pierd, Juan. Și nici s-o șterg, s-o arunc sau s-o ard nu pot.

Îi zâmbi băiatului.

– Deși trebuie să spun că aș putea fi tentat. Niciodată n-aș face ceva care să pericliteze șansele Emmei și nici n-ai vrea s-o fac, nu-i așa?

Un moment, în ochii negri ai lui Juan se reflectă tot conflictul său interior.

– Nu, hotărî el, vreau ca Em să aibă o șansă... dar nu așa de curând. Încă n-am terminat aici.

– Înțeleg ce vrei să spui și, într-un fel, și eu am același sentiment de nedesăvârșire, îi cuprinse Jack consolator cu brațul umerii firavi. Însă chiar dacă aș distruge banda asta, n-aș face decât să amân inevitabilul. Emma va fi o stea. Cu sau fără bandă. Rolul e croit pentru ea și, dacă nu-l primește, nu mai există dreptate în lume. Juan nu putu decât să încuviințeze din cap; cuvintele lui Jack erau de necontestat.

*
* *

În seara aceea, după ce demontă banda-n studioul său, Jack se așeză încercând s-o vadă obiectiv, dar nu avea nici o șansă. Acea

Emma care strălucea atât de viu în fața lui își arăta mai mult decât frumusețea, mai mult decât talentul; părea să-și dezgolească sufletul în fața camerei. O ținuse în brațe, o sărutase, făcuse dragoste cu ea, dar niciodată nu o cunoscuse așa ca acum. Vedea în adâncul făpturii ei și știa că Emma era născută pentru a juca acel rol.

Jack se ridică și merse la fereastră, pentru a privi peste mare, spre cerul din fundal. Juan nimerise drept la țintă. N-avea să mai treacă mult, își spuse el, până Emmei i se ivea marea șansă și îl părăsea. Jack simți o durere neașteptată, pe care n-o putea alunga nici toate gândurile la fericirea ei. Fericirea exista, dar suferința era mai puternică. Era egoistă; era dorul după ceea ce pierdea.

O parte din el însuși. Asta devenise Emma, în lunile de când se cunoșteau. Ajutând-o să-și realizeze țelul, Jack se implicase în viața ei mai profund decât s-ar fi așteptat vreodată. Și o lăsase să intre în viața lui, lucru pe care nici un moment nu-l intenționase, pe care nu-l mai făcuse cu nici o femeie.

Era posibil s-o iubească? Iubire. Niciodată nu se gândise la asta, cel puțin nu conștient. Și niciodată nu menționase cuvântul, decât în seara aceea la San Francisco când, în recunoștința ei, Emma îi spusese că-l iubea, iar el îi repetase nepăsător cuvintele. Fusese convins că sentimentele ei erau amestecate cu gândul despre viitor și despre Tyson Shepard. Nu era sigur care puteau fi simțămintele lui, iar răspunsul fusese mașinal și lipsit de sens. Sau... oare chiar fusese așa?

Era cumva iubire ceea ce simțea pentru Emma? La început, nu fusese nimic decât curiozitate și interes, care se schimbaseră rapid în fascinație și dorință. O dorise cu disperare, dar așteptase până când nevoia ei devenise la fel de puternică precum a lui. Apoi, relația li se transformase din nou, încet și subtil, într-o profundă afecțiune reciprocă. Se schimbase oare încă o dată... în iubire?

Jack să lăsă pe fotoliu, întrebându-se dacă i-ar fi putut împărtăși Emmei sentimentele lui. N-ar fi folosit la nimic, decise el, să încerce a-i explica acele gânduri, când nici el însuși nu le putea înțelege. Zâmbi cu amărăciune. Era derutat, o stare rareori întâlnită de Jack Winston, dar Emma o putea provoca numai cu o sclipire a ochilor ei albaștri, o înclinare a capului blond, sau fără a fi măcar prezentă. Prin urmare, o iubea... poate că o iubea... o putea iubi. Ce mai conta?

Jack se duse la bar și-și turnă brandy. Preț de-o clipă fugară, fusese a lui. Acum pleca și, curând, n-avea să mai aparțină nimănui, decât ei însăși. Trase o dușcă lungă din pahar. Pe cine încerca să mintă? Emma era o femeie frumoasă, inteligentă, o stea la începutul ascensiunii. Aveau să apară bărbați oriunde întorcea capul, nu numai admiratori înfocați, ci și oameni importanți și influenți.

Se rezemă de spătar, cu privirea drept înainte. Nu voia s-o piardă, dar n-o putea ține lângă el. Ea dorise să plece; trebuia să plece. Dacă-i dezvăluia sentimentele lui – oricare ar fi fost acelea – nu rezolva nimic. Chiar dacă-l iubea, lucru de care nici nu era sigur, ar fi greșit ținând-o lângă el. Emma trebuia să primească rolul din New York, fiindcă pentru asta se străduiseră amândoi. Dacă îl refuza de dragul lui, atunci avea să-i poarte pică, iar el urma să se simtă vinovat și amândurora nu le mai rămânea decât să trăiască gândindu-se la ceea ce-ar fi putut să fie.

*

* *

– Ai mai auzit ceva, draga mea? se auzi limpede și vioaie în telefon vocea lui Maggie, iar Emma știu perfect de bine la ce se referea.

– Nu, răspunse ea. Domnul Shepard încă n-a dat telefon. Desigur, are caseta doar de o săptămână... încercă Emma să pară optimistă, atât pentru mama ei, cât și pentru ea însăși.

Maggie nu avea nevoie de încurajări.

– Vei primi vești de la el, declară ea. Sunt absolut sigură și, evident, aș fi dispusă să am grijă de Maximilian în lipsa ta. Ține foarte mult la mine.

Emma își ținu gura, deși era tentată să răspundă că motanul ei ținea la oricine îi dădea de mâncare, și se știa că Maggie culesese carnea de pe câte un piept de pui sau comanda ficat de la măcelărie, cu rarele ocazii când Max locuia la ea.

– Nu e nevoie, mamă. Doamna Kelly ar putea...

– Doamna Kelly nu face parte din familie, proclamă sentențios Maggie, fiind gata să trecă la alt subiect. N-ai să ghicești ce s-a întâmplat.

– Of, Maggie, replică Emma, frustrată. N-am dispoziție pentru ghicitori.

– Ei bine, dacă aveai, nici într-un milion de ani n-ai fi ghicit, replică Maggie pe un ton defensiv. Clay a primit o slujbă.

– A mai primit el slujbe și înainte, răspunse Emma, fără interes.

– Ca asta, nu...

Maggie făcu o pauză de efect, înainte de a continua:

– I s-a oferit un contract pe doi ani și, după ce adună datele de bază, își poate face programările acasă.

– Cerule! exclamă Emma, cu toată surprinderea pe care o sperase maică-sa. Ce... vreau să zic, cine Dumnezeu l-a angajat?

– Nu sunt sigură, draga mea. Știi cum stau eu cu detaliile, dar cred că e un soi de fundație. Contractul practic i-a picat din cer, adăugă ea, încântată.

– Norocul lui Clay, comentă Emma, străduindu-se să-și ascundă invidia din voce.

– Ți se va întâmpla și ție.

Nu era chiar atât de sigură. Dacă lui Tyson Shepard îi plăcuse înregistrarea, atunci de ce nu pusese mâna pe telefon, s-o sune imediat? Ce mai aștepta? Dacă nu cumva se hotărâse s-o respingă. Cu cât se prelungea mai mult tăcerea, cu atât erau mai mici șansele. Începuse chiar să se teamă să-și ia corespondența în fiecare zi, de frică să nu găsească o scrisoare de la el. Nu încăpea nici o îndoială ce-ar fi însemnat un răspuns scris. Nimeni nu fusese distribuit vreodată într-o piesă de pe Broadway prin poștă. La celălalt capăt al firului, Maggie continua să vorbească:

– Am cumpărat perdele pentru colțișorul meu de bucătărie, și pe urmă, când am ajuns acasă – ei bine, nu mi-a venit să cred. Culoarea era complet nepotrivită. absolut pe dos. Nu le-ai putea duce tu înapoi, draga mea? Magazinul e aproape în drumul tău spre studio.

Emma trase adânc aer în piept. Știa perfect de bine de unde cumpărase mama ei perdelele, iar magazinul nu era în drumul ei. În plus, Emma nici măcar nu se ducea la studio.

– Azi nu am filmare, îi spuse ea lui Maggie. Așa că-mi voi rezerva puțin timp pentru mine însămi – toată ziua, de fapt.

– Zău?

Nu stătu să descifreze sensul răspunsului monosilabic al lui Maggie.

– Da, confirmă ea cu tărie. Mă duc la ora de aerobic, la coafor și

pe urmă, adăugă nepăsătoare, plănuiesc să-mi fac manichiura și pedichiura. Poate chiar și un masaj. După aceea, probabil mă voi opri la una din alimentarele alea *gourmet* cu prețuri înfiorători de mari, și voi lua ceva pentru cina cu Jack.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului fu lungă și amenințătoare.

– Mamă? se aventură Emma, temându-se de o reacție furioasă sau – chiar mai rău – un torent de lacrimi din cauza deliberatei ei lipse de cooperare. La urma urmei, își dădu ea seama, probabil era prima oară când refuzase atât de categoric una din chemările în ajutor ale lui Maggie.

– Da, Emma, aici sunt. Mă gândeam doar. Mi se pare mai logic să înapoiez eu perdelele. Așa ceva îmi va da un start pe drumul spre independență. La urma urmei, va trebui să învăț să supraviețuiesc de una singură, de vreme ce tu în curând vei fi la un continent distanță.

– Mamă, încă nu am primit rolul.

– Știu, dar îl vei primi. Iar în ceea ce privește manichiura și pedichiura, le aprob absolut.

– Mă rog, vreau să fie o seară deosebită.

– Cum e și cazul. Și tu ești o persoană deosebită, așa că o meriți.

Descumpănită, Emma își dădu seama că nu există nici o cale de a prevedea reacțiile lui Maggie, indiferent în ce situație. Mama ei era o lume în sine.

– Dacă tot de duci la cumpărături, ciripi Maggie mai departe, neștiind că Emma încă mai încerca să găsească un răspuns la ultima ei remarcă, alege un cadou frumos pentru Jack din partea mea. O sticlă de șampanie fină s-ar potrivi cel mai bine, cred. Bietul de el, va avea nevoie să-i revină buna dispoziție, când îl vei părăsi.

– Mamă...

– Tyson Shepard îți va telefona, Emma. Mamele știu lucrurile astea.

*

* *

– Așa a spus, îi zise Emma lui Jack, mai târziu. Mamele știu lucrurile astea. Râse, aranjându-se mai bine pe pernele pe care le așternuseră pe podeaua livingului, pentru picnicul lor improvizat.

– Și, indiferent dacă e intuiție maternă sau optimismul lui Maggie, are dreptate, o asigură Jack. Ceea ce mă surprinde e că efectiv ai refuzat să duci perdelele înapoi. I-ai spus nu cuiva – mamei tale, nici mai mult nici mai puțin.

– Și eu mă mir, replică Emma, încă destul de uimită, nu numai de îndrăzneala ei, de reacția lui Maggie. Ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să încerc de mult. Îi dădu lui Jack o crochetă plină cu brânză-cremă și caviar, care abia îi încăpea în gură.

– E delicios, murmură el, mestecând. Ai un gust clasa întâi în mâncărurile scumpe la pachet.

– Poate voi deprinde obiceiul de a spune nu, medită Emma, încă nerevenindu-și după ceea ce făcuse.

– La unele, replică Jack, dar nu la toate.

Ocupată să-și savureze propria crochetă, Emma se opri să-i arunce o privire nedumerită.

Jack întinse o mână s-o atingă pe umăr, rămânând astfel, în timp ce o privea în ochi.

– Să nu spui niciodată nu afecțiunii, Emma, considerației și prezenței lângă cineva, atunci când e importantă. Nu vreau să te schimbi chiar atât de mult. Afecțiunea și comuniunea – ăsta-i năravul pe care lupul din mine nu și-l schimbă. Nu vor dispărea niciodată.

– Știu, spuse el, cuprinzând-o cu brațul pe după umăr.

– Totuși, e plăcut să-mi dau seama că pot spune nu fără să vină sfârșitul lumii.

Jack râse:

– Emma mea învață.

Uitaseră amândoi de picnic. Coșul de la magazin, fața de masă cu pătrățele roșii oferită de magazinul *gourmet* și sticla de șampanie a lui Maggie fură împinse deoparte, pe când buzele li se întâlneau în sărutul pe care-l așteptaseră amândoi.

– De-asta m-am grăbit să ajung acasă, murmură Emma.

– Și de-asta te-am așteptat eu aici, răspunse Jack sărutând-o din nou, cu patimă. Peste câteva momente, când sună telefonul, încă mai erau întinși pe grămada de perne colorate, printre produsele de la picnic.

– Nu răspunde, spuse Jack, în timp ce-i răsfira părul cu mâinile, lipindu-i fruntea de obrazul lui.

– Jack, s-ar putea să fie...

Fără a-i aștepta răspunsul, Emma se desprinse și ridică receptorul telefonului de pe măsuța de cafea. Jack știu imediat că era apelul pe care-l așteptase.

– În nici un caz, domnule Shepard... Tyson, se corectă ea. Nu e deloc un moment nepotrivit.

Jack ascultă doar pe jumătate, în timp ce îndrepta coșul răsturnat și aranja din nou pernele. Ceva din atmosfera festivă se risipise. Picnicul arăta cam ridicol. Se ridică și traversă camera, privind o singură dată în urmă, pentru a-i vedea nerăbdarea întipărită pe față. Cu mâna liberă își împingea părul și se foia nervoasă pe canapea. La fel de neliniștit, Jack se duse la fereastră.

– Mă bucur că ți-a plăcut, o auzi el spunând. Jack și cu mine... da. Da.

Tăcu un timp îndelungat.

Jack știa ce anume se spunea la celălalt capăt al firului. Nu avea nevoie să-i privească expresia. Primise rolul, iar acum Tyson turuia înainte, speculând la maximum momentul, așa cum îi stătea în fire. La urma urmei, Tyson era pe punctul de a lansa o nouă stea și avea tot dreptul să se simtă bine.

Max sări pe pervaz, lângă el, în timp ce Jack se uita pe fereastră. Absent, scărpină motanul între urechi, privind amândoi scena de jos. Trecu un om de vârstă medie, plimbând un Scottie negru, iar Jack se gândi de cât timp nu mai avusese un câine de acea rasă. Apoi, un alergător străbătu în goană trotuarul, cu toată viteza, ca și cum ar fi fost în plină cursă. În sfârșit, Max se plictisi și plecă în căutarea unor activități mai interesante, dar Jack continuă să se uite pe fereastră. Nu se îndura să întoarcă ochii spre Emma, văzându-i fericirea pe față.

Încercând să nu-i asculte conversația, privi doi tineri care treceau, vorbind și râzând. Fata ducea o sacoșă cu cumpărături de la unul dintre magazinele de pe Rodeo Drive. Băiatul mânca un pateu. Se opri să-i dea și ei o îmbucătură și, o clipă, pe Jack îl duru inima. Se gândea la el însuși și la Emma, la vremurile pe care le petrecuseră împreună, deloc altfel decât tinerii de pe trotuarul de jos. Iar acum, speranțele ei și așteptările lui se împliniseră. Era momentul la care

râvnise, Jack își auzea inima bătând cu putere și se întrebă ce însemna vestea primită de Emma, în ultimă instanță, pentru ei.

În spatele lui, Emma punea capăt conversației, mulțumindu-i lui Tyson și închizând telefonul. Jack se întoase și străbătu camera, lăsând un zâmbet să-și găsească locul pe buzele lui. O luă în bațe și o învârti ca pe un fulg, cu părul blond învolburându-i-se în jurul feței.

– De unde-ai știut? îl întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Am știut, Emma, spuse el, oprindu-se, pentru a o depune cu picioarele pe podea. Și de altfel, chiar dacă nu știam, te-a dat de gol vocea.

– Eram chiar atât de surescitată? La naiba. Probabil Tyson mă crede o tâmpită.

– N-ai părut surescitată deloc. Erai foarte calmă. Asta te-a trădat.

Jack întinse mâna și luă sticla de șampanie din harababura de pe jos. Dându-i drumul Emmei un moment, deschise coșul și scoase două pahare de plastic. În timp ce Emma vorbea continuu, eliberată de tensiunea conversației telefonice, Jack lărgi sârma din jurul dopului, îl scoase și umplu paharele. Emma se așeză pe perne și începu să mănânce crocheta pe care și-o unsese în urmă cu un răstimp care acum părea lung de ore întregi.

– Cred c-am să zbor la New York. Cu două sptămâni înainte de începerea repetițiilor.

Jack îi dădu șampanie, iar ea luă o înghițitură.

– Nu crezi că e o idee bună?

Fără a-i aștepta răspunsul, continuă:

– Trebuie să-mi găsesc un apartament, să mă aclimatizez, să fac unele cumpărături. N-am haine de iarnă. Contractul e pe șase luni, continuă ea în timp ce Jack se așeza alături, deși Tyson e convins că spectacolul va fi un succes. Cred... o, Jack, sunt sigură că vreau să fiu liberă și pentru alte proiecte.

– Sunt foarte mândru de tine, spuse el încet. Ai pornit la drum.

– Și mi-e o frică de moarte.

Emma îngrămădi brânză-cremă și caviar pe încă o crochetă.

– Vrei una?

Când Jack clătină din cap, o mâncă ea însăși, cu poftă.

– De atâta timp nutresc acest vis, dar acum, când se adeverește...

– Te-ai gândit să renunți? întrebă el, cu un glas anume indiferent.
Emma se îndreptă.
– Să renunț? La șansa mea de-o viață? Nici într-un milion de ani. Știi bine asta, Jack. Ce Dumnezeu te-a apucat?
– Am băut prea multă șampanie, cred.
Nu luase decât o înghițitură, când toastaseră, dar știa că Emma nu observase. Mai știa și că o putea face să se răzgândească, păstrând-o lângă el, dacă încerca. Însă nu va încerca.
– Vreau doar să fiu sigur că e cel mai bun lucru pentu tine.
– Absolut, cum ar spune Maggie. În ciuda trecutului... A, trebuie s-o sun. Și pe Doris și Sam, și pe copii. Se cade să sărbătorim!
– Nu acum, o opri Jack. Nu în seara asta. Telefoanele pot aștepta până mâine și, înainte de a pleca la New York, am să-ți organizez eu o petrecere, cum n-ai văzut în viața ta.
– O, Jack, aproape că toarse Emma. Cum poate fi viața atât de perfectă?

*
* *

– Au s-o omoare, îi dădu Doris, tristă, vestea despre Sora Cyndi.
– O, nu. Eu speram...
– Un post într-un alt spital, o șansă ca Cyndi să se întoarcă, dacă New York-ul nu se ridică la înălțimea așteptărilor tale?
Cuvintele ei erau blânde, dar Emma le putea traduce. De fapt, însemnau: dacă spectacolul e un fâs.
– Și cum o să moară? întrebă abătută Emma. Într-un accident de mașină? O prăbușire de avion? Sau poate o boală subită și incurabilă.
Își imagina o scenă a morții ca în „Dama cu camelii", grandiosul ei rămas-bun.
Doris clătină din cap:
– Nici una din cele de mai sus. Iluștrii noștri scenariști s-au întrecut de astă dată pe ei înșiși. Vei fi asasinată.
Emma se rezemă de spătarul scaunului metalic din bufet, cu un mic surâs de satisfacție.
– Asasinată. Mă pot distra copios cu asta.

– Nici nu mă mir.

Cele două prietene vorbeau vesele despre sfârșitul rolului Emmei în „Și mâine e o zi”, fiindcă nu voiau să se gândească la sfârșitul colaborării lor.

– Și cine-o să-mi facă de petrecanie?

Doris ridică din umeri.

– Pe-asta n-o știu decât marele nostru producător și echipa lui de scenariști, dar vom filma episodul în următoarele două săptămâni. Gândește-te la toate intrigile secundare care se pot țese în legătură cu suspecții.

– Din care vor fi o mulțime. Mi-am făcut câțiva dușmani de moarte, comentă cu mândrie Emma.

– Și gândește-te la secvențele de la tribunal.

– Excelente pentru audiență.

– Dar groaznice pentru mine. Of, Em, cum am să continui fără tine? Doris sorbi din ceaiul de la gheață, cu ochii în lacrimi.

– Nu mă duc decât la New York, o consolă Emma.

– Poate fi la fel de bine și capătul Pământului, oftă regizoarea. Îți iei zborul din cuib. Poate-ar fi timpul să mă gândesc să fac și eu mișcarea.

– Să pleci de la „Mâine...”?

– Aș face-o cât ai clipi, replică Dois, pentru ceva la o oră de maximă audiență. Am mai primit mărunțișuri în trecut, dar întotdeauna am rămas aici, fiindcă postul e atât de sigur. Dumnezeu mi-e martor, „Mâine...” va continua la nesfârșit, dar simt nevoia să mă mai extind, iar orele de maximă audiență...

– Sau chiar filmele, interveni Emma.

– Crezi că aș fi în stare?

– Bineînțeles. Ești cea mai bună, își asigură ea prietena. În sfârșit, am făcut marele salt – sau mi-a dat brânci Jack. S-ar putea să fie timpul ca și tu să-mi urmezi exemplul.

Se întinse peste masă, luându-i mâna.

– Hai și tu, apa e minunată.

Capitolul 11

Petrecerea se terminase. Ultimii musafiri plecaseră, furnizorii strânseseră vasele goale de șampanie și le duseseră la mașină, iar casa le aparținea din nou numai lui Jack și Emmei. Cu un mic oftat de fericire, Emma se descălță și-și mișcă degetele de la picioare, relaxându-și-le, înainte de a se înălța pe vârfuri ca să-i dăruiască lui Jack un sărut.

– A fost o petrecere minunată. Atâta lume...

– Doar vreo două sute din prietenii tăi cei mai apropiați, o tachină el. M-au ajutat la listă Doris și Maggie.

– Dintre care nici una n-a propus să inviți și copiii, sunt sigură. Îți mulțumesc că ai făcut-o, Jack.

Jack îi cântări un moment cuvintele.

– Mă întreb dacă n-ar fi cazul să controlăm argintăria. Bine, bine, se dădu el bătut, îndemnat de o căutătură urâtă a Emmei. Recunosc că au fost incredibil de bine crescuți. Aproape c-aș putea merge până la a spune „civilizați”.

Emma se încăpățână să tacă.

Râzând, Jack recunoscu:

– Deci, m-am înșelat. Câțiva din elevii tăi vădesc un anumit potențial.

– În special cei pe care îi interesează cinematografia.

Jack se așeză pe canapea trăgând-o pe Emma lângă el.

– Să fii sigură. Gașca filmagiilor trebuie să stea unită.

Luându-i mâna într-a ei, Emma oftă:

– Of, Jack, cât au să-mi lipsească. Nici nu m-am îndurat să-mi iau rămas-bun.

– Și teatrul, Emma? Cu el ce-ai să faci?

– Încă nu știu. M-am gândit s-o rog pe Doris să mă ajute, dar ea are un program foarte încărcat, ca să nu mai pomenesc de propriile ei probleme cu generația adolescentină. Mă îndoiesc că s-ar bucura să-și ia și altele pe cap.

– Poate-ar trebui să te gândești la o închidere temporară, spuse Jack cu blândețe, parcă înțelegându-i îngrijorarea.

Emma dădu din cap tristă.

– Teatrul e singurul lucru care-i ține departe de stradă. Cred, totuși, că nu va dura o veșnicie, adăugă ea, fără pic de convingere, știind că dacă se întoarce la Los Angeles și la copii, șase luni aveau să echivaleze cu o eternitate, la vârsta lor. Nu le putea pretinde s-o aștepte.

– Știai că în cele din urmă trebuia să te desparți de ei, Emma. Și ei o știau.

– Așa cred.

Nu era deloc convinsă. Cumva, își imaginase întotdeauna că teatrul avea să meargă înainte, fără a muri, lăsându-i pe copii la cheremul găștilor lor.

– Totuși, îmi va fi dor de ei, adăugă încet.

– Și lor de tine. Și mie.

Emma întoarse capul, atingând cu buzele obrazul lui Jack.

– Mai avem două săptămâni, îi aminti ea, cuibărindu-se alături. Două săptămâni lungi și însorite, înainte de a trebui să plec.

– Două săptămâni, repetă el. Cât mi-aș dori să fie așa, Emma. Eu plec mai curând, spuse, adăugând încet: înaintea ta.

Emma îi auzi cuvintele, dar trecu un lung răstimp de tăcere înainte de a-și da seama ce însemnau.

– Te întorci în Mexic înainte de plecarea mea?

Jack dădu din cap.

– Înțelesesem că aștepți până trec ploile, continuă ea, cu voce pierită.

– Au trecut, Emma. Cel puțin, partea cea mai rea a trecut. S-ar putea să mai avem câteva averse, dar între ele va fi timp destul ca să filmăm o mulțime.

Emma se cuibări lângă Jack ca și cum, ținându-se de el, l-ar fi putut păstra alături, oprind cumva timpul în loc.

– Cât? reuși ea să întrebe, într-un târziu.

– Trei zile, maximum patru.

– Trei zile...

Parcă i-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece. Sfârșitul se înălța brusc în fața lor și nu era deloc pregătită.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– N-am fost sigur de program decât ieri și n-am vrut să-ți stric petrecerea, Emma.

– Înțeleg, murmură ea cu glas înăbușit.

Continua să-i fie frig. Dușul simbolic pe care i-l prilejuiseră cuvintele lui o înghețase până în măduva oaselor. Jack o simți tremurând, sub atingerea sa liniștitoare. Îi frecă brațul cu mâna, ca pentru a o încălzi.

– E atât de curând, se tângui ea. Atât de curând...

– Știu.

O luă în brațe și-i văzu ochii începând să se împăienjenească. Emma îi închise, iar pe obraz i se rostogoli o lacrimă mare. Jack i-o șterse cu podul palmei, apoi îi sărută pleoapele închise.

– Vom face din ele patru zile de fericire, îi promise.

– Sau trei, preciză ea, tristă.

– Chiar și așa, vor fi zile – și nopți – de neuitat, începând chiar din clipa asta.

Buzele lui îi găsiră gura și, cu blândețe, o sărută la colțuri, în timp ce brațele i se strângeau în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Gura Emmei se deschise sub apăsarea sărutării lui; Jack îi simți nevoia disperată, după cum se agăța de el. Îi răspunse cu buzele ce le devorau pe ale ei și cu mâna care-i găsi sânul prin materialul mătăsos al rochiei.

Respirația Emmei devenise întretăiată și, cu fiecare gură de aer inhalat, sânii i se încordau în spațiul strâmt al corsajului decoltat.

Jack continuă să le cuprindă în palmă formele pline, dornic să-i spună că nu avea să se sfârșească totul în noaptea aceea, nici măcar în următoarea. Voia să spună că aveau să fie din nou împreună, într-o bună zi, dar nu putea rosti cuvintele când nici chiar el însuși nu era sigur de adevărul lor. Nu putea să-i arate altceva decât ceea ce simțea în acel moment.

– O, Jack, Jack, șopti Emma, răspunzând buzelor și mâinilor lui. Căldura dezlănțuită într-însa se prefăcea într-o dogoare lâncedă și senzuală, care-i impregna tot trupul, aducându-i numele lui pe buze.

Răspunsul lui Jack fu acela de a o ridica în brațe, pentru a o duce pe culoarul devenit atât de familiar, spre camera lui.

Peste câteva momente, hainele zăceau ca o colecție de culori amestecate pe mochetă, iar Emma și Jack stăteau în picioare lângă pat, într-o rază de lună. Îi scălda în lumina ei, două siluete aurite de soare, acum argintate de lună. Fereastra dormitorului era larg deschisă și o briză oceanică făcea să freamăte perdelele, fluturând ușor părul Emmei. Jack ridică mâna, îi atinse fața, apoi netezi șuvițele de păr în neorânduială.

Emma simți căldura emanând din trupul lui, îi auzi respirația accelerându-se. Pasiunea lui creștea și curând avea să ajungă egală cu a ei. Dorul pe care-l simțea pentru el era dureros. Pășiră unul în brațele celuilalt și se lăsară pe pat, înlănțuiți, cu gurile încleștate într-un sărut flămând.

Inima lui Jack bătea lipită de sânii ei, în timp ce o acoperea cu sărutări, mișcându-și lacom buzele peste față, gură și de-a lungul liniei prelungi și suple a gâtului, spre curbura umărului, pentru ca în cele din urmă să-i coboare prin valea dintre sâni. Emma își ținu respirația, așteptând ca gura lui s-o ia în stăpânire, iar când momentul sosi, fu prea mult pentru ea. O ațâța atingându-i sfârcul cu limba, o dată, apoi încă o dată și din nou, până când Emma, cu capul aruncat pe spate și ochii închiși, scoase un țipăt de voluptate.

Gura lui Jack, fierbinte și umedă peste a ei, străbătu valea spre celălalt sân și-i captură sfârcul, lăsând-o pe Emma să se zvârcolească sub el. Nu se gândea în mod conștient cât de aproape ajunseseră de sfârșitul timpului lor petrecut împreună, și totuși în strigătele ei se recunoștea disperarea.

El o mângâia, cu promisiunile unei nopți de împliniri nesfârșite.

– Vreau să te fac fericită, îi șopti. Numai să te fac fericită.

– O, Jack, mă faci. Și-ntotdeauna mă vei face.

Iar apoi își aminti, iar el de asemenea. „Întotdeauna” însemna trei zile.

– N-am să te uit niciodată, murmură. Niciodată.

Emma își schimbă poziția, astfel încât să-i poată privi chipul ca pentru a și-l întipări în memorie – cicatricea de deasupra sprâncenei, nasul drept, bărbia pătrată, țepii bărbii a căror asprime se simțea atât de delicios la atingere. Ochii i se opriră asupra gurii lui, cu buza de jos puțin cam plină care-i dădea un aspect pe cât de sever, pe atât de senzual. Simplul fapt de a-i privi gura o făcea să se înfioare de dorință. Se aplecă și-l sărută, tremurând când sânii i se frecară de pieptul lui.

În timp ce-l săruta, îl mângâia, atingându-l peste tot, ca pentru a memora ceea ce nu putea lua cu ea, ceea ce curând trebuia să lase în urmă, mâna ei îi alunecă alene peste piept, abia atingându-i sfârcurile, jucându-se cu ele, sâcâindu-le cu degetele și limba până când Jack scoase un geamăt de satisfacție.

– O, Emma... începu el, dar cuvintele i se pierdură într-un geamăt de plăcere, când ea ajunse în sfârșit la bărbăția lui pietroasă. În timp ce-l mângia, desfătându-se cu forța latentă pe care o simțea acolo, Jack începu să crească între degetele ei drăgăstoase; ea era sursa, cauza și consecința dorinței lui.

Capul Emmei se învârtea, iar inima ei alerga periculos de repede, când Jack o răsuci pe pat, culcând-o sub el. Buzele îi alunecară de la gâtul la sânii ei, trecură din adâncitura taliei să muște mărunt linia ascuțită a osului de la șold. Emma avea senația că se topea, dizolvându-se sub atingerea lui Jack în timp ce gura lui îi găsea cotloanele unse cu miere a patimii. Mintea și trupul păreau să-i explodeze în paroxisme de voluptate nemărginită ce i se prindea în voce, când striga și-și arcuia spatele, așteptând delicioasele plăceri pe care i le dăruia iubitul ei.

Tocmai când excitația părea de-a dreptul insuportabilă, Jack o luă din nou în brațe.

Încet și cu mare blândețe, o penetră, alunecând în căldura

mătăsoasă ca o corabie prin apă, noaptea, spre destinație. O dată uniți, Jack își stăpâni năvala pasiunii. O privi pe Emma, pentru a descoperi că tristețea din ochii ei se mistuise complet. Culcată sub el, făcea parte numai din acel moment, cu buzele întredeschise pe jumătate într-un zâmbet, cu ochii radioși privind într-ai lui, cu părul lucind ca un halou de aur. Alene, ea ridică o mână să-i atingă obrazul și murmură cu o voce răgușită de dorință:

– Iubitul meu, fă dragoste cu mine.

Și o făcu, cu o tandrețe pe care nici chiar el nu se crezuse în stare s-o posede, până în noaptea aceea. Se mișcau ca unul, respirau ca unul, pe acel drum care curând, preț de-un scurt moment orbitor, avea să facă din ei doar unul. Era un drum spre miraculos și împlinire.

Apoi, pe neanunțate, sosi momentul când nu mai putură îndura intensitatea pasiunii, când inimile bubuiră și plămânii strigară după aer, când pielea lucea de transpirație și degetele se înfigeau adânc în carne. Frenetic, Emma încercă să țină de acel moment, știind că nu se compara cu nici un altul. Voia să-l încremenească în timp și să-l păstreze cu ea pentru totdeauna.

Continuând s-o strângă pe Emma în brațe, Jack se rostogoli într-o parte. Ea se ghemui alături, cu mâna pe pieptul lui și un picior zvelt aruncat peste al lui. Respirația încă îi mai era dezordonată, în timp ce mâna lui Jack se mișca ușurel peste ea, coborând spre arcuirea șoldului, trasând încet în cercuri leneșe, iubind-o mai departe cu atingerea sa.

O aștepta să vorbească, știind că dragostea lor fusese la fel de unică pentru ea ca și pentru el, și vrând s-o audă spunând acest lucru fără tristețe. Emma, însă, nu-și putea stăpâni mâhnirea. Aceasta revenea și se răzvrătea într-însa la fel cum se arătase și înainte. De astă dată, lacrimile fierbinți începură să cadă, prelingându-se pe obraji, ca o mărturie a durerii din inimă.

Jack i le șterse cu degetul.

– O, draga mea Emma. Plec, dar și tu pleci. E ceea ce ai dorit. Ar trebui să fii fericită că în sfârșit ți se împlinește visul.

– Sunt fericită, jură ea, printre lacrimi. Dar e atât de curând. Prea curând.

Simțea deschizându-se în fața ei un gol imens. Preț de-un lung

moment, dragostea lor umpluse acel hău. Încercase să păstreze clipa și s-o ia cu dânsa, să-și mențină în inimă simțămintele pe toată durata despărțirii lor. Dar nu le putuse păstra, iar acum vidul se căsca iarăși. Beznă fără Jack. Niciodată nu păruse atât de reală, de tangibilă – până în acestă clipă, când era așa de aproape.

– Poate că e mai bine așa.

Tonul lui alb contrazicea optimismul cuvintelor, dar continuă, încercând s-o convingă:

– Rapid și sigur, fără despărțiri prelungite.

– Dar eu vreau despărțiri prelungite, se plânse Emma. Multe, cât mai multe. Nici o clipă nu m-am așteptat să pleci tu primul, stricând totul!

Jack nu-și putu stăpâni râsul, iar acesta mai ușură durerea Emmei, aducându-i chiar și un zâmbet pe buze.

– Să-ți spun ceva, propuse el, hai să ne luăm acum acel rămas-bun prelungit la care tânjești atâta. Îl vom prelungi chiar aici, în pat, adăugă, atrăgând-o lângă pieptul lui. O să scoatem telefoanele din priză, oprim ceasurile și... o tot lungim. Pentru încă trei zile de fericire.

– Parcă spuseseși patru, replică Emma.

– Ei, îi mângâie Jack obrazul, înainte de a se apleca să-l sărute, în ziua dinaintea plecării va trebui să găsesc timp și pentru o întâlnire cu echipa mea.

– Iar înainte de asta, probabil, vei avea nevoie de o sesiune preliminară, două.

– Probabil, recunoscu el. Și un curs suplimentar la universitate, ca să distribui temele pentru săptămânile cât voi lipsi.

– Ca să nu mai pomenim de o conferință cu ștabii televiziunii.

– Mhmm...

– Și va trebui să-ți faci bagajele.

– Corect.

Emma se ridică în capul oaselor, rezemată într-un cot, privindu-l intens.

– Și cam cât timp din aceste patru zile crezi că ne va rămâne la dispoziție, Jack?

Zâmbind, Jack întinse mâna spre noptieră, pentru a scoate telefonul din priză.

– Avem noaptea asta, puișor, o tachină el, așa că, să profităm la maximum.

Cu un mic hohot de râs, o cuprinse în brațe, trăgând-o la loc lângă el. Și nici o lacrimă nu mai curse în tot timpul acelei nopți lungi, nici vreun gând de despărțire nu se mai ivi. Nu era decât dragoste, râs și un soi de pace.

Pacea, însă, zbură în lumina zorilor. Se sculară în tăcere, făcură o lungă plimbare pe plajă, mâncară micul dejun pe terasa din față, apoi se îmbrăcară și se pregătiră să plece fiecare pe drumul lui, plănuind să se întâlnească pentru câteva ore furate în timpul ce le mai rămânea. Emma jură să nu plângă. Era femeie în toată firea, la urma urmei, și n-avea să plece decât pentru șase luni – doar dacă nu cumva Tyson avea și alte planuri cu ea – iar șase luni nu erau o viață de om. Atâta numai că lunile acelea se nimereau exact în mijlocul unei relații care tocmai începuse să prindă contur și, cu toate că nu era prea sigură de ea, nici de viitorul ei, rămânea totuși plină de pasiune și speranțe.

N-o ajută cu nimic când trecu prin antreu spre ușa din față, mergând lângă Jack, simțindu-i brațul rezemat firesc și totuși posesiv pe umăr, și văzu paharul pe jumătate plin cu șampanie pe masa din hol. Era parțial ascuns după o plantă mare, iar furnizorii nu-l observaseră în noaptea trecută, la strânsul lucrurilor. Arăta atât de deplasat acolo, ca un simbol al petrecerii de mult terminate, cu culoarea aurie cam trezită și balonașele dispărute.

*
*   *

O săptămână mai târziu, Emma trecu cu mașina pe culoarea unui semafor care tocmai se muta pe galben, apoi acceleră, apropiindu-se de restaurantul unde avea întâlnirea la prânz cu Maggie. Iarăși întârziase. În ultima vreme, nicăieri nu putuse ajunge la timp și bănuia că nepunctualitatea ei era o condiție a celebrității, amintindu-și de întârzierile notorii ale tuturor femeilor ajunse vedete. Ei bine, ea încă nu era o vedetă, dar nu încăpea nici o îndoială că faima aștepta la o lungime de braț. De când se anunțase

în ziare alegerea ei pentru spectacolul lui Shepard, numele îi apăruse în mai multe rubrici de show-business și fusese invitată special la două emisiuni de radio și un talk-show la televiziune.

Era îmbătător, acel iz al faimei; era fascinant. Jack o povățuise să se bucure de notorietate atât timp cât mai avea ocazia, și nu-i era deloc greu s-o facă. Își amintea sfaturile lui, adunate din fragmente ale conversațiilor trecute. I le dăduse pe gratis, iar ea le pusese la păstrare. Acum, când el plecase, amintirea acestor sfaturi îi apropia din nou, într-un fel.

Emma era exact ceea ce dorea presa – și tot datorită lui Jack. Își amintea umorul lui, dezinvoltura și accesibilitatea, și le folosea în propriile ei scopuri. Învățase de la el și, când își dădea capul pe spate și afișa zâmbetul dorit de fotografi, își imagina că îl avea pe Jack alături, încurajând-o. Cu repeziciune, Emma devenise răsfățata presei locale, iar acest lucru, cu unele ocazii scurte, îi alunga din minte singurătatea.

Era o zi frumoasă, senină și fără smog, iar Emma se îmbrăcase adecvat, urmând o altă recomandare a lui Jack, care-i amintise ca, atunci când ieșea în Los Angeles, să fie oricând pregătită pentru obiectivele camerelor de luat vederi. „Paparazzii sunt peste tot”, o prevenise el, „și nu peste mult te vor lua în vizorul aparatelor. Mai bine să fii gata pentu ei.” Făcuse această remarcă într-o zi când se plimbau pe plaja din Venice, desculți și îmbrăcați în tricouri și șorturi ponosite.

„Dar dacă apare vreun paparazzo pe plajă?”

La asta, Jack se oprise, aruncându-și posesiv brațul pe după umărul ei.

„Aici, în Venice, ești numai a mea”, spuse. „Dacă vin, o luăm la fugă spre casă, aruncând nisip din mers.”

Jack preferase întotdeauna ca Emma să arate cât mai natural posibil, declarând că fața ei era perfectă fără farduri, iar silueta mai frumoasă în tricou și pantaloni scurți. Dar aceasta era Emma lui. Pentru presă, trebuia să adopte rolul vedetei.

Exact așa arăta, când opri mașina în fața restaurantului, și îi dădu cheile, cu un scurt zâmbet strălucitor, angajatului de la parcare. Ochii acestuia scăpărară, iar Emma știu că se întorcea s-o

privească urcând treptele spre restaurant. Nu era singurul care întorcea capul după ea. Purta o jachetă albă de in, peste o rochie de bumbac roz-incandescent, cu cordon de dantelă de culoarea mentei. Dusă era voluminoasa geantă bună la toate. În locul ei, avea o poșetă *art deco*, cu lanț auriu lung. Își pusese o pereche de ochelari de soare imenși și tocuri foarte înalte. Era o ținută nostimă. Se simțea bine îmbrăcată astfel.

Dar se afla încă în California; nu era sigură cum ar fi arătat la New York. New York. Emma se opri pe ultimele trepte, începând să-și cam regrete soarta. N-o tulbura hotărârea de a pleca în Est – numai o neghioabă ar fi refuzat așa ceva – ci graba cu care se întâmpla totul. Amputa trecutul prea repede. Sora Cyndi nu mai exista, exclusă din scenariu, asasinată hidos într-un ascensor de serviciu. Iar copiii – abia suporta gândul de a-i părăsi, deși știuse întotdeauna ca avea să sosească și ziua aceea. Numai că sosise prea curând.

– Poate sunt prea bătrână ca să mă mai adaptez, îi spuse ea portarului mirat, pe când intra în cochetul bistro *nouvelle cuisine*, unde Maggie era deja la o masă.

Așteptarea n-o enervase deloc.

– Am comandat o sticlă de vin pentru amândouă – și l-am degustat, un Chardonnay de California delicios. Propun scampi, draga mea. Aici e absolut minunat.

Emma dădu din cap. Era petrecerea lui Maggie. Făcură repede comanda.

– Să ținem și un toast – pentru Emma și viitorul ei. Fie-i dat să fie luminos.

Sorbind din vin, Emma încercă să zâmbească, măcar parțial atât de luminos pe cât îi urase Maggie. Dar mama ei o deslușea rapid și precis.

– Ce e? A ieșit prost interviul?

– Nu, femeia de la revistă a fost formidabilă, foarte entuziastă și interesată. Iar Sam a dat telefon aseară cu prima ofertă de rol într-un film. Sigur, a trebuit să refuz, fiindcă filmările încep luna viitoare. Dar totul e excelent, serios.

Maggie dădu din cap:

– Știu. Ți-e dor de el, adăugă ea, fără a fi nevoie să menționeze numele lui Jack. M-am înșelat în legătură cu voi doi – la început,

când am spus că nu sunteți potriviți unul pentru celălalt.

Emma ridică privirea, surprinsă.

– Iar acum te-ai hotărât dintr-o dată să ne aprobi legătura?

Mama ei își dădu ochii peste cap, cu acea expresie familiară care o înștiința pe Emma că trebuie s-o asculte înainte de a începe să reacționeze.

– Am convingerea că, la fel cum te-ai schimbat și ai devenit mai... mai rafinată – zâmbi Maggie, bucuroasă că găsise cuvântul potrivit – și Jack a devenit mai uman. Mai moale. Nu, nu mai moale, se corectă ea. Asta sună feminin și, cu siguranță, omul nostru nu are nimic feminin. A devenit mai... chibzuit. Cred că Jack nu ți-a spus ce-a făcut pentru mine?

Emma clătină din cap.

– Mi-a obținut un post de asistentă la universitate. A, nu cine știe ce, mai mult prestigiu decât bani, dar e la catedra de film. Voi lucra la un program pentru femeile din cinematografie.

– Ei, nu mă mir deloc, Maggie. Ai fost o studentă strălucită. Jack știe ce face.

– Evident, recunoscu fără modestie Maggie. Mă cunoaște.

Îi zâmbi ospătăriței care le aduse prânzul.

– Dar pe fratele tău nu-l cunoaște.

Ochii Emmei se dilatară.

– Pe Clay? Ce-are-a face Clay în toată povestea asta?

– Păăăi, lungi Maggie cuvântul cât de mult se putea, și slujba lui Clay a fost aranjată tot de Jack.

Satisfăcută, zâmbi că-i dezvăluise Emmei un lucru pe care nu-l știa despre Jack.

– Când Clay mi-a spus denumirea funcției, m-am interesat pe ici, pe colo și, inevitabil, cercetările mele au dus direct la Jack.

Se rezemă de spătar, la fel de mulțumită cum trebuia să fi fost și Miss Marple când rezolva cele mai enigmatice mistere.

– Desigur, când i-am mulțumit lui Jack din partea fiului meu, mi-a cerut ca ție să nu-ți spun nimic. Dar acum, că nu mai sunteți împreună...

– Mamă, vorbești de parcă ne-am fi despărțit, sau mai știu eu ce. Nu se întâmplă altceva decât că muncile noastre ne poartă în direcții diferite.

– Şi totuşi, draga mea, adevărul e că nu mai sunteţi împreună. N-am dreptate? întrebă ea retoric, sorbind din vin. Deci, cred că nu mai contează. Dar, oricum, nu ţi se pare foarte interesant?

– Ba da. Nu mi-l pot imagina pe Jack înclinat să-l ajute pe Clay. Nici un moment n-am crezut ca el să...

Se întrerupse. Nu vorbiseră efectiv despre Clay dar, ca de obicei, Jack observase, înţelesese ce era de făcut şi luase măsuri. Emma clătină din cap cu uimire.

– A avut grijă de noi toţi, de toată familia. Mă întreb dacă n-a făcut aranjamente şi pentru Doris, Sam şi copii.

Pe faţă i se ivi un surâs.

– Copiii – sigur că da! exclamă ea, spre nedumerirea lui Maggie. El a fost!

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, draga mea, declară Maggie, dar nici nu părea să-i pese; altceva o frământa. Jack şi cu mine am avut o lungă discuţie înainte de plecarea lui în Mexic.

– Aşa?

Începea să devină interesant.

– Da, o discuţie îndelungată. Mi-a amintit din nou să nu-ţi spun despre slujba lui Clay sau a mea. Ştii, Jack pare să nu creadă în sentimentalisme. Totuşi nu e ciudat că face toate aceste lucruri sentimentale, când el însuşi nu e aşa?

Emma îşi reţinu orice răspuns. Totul începea să se clarifice perfect şi, cu cât devenea mai limpede, cu atât se conturau mai precis sentimentele ei.

– Cât despre tine, urmă Maggie, ei, află că Jack că niciodată nu ţi-ar sta în cale, nici un moment nu te-ar opri să-ţi realizezi scopurile sau succesele. A, da, ştie ce înseamnă cariera pentru tine; atâta lucru se vede cu ochiul liber. Mi-a spus că nu-ţi poate pretinde să te ţii după el prin toate locurile din lume uitate de Dumnezeu, cum nici el n-ar putea să-şi strângă catrafusele şi să se stabilească la New York.

Emma fu cât pe ce să se înece cu vinul din care tocmai băuse.

– M-a întrebat... adică, aproape m-a întrebat, în seara când a dat telefon Tyson, dacă aş putea să renunţ la toate, dar eu am spus că nu. Eram atât de plină de propriile mele emoţii, de pro-

priile mele împliniri, încât nici un moment nu m-am gândit...

– Că s-ar putea ca pe Jack să-l doară. Draga mea, cred că așa a fost... și încă mai este.

– Ce i-ai spus, mamă? întrebă pe un ton imperativ Emma. Ce-ai spus despre mine, când tu și Jack ați avut această mică discuție?

– Am spus adevărul, răspunse sec Maggie. I-am spus că ești o fată care a știut întotdeauna ce vrea. Pur și simplu ai tendința ca uneori s-o iei pe de lături. Și i-am mai spus că devotamentul înseamnă mult pentru tine și rareori renunți la ceea ce e important.

– Iar Jack ce-a răspuns la toate astea?

– Păi, nimic altceva decât că niciodată n-ar sta în calea dorințelor tale.

În timp ce-și privea lung mama, Emma se dojeni în sinea ei pentru că devenise atât de absorbită de sine însăși încât îi scăpaseră toate indiciile pe care i le dăduse Jack.

– În calea dorințelor mele... a dorințelor mele... murmură ea.

Întotdeauna știuse exact ce dorea: succesul, recunoașterea, statutul de star. Iar apoi, Jack Winston intrase în viața ei și deschisese o ușă, pentru a-i dezvălui că există un lucru pe care și-l dorea și mai mult.

Pe neașteptate, Emma își împinse scaunul înapoi și se ridică.

– Scuză-mă, Maggie, mi-a plăcut masa și mica noastră conversație. De fapt, îți sunt foarte recunoscătoare. Dar am de dat un telefon și de prins un avion.

Se aplecă să-și îmbrățișeze scurt mama, sărutând-o pe obraz.

– Am să-ți explic totul, curând. Îți mulțumesc, Maggie, îți mulțumesc și din partea mea, și dintr-a lui Jack.

În timp ce Emma pleca de la masă, Maggie ridică paharul, într-un toast tăcut.

Emma sună de la telefonul din hol și, prin cine știe ce miracol, îl găsi pe Sam în birou la ora mesei, în așteptarea unui client întârziat.

– Sună-l pe Tyson Shepard, Sam. Spune-i că, de fapt, n-am să vin la New York cu anticipație. A, nici o grijă, răspunse ea la obiecțiile lui precipitate, voi fi acolo la prima lectură de text.

Tăcu din nou, ascultându-i răspunsul, apoi îl asigură:

– Nu, n-am să fac nici o prostie. Zilele alea au apus de mult. Voi face ceva foarte... uman și, adăugă ea cu un zâmbet tainic, minunat de sentimental.

*
*   *

Călătoria Emmei din Merida pe drumurile accidentate ale junglei nu fu cu nimic mai ușoară decât prima dată, dar mult mai distractivă. Închiriase o mașină de la aeroport, nu un jeep cu dublă tracțiune, cum ar fi dorit, ci următoarea ca potențial – o broscuță Volkswagen cu bara de șoc îndoită și doar un singur far. „Nu-mi mai rămâne decât să ajung înainte de a se întuneca”, își spuse ea, în timp ce-și arunca valiza pe bancheta din spate și se așeză la volan, întinzându-și harta pe bord. O schițase din avion și, deși nici pe departe exactă, conținea punctele de reper și zona generală a casei lui Senor Vega. Cu hotărâre, Emma porni la drum.

Nici chiar norii de ploaie nu-i alungau buna dispoziție, deși fu, cu siguranță, descumpănită de brusca lor apariție. Anotimpul ploios ar fi trebuit să se sfârșească. Parcă răspunzând gândurilor ei tăcute, ploaia întârzia, însă norii plumburii și ostili continuau să clocotească pe cer, fără a alunga câtuși de puțin extrema umiditate. Cu toate ferestrele deschise la maximum, Emma gonea înainte, iscând puțin curent și continuând să cânte cât o ținea gura.

Făcuse cam un kilometru și jumătate, când primul strop mare de ploaie izbi parbrizul prăfuit. Atâta fu suficient pentru a-i opri fredonatul în falset, dar nu destul ca să-i moleșească optimismul. Casa Vega, acum era sigură, se afla undeva chiar în față. Apăsă pe accelerator. Curând, în întuneric, prin ploaia torențială, o parte din romantism putea să se tocească, recunoscu ea.

Apoi, văzu casa – și coliba rotundă unde ea și Jack petrecuseră prima noapte împreună. Coti pe aleea cu hopuri, sperând că ghicise corect planurile lui Jack. Fu ușurată să afle de la Senor Vega că nu se înșelase. Încă o dată, toate rudele se mutaseră în clădirea mai mare, iar Jack folosea coliba ca sediu. Plecase cu jeepul, îi spuse Senor Vega, dar avea să se înapoieze curând.

Nu avu mult de așteptat. Jack apăru în ușa colibei, unde se opri să-și verse apa de pe borul lat al pălăriei și să-și scuture bocancii de noroi. Era ud leoarcă. Bluza kaki i se lipea de umerii lați, iar pantalonii îi conturau picioarele musculoase. Își aruncă pălăria pe un cui de lângă ușă, apoi se uită prin cameră – drept la ea.

Ochii i se îngustară, fie de surpriză, fie cu furie, Emma nu putu spune, dar porni spre el oricum, hotărâtă. Jack dădu să vorbească, însă cuvintele îi fură oprite de sărutul ei.

– Jack, spuse ea, înainte de a scoate o vorbă, te rog, stai jos și ascultă-mă.

Trase adânc aer în piept, înainte de a începe discursul care-i răsuna prin cap în tot timpul cât se zdruncinase cu micul Volkswagen, în drum spre el. Nu putea decât să spere că îi citise corect gândurile. Altminteri, era pe cale să se facă de râs mai rău ca niciodată. Dar asta nu conta; trebuia să-i spună ce simțea.

– Am ajuns la concluzia că nu pot reuși fără tine și nici n-o doresc, fără tine.

Expresia de pe chipul lui se transformă, din presupusă surprindere în certă încăpățânare.

– Și cariera ta? Nu te voi lăsa s-o abandonezi. Piesa aia e foarte importantă.

– Aș putea s-o abandonez, replică ea, cu o hotărâre calmă în voce. Chiar acum. Aș putea renunța la ea într-o secundă. Mai important e să fiu cu tine, mai important decât orice rol.

Jack clătină din cap, insistent.

– Nu ți-aș cere niciodată să renunți. Ai regreta, Emma, poate nu acum, ci peste luni de zile, peste ani și ani, și m-ai dușmăni pentru că ți-am răpit unica șansă.

În colibă existau două scaune, dar Jack nu se așeză, așa cum îi ceruse ea. Își rezemă un picior pe scaun și se aplecă înainte, cu brațele pe genunchi. Emma se așeză pe celălalt scaun, nervoasă dar hotărâtă. Conversația cu Maggie o pregătise pentru răspunsul lui.

– Cred că putem găsi o soluție, Jack. Am gândit la modul totul sau nimic. Nu trebuie să fie neapărat așa, nu?

Jack clătină din cap. Asculta cu atenție.

Trăgând adânc aer în piept, Emma continuă grăbită:

– Cu nobleţea nu vom ajunge nicăieri. Nici cu singurătatea. O, Jack, nu vreau să fim singuri.

Puse în acele cuvinte toată inima şi sufletul ei.

– Continuă, îi ceru el încet.

– Ei bine, sunt ocupată cu piesa timp de şase luni. După aceea, mă aştept să primesc alte oferte – fiindcă voi face o impesie bună, Jack.

– Nu încape nici o îndoială.

Îi zâmbi.

– Cred în tine. Tu mi-ai dăruit puterea asta.

– Nu ţi-am dăruit nimic, Emma, o contrazise Jack. Totul era acolo, aşteptând doar să înflorească.

– Atunci, cred că înflorirea a început, surâse ea. După piesă, voi putea alege rolurile pe care le doresc, şi voi hotărî să lucrez numai când tu nu călătoreşti – în timpul anotimpului ploios, adăugă ea cu un zâmbet.

– Se pare că ţi-ai făcut ceva planuri.

Emma dădu din cap.

– Chiar şi pentru copii şi teatru.

– Aşa? întrebă Jack, chipurile indiferent.

– Când eu lucrez, poţi prelua tu problema şi...

Ridicând un deget, o opri:

– Stai puţin. N-am spus nimic despre copiii ăia...

– Nu, dar faptele vorbesc mai bine decât cuvintele. L-ai trimis pe Jerry Abrams să vadă premiera cu „Picnic” şi ai refăcut instalaţia electrică.

Jack tăcu.

– Jack, îl îndemnă ea.

– În regulă. Am făcut-o. Ce naiba, doar ştiam că prietenul fratelui lui Juan...

– Prietenul vărului lui Jack, îl corectă ea, cu un licăr răutăcios în ochi.

– ... n-ar fi făcut în veci treaba. Dar pentru tine am făcut asta, Emma. Nu pentru copii. Adu-ţi aminte, nu-i puteam suferi pe derbedeii ăia de stradă spurcaţi la gură.

– Asta a fost la început. Dar pe urmă? Dar când m-ai filmat pe mine

și ai lucrat cu ei? N-a fost numai pentru mine; și pentru ei ai făcut-o.

– De acord, recunoscu el, ironic. Cred că m-ai demascat. Nu m-ar deranja să te înlocuiesc, din moment ce se pare că m-ai și ales.

Emma zâmbi. Jack nu era numai un sentimental nemărturisit; asemenea ei, și el se implica în viețile altora. Toate presupusele diferențe dintre ei se risipeau ca norii de ploaie sub un soare arzător.

Profitând de acordul lui, Emma trecu la pasul următor al planului:

– Juan te poate ajuta la teatru și, pe urmă, va putea face singur regia, când tu ești în deplasare... când noi vom fi în deplasare.

Jack arcui o sprânceană.

– Asta era partea a doua a planului meu, recunoscu ea aproape cu sfială, să te însoțesc.

– Și-i un plan al dracului de bun.

Cu un oftat de ușurare, Emma porni spre el. Jack împinse scaunul la o parte și o luă în brațe.

– Mi-a fost puțin teamă că n-aveai să fii de acord, șopti ea. Niciodată n-ai spus clar...

– Că te iubesc? Jack o privi. Cu ochii albaștri la doar câteva degete distanță de ai lui, Emma dădu din cap. Ei bine, așa e. Te iubesc din toată inima.

Emma simți că se topea în brațele lui. Strângând-o cu putere, o sărută în creștetul capului.

– Tot timpul am sperat... izbuti ea să murmure. Când am aflat ce făcuseși pentru Maggie și Clay, am știut că țineai la mine, dar încă n-aveam idee cât de mult.

– Acum ai idee.

Buzele lui o mușcară ușurel de gât, de pielea fină și mătăsoasă dinapoia urechii, expediindu-i prin tot trupul mici fiori de plăcere.

– Ai priceput totul, nu?

Când Emma deschise gura să răspundă, Jack i-o captură într-un sărut lung și însetat. După ce se despărțiră, îl privi cu ochi tulburați de dragoste.

– Da, răspunse ea, fără pic de modestie.

– Ei, află că am o veste pentru tine, Emma Dixon.

Emma își coborî ochii, cu obraji îmbujorați. Fusese puțin cam îndrăzneață, poate prea îndrăzneață.

– Ce anume? întrebă, stânjenită.

– Ai omis un lucru și, cu un program așa de încărcat și atâtea călătorii, mă întreb cum îi vom putea găsi un loc.

Nu-i răspunse nici acum.

– Emma, iubita mea, când vom avea noi timp să ne căsătorim?

Emmei i se opri respirația și încercă să răspundă, peste bătăile puternice ale inimii.

– Mă gândeam ca asta s-o las în seama ta, Jack, murmură ea. Poate undeva pe vârfurile Anzilor, sau pe o plajă din Fiji, sau...

– Unele dintre locurile pe unde merg eu sunt destul de aspre.

– Într-adevăr, recunoscu ea, luându-l de mână pentru a-l conduce spre hamacul în culori vii care stătea agățat între pereți. Probabil că am nevoie de puțină practică, să mă deprind cu asprimile.

Jack se uită la hamac, apoi la Emma.

– Tocmai potrivit pentru doi, șopti el.

Afară, deasupra micii colibe, cerul se însenina, ultimii stropi de ploaie prelingându-se pe acoperiș, în timp ce anotimpul ploios lua sfârșit.

Sfârșit